XVII. évfolyam 46. szám. **Ára: 1 forint** *1961. november 16.*

Ludas Matyi

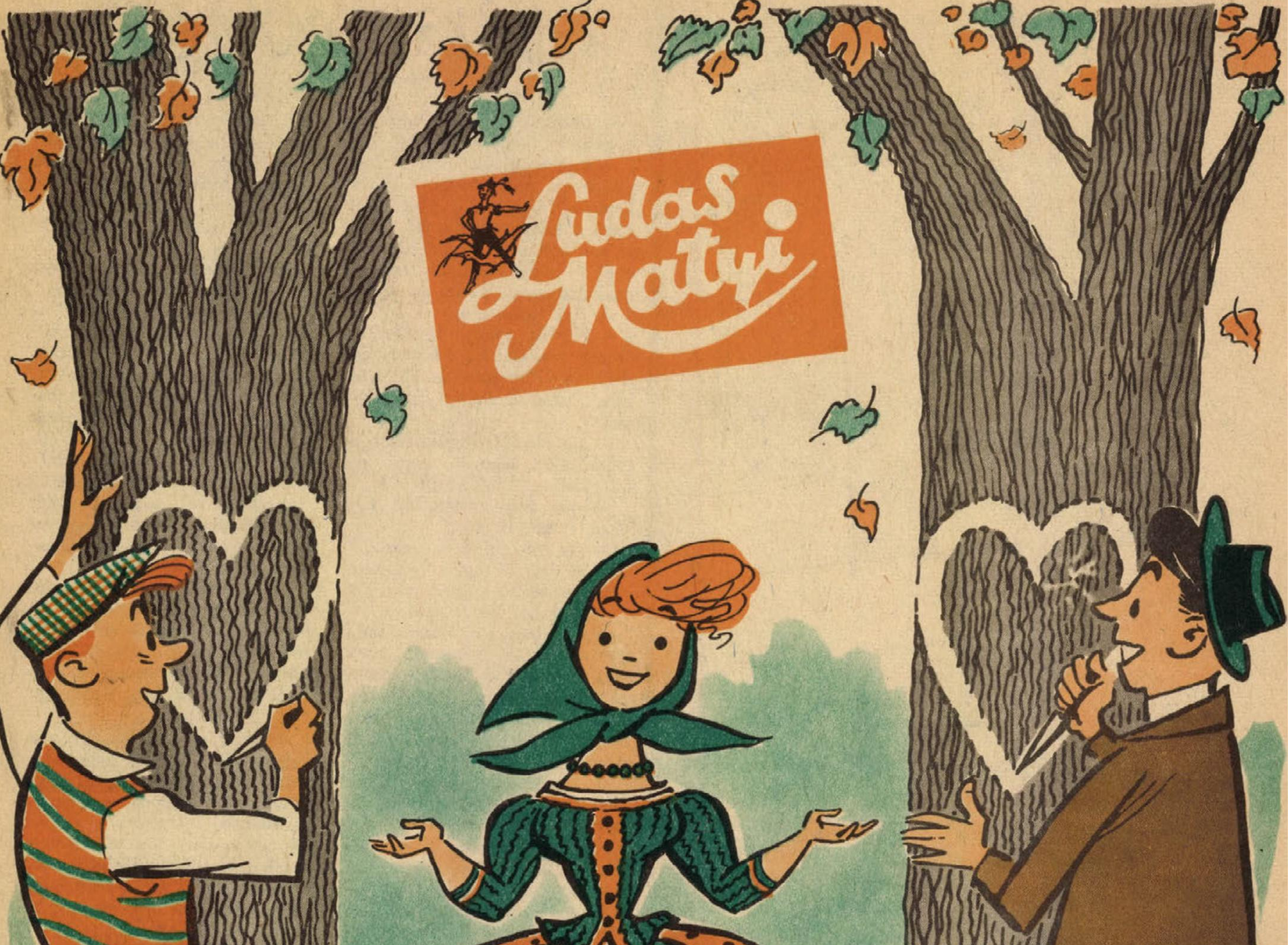

Szegő Gizi rajza

— Most pedig véssétek bele, hogy mennyi a munkaegységetek!

Tilos a táskarádiózás nyilvános helyen

Kaján Tibor rajza

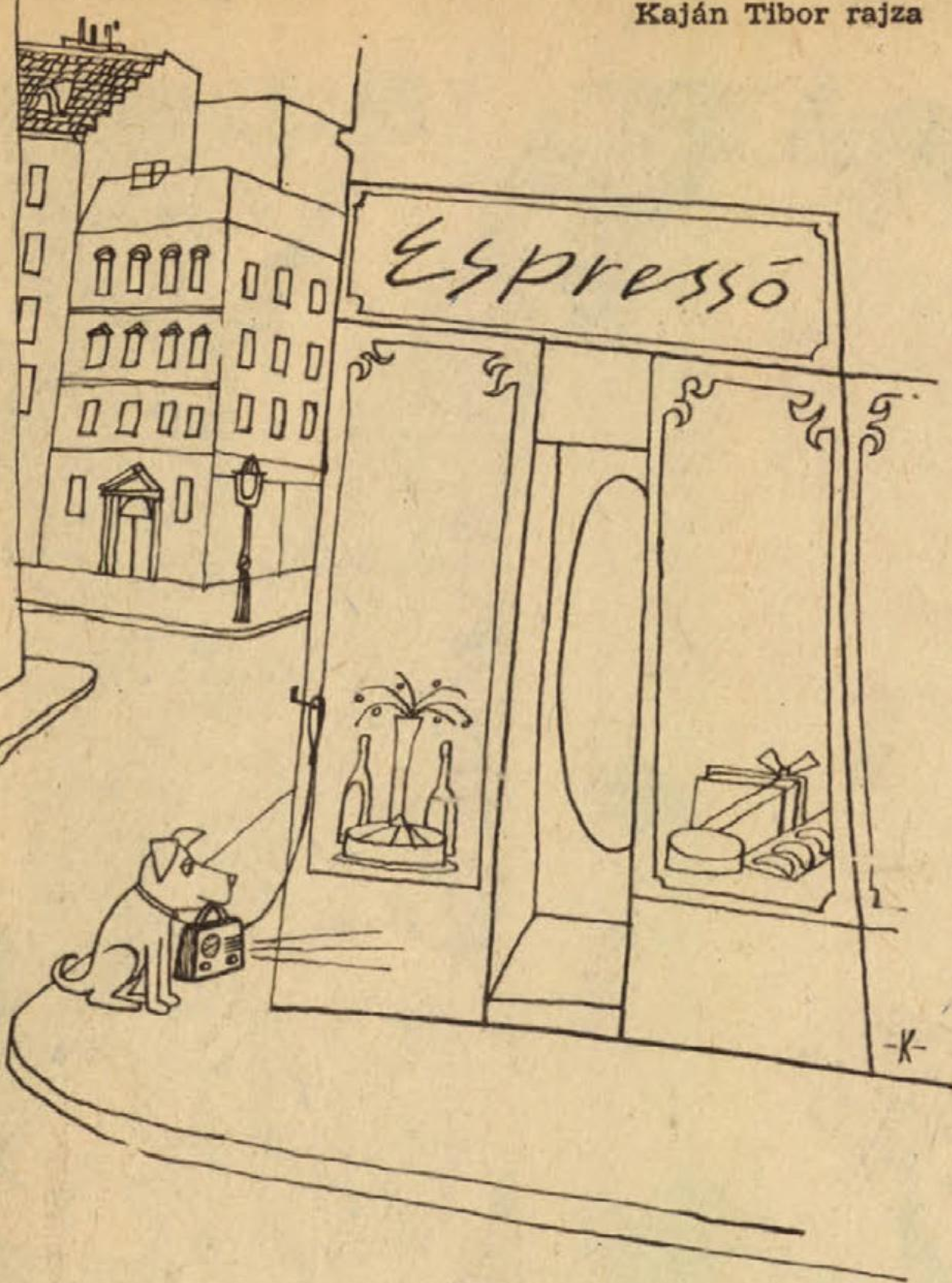

Magyar étterem külföldön

Szegő Gizi rajza

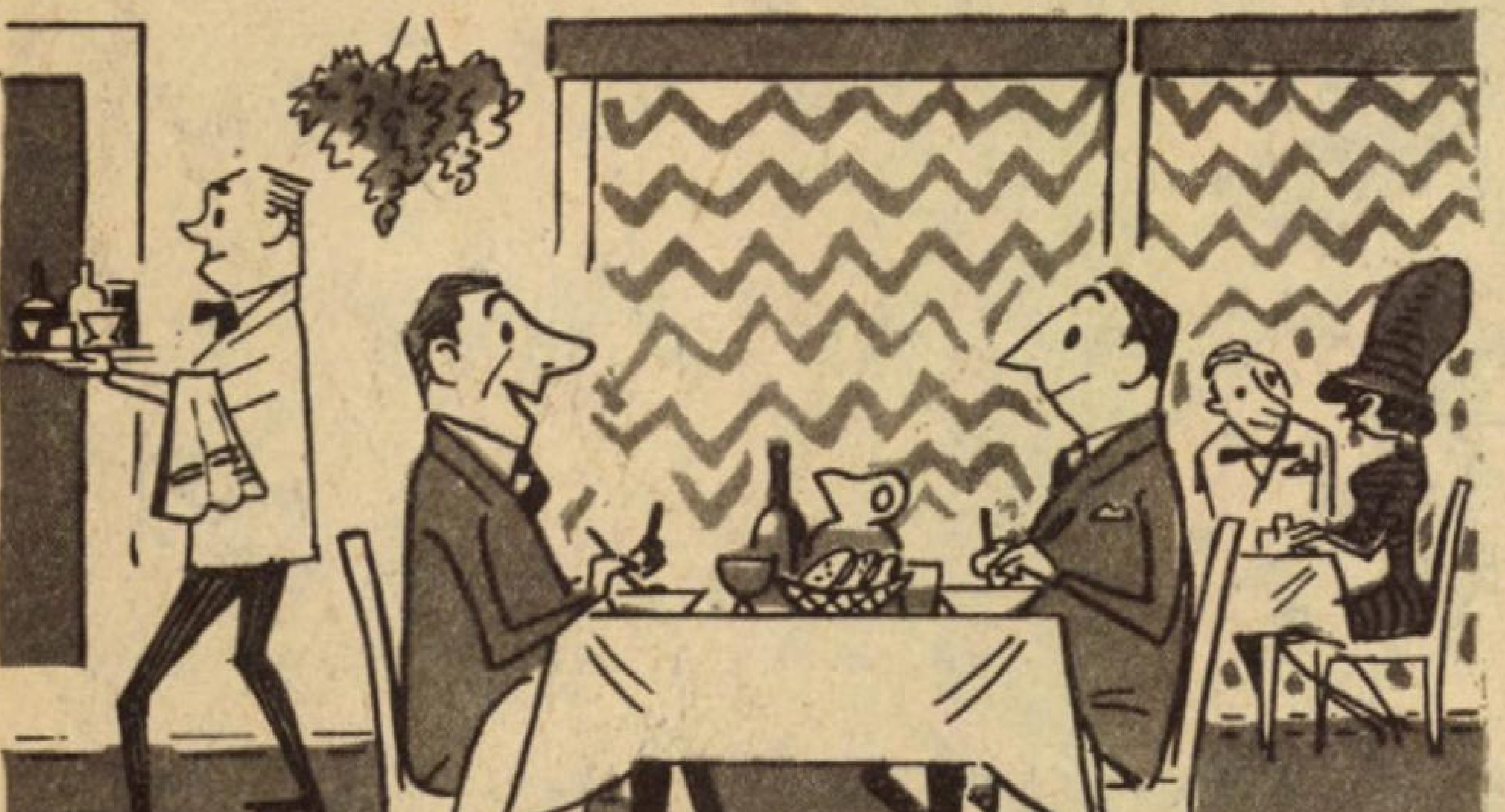

– Mondja, mitől van magyaros jellege ennek az étteremnek?
– Nem jön a fizető . . .

A bejárónő

– Szívecském – mondta az asszony –, légy valamivel barátságosabb Ilonkához. Tudod jól, hogy milyen nehéz rendes bejárónőt kapni. Bogláriné a fizetésen kívül mindig ad neki valami ruhát is ajándékba. Az elmúlt héten például tavalyi gyapjúzsorzsettjét adta oda neki.

A férj mosolygott:

– Kérlek, nagyon kedves leszek hozzá. Ha akarod, add oda neki az új sötétszürke öltönyömet. Talán átalakítja kosztümnek.

– Ne viccelj. Mindig félek a csütörtöktől, legutóbb is morogtál valamiért, amikor itt volt.

– Még hogy valamiért! Eltörte a kutyás nőt.

– Na és? Talán én nem sirtam át érte az egész éjszakát? A legkedvesebb nippem volt. De előtte persze nem mutattam.

A férfi most már mérgelődött:

– Neki azt mondtad, hogy nem baj, mert értéktelen vacak, én meg nem aludtam egész éjszaka, mert bőgtél. Hozzá mindig bűbájos vagy, velem mindenért veszekszel. Már látom, hogy csak akkor kapok majd tőled néhány jó szót, ha elkezdek sikálni.

– Ugyan, kérlek, ne légy ilyen utálatos. Ilonka kincs, és meg kell becsülni.

Csengett a telefon. A férj vette fel a kagylót, azután átnyújtotta feleségének:

– Bogláriné . . .

– Szervusz, édesem . . . Csak nem? Holnapután van a születésnapja? Jaj, és holnap már csütörtök! Egy napom van, hogy kitaláljak valami szépet. Te mit veszel neki? . . . Nem sok az egy kicsit? Hát igen, igazad van . . . Köszönöm, hogy felhívtál . . . Szervusz, angyalom.

Férjéhez fordult:

– Pénteken lesz Ilonka születésnapja. Valami szép dolgot kell neki venni. Boglárinétól ólomkristályt kap háromszázért.

– Láttam egy bundát kitéve a Váci utcában. Tizenkétezer.

Az asszony ideges lett:

– Nem segítesz, csak gúnyolódsz.

Újból csengett a telefon. Most az asszony nyúlt a kagylóért.

– Szervusz, drágaságom. Tudom, miért hívtál. Ilonka születésnapja . . . Mit adsz neki? Én a legnagyobb zavarban vagyok, mert Bogláriné egy háromszáz forintos kristályvázát ad neki. Hogy mondod? Hibás? Hogy te adtad Boglárinénak házassági évfordulójukra? Nahát! És te? Igazán gavallér vagy, de hát Ilonkára vigyázni kell. Szervusz, – búcsúzott, azután így szólt férjéhez:

– Képzeld! Bogláriné csak egy összeragasztott vázát ad Ilonkának, de Kerepesinétől ötszáz forint értékű, valódi, gyűrhetetlen terilén szoknyát kap. Hiába, néki is nagy szüksége van az Ilonkára.

Kivett a szekrényből egy szép halványlila, divatos gyapjú pulóvert. Egy pillanatig nézte, majd visszatette a szekrénybe. Sajnálta odaadni. Matatott a gyapjú holmik között, azután kiemelt egy kék kardigánt. Kicsit kopott volt, egy gomb is hiányzott róla. Szépen becsomagolta, és a papírra ráírta: „Ilonkának".

Egy héttel később örömmel közölte férjével:

– Képzeld, Ilonka már nem jár Boglárinéhoz. Persze, a ragasztott váza miatt. De hozzánk továbbra is eljön. Hiába, az a kék kardigán finom anyagból készült.

A férj nem válaszolt. Nem merte elárulni, hogy háromszáz forinttal megtoldotta a sovány születésnapi ajándékot.

Palásti László

Rázós út

Hegedűs István rajza

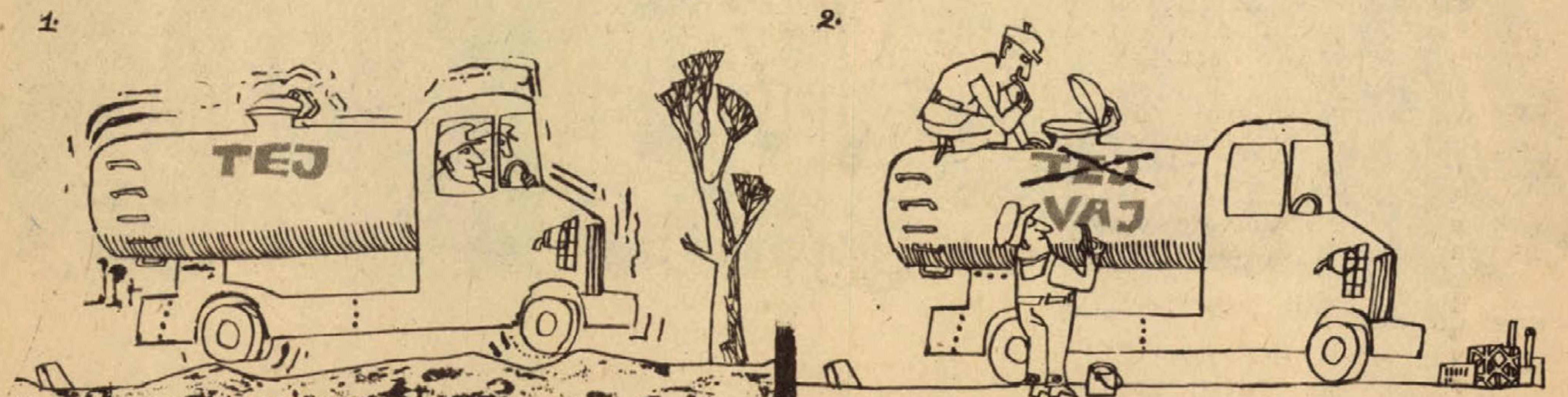

Ritka felvétel

Szűr-Szabó József rajza

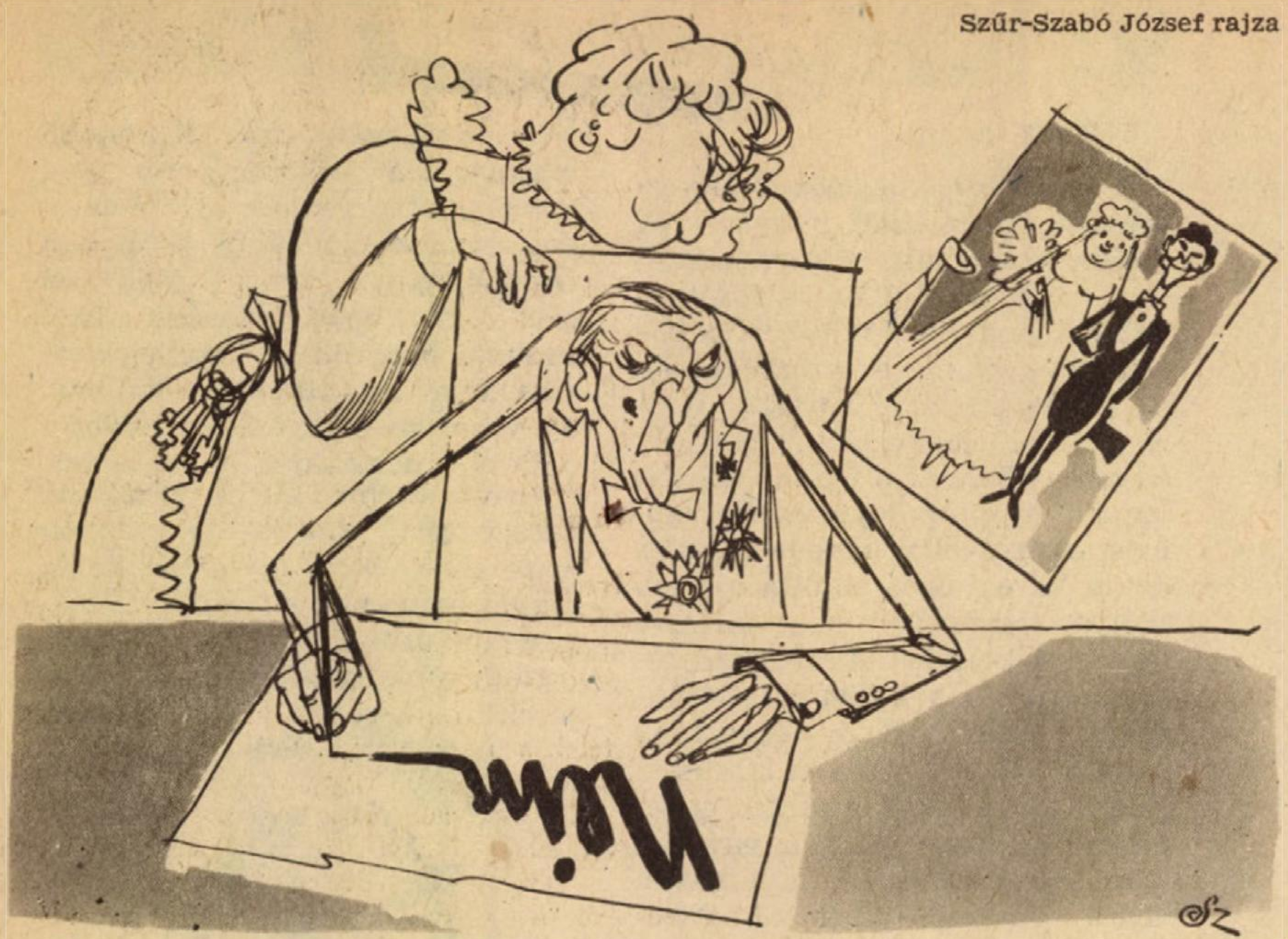

– Nézd, Konrád, ekkor mondtál utoljára igent!

Ketten beszéltek

— Mondja mért haragszik maga rám?

— Hagyjuk ezt. Jobb, ha nem beszélünk róla.

— No de mégis. Bántottam én magát valaha is?

— Hagyjuk. Ne firtassuk. Minek feszegessük?

— Na de mégis. Azt híreszteli rólam, hogy a múltkor fel akartam gyújtani a Citadellát, s csak azért nem sikerült, mert esett az eső. Mért költi rossz híremet?

— Nos, rendben van. Ha ennyire követeli, hogy feleljek, megmondom... Én magát a kilencszázötvenhatos magatartása miatt gyűlölöm.

— Engem? Mire céloz?

— Hagyjuk.

— No, de mégis.

— Maga ötvenhat októberének utolsó napjaiban véletlenül találkozott velem, ugyebár?

— Ez igaz.

— Beszélgettünk, ugyebár.

— Emlékszem. No de... Mit mondtam?

— E beszélgetés során néhány nagyon helytelen politikai megjegyzés is elhangzott. Emlékszik?

— Igen. No de...

— Várjon. Azt akarja mondani, hogy ezeket a megjegyzéseket én tettem, és nem maga. Ugye?

— Persze, hogy azt. Én csak hallgattam és csodálkoztam, hogy maga milyen ostobán és szégyenletesen beszél.

— És még kérdi, hogy mért utálom magát?

— Nem értem. Hát ezért?

— Világos. Mért kellett magának szembe jönnie velem a Népköztársaság útján? Mért nem sétált ugyanakkor Óbudán?

— No de...

— Várjon. Nem elég, hogy szembe jött velem, még meg is állított és megkérdezte, hogy vagyok.

— Mire maga azt mondta, hogy...

— Psszt! Meg ne merje ismételni a jelenlétemben, amit én akkor mondtam!

— No de...

— Várjon. Maga odafigyelt, maga meghallgatta, hogy én mit mondok. Provokált!

— Én? Hiszen én csak hallgattam!

— Nem elég nagy disznóság volt az magától? Magának olyan füle van, amivel hallani lehet. Ezt én akkor még nem tudtam.

— No de...

— Várjon. És maga emlékszik rá, hogy én akkor mit mondtam. Mert magának olyan a feje, hogy azzal emlékezni tud. Hát csuda, ha utálom magát? Hiszen ha csak meglátom, eszembe jut, hogy én miket mondtam magának akkor. Hát lehet ezt egy becsületes emberrel csinálni? És maga úgy jön-megy, mintha semmit sem vétett volna ellenem. Pedig, ha csak a szikrája lett volna magában a becsületnek, már másnap felkötötte volna magát! Az olyan embernek, mint maga, aki puszta létével felzaklatja embertársát, nincs helye a mi szocialista társadalmunkban. Érti most már?

— Értem. És igazán sajnálom... Felejtsük el a dolgot, rendben van?

— Könnyű azt mondani! Én nem felejtek olyan könnyen!

— Spongyát rá. Hogy van egyébként?

— Micsoda? Ezek után még meg meri kérdezni, hogy hogyan vagyok? Még egyszer nem ugrat be, maga csirkefogó! És alászolgája!

Tabi László

Magaslesen...

Erdei Sándor rajza

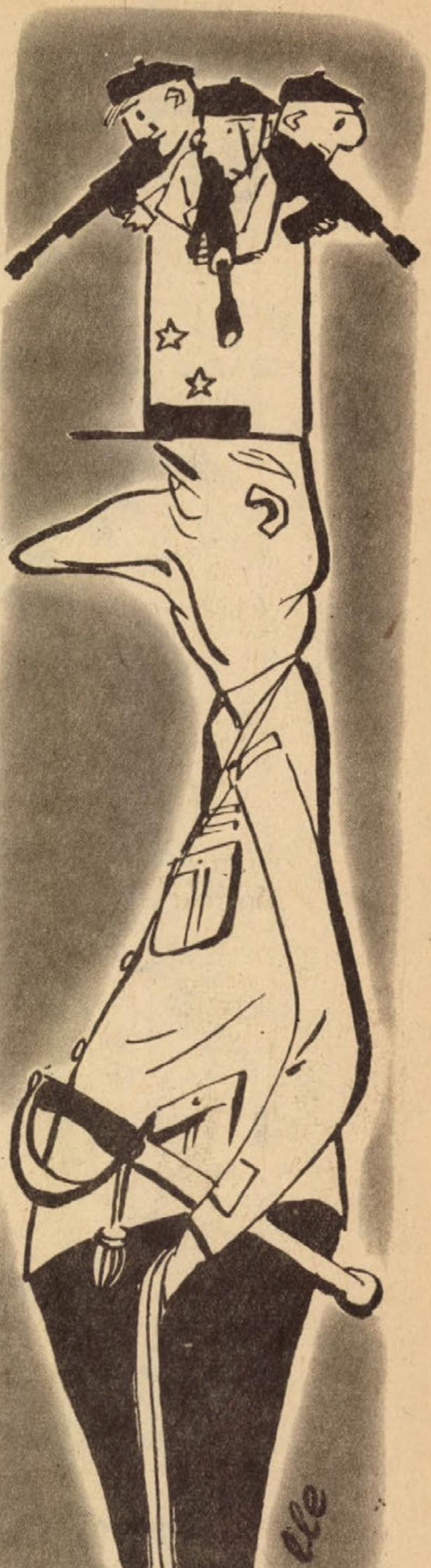

Arabvadászat Párizsban

Akiknek szívesen tapsoltunk

Örmény művészvendégeink

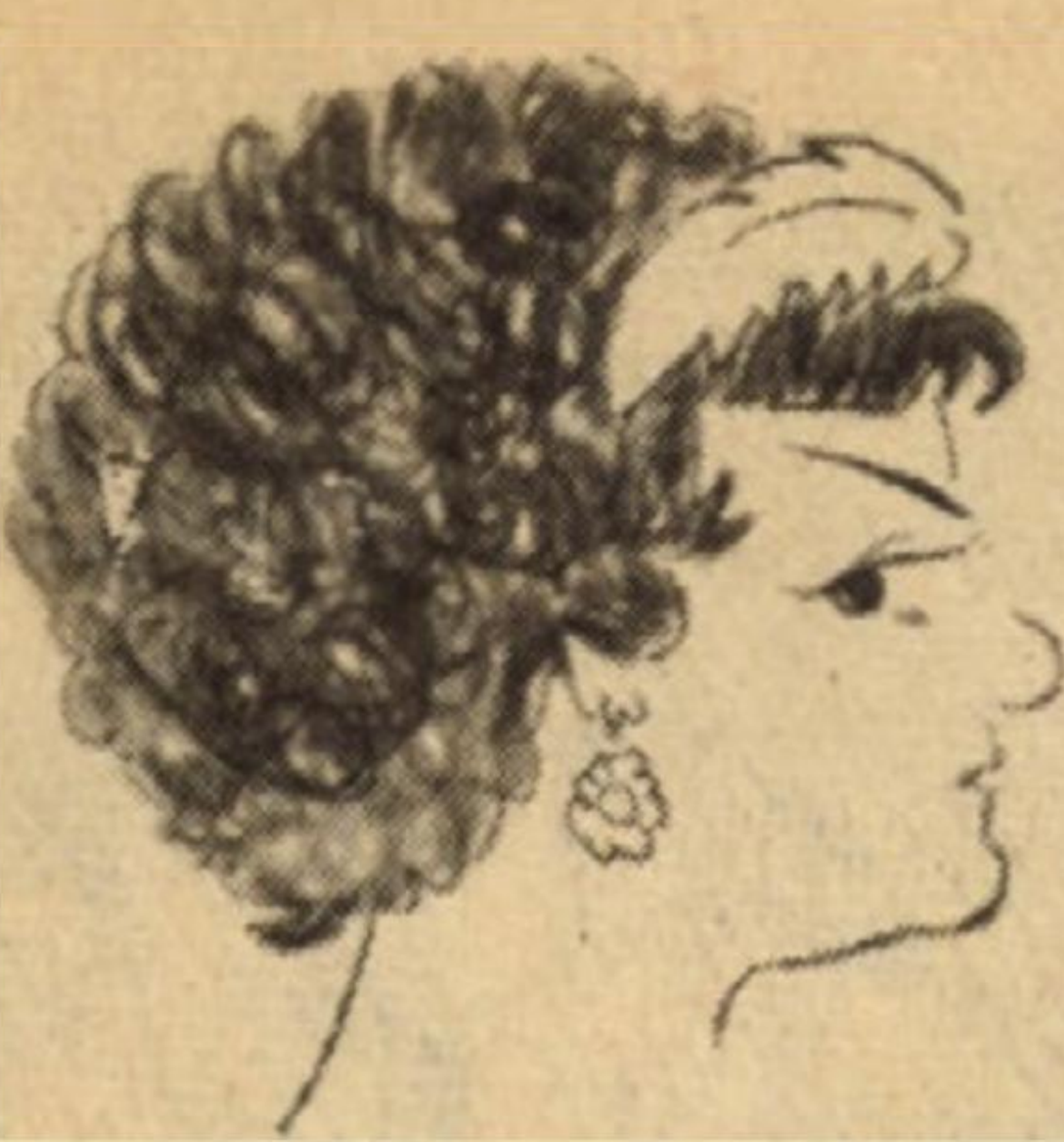

GOAR GASZPARJAN
koloratúrénekesnő

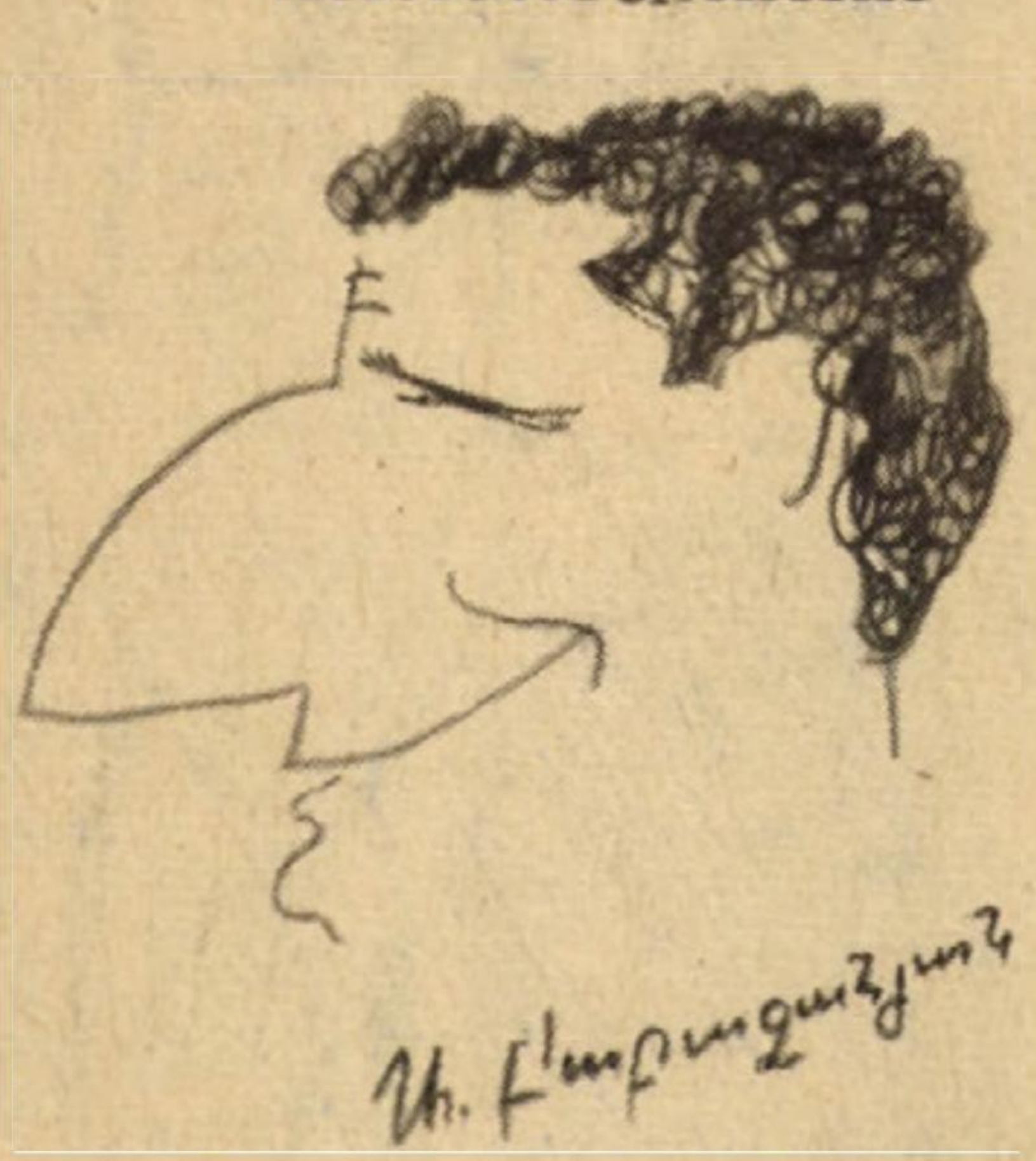

ARNO BABADZSANJAN
zongoraművész

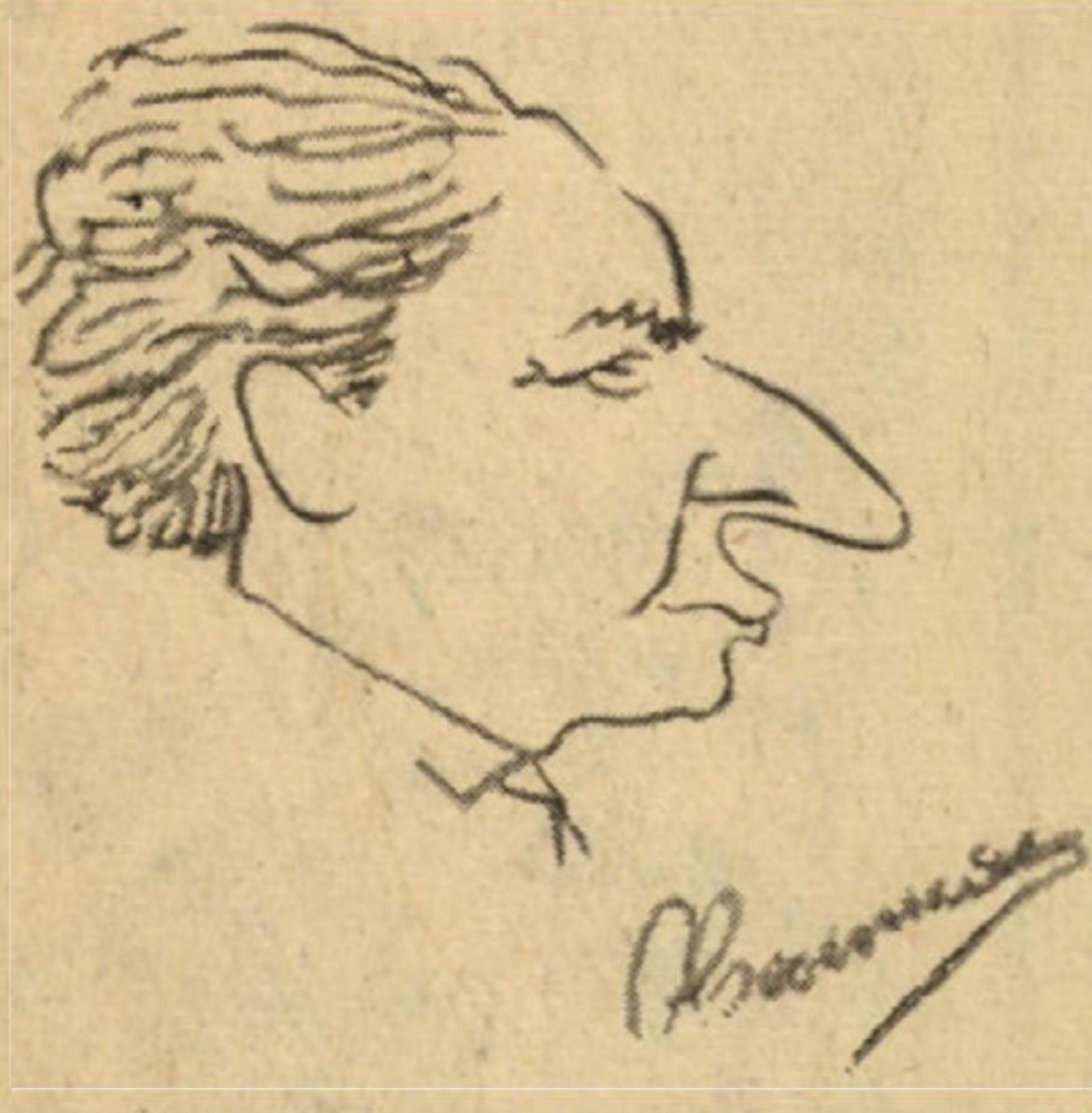

N. OVANISZJAN
basszista

Kallus László rajzai

LEVÉL a részletüzletről

Tisztelt Uram!

Ne vonjon le végleges következtetéseket a vállalati igazgatókról, amiért az egyikük — enyhén szólva — kidobta önt és kitiltotta a vállalatának összes helyiségeiből. Joggal sértő önre ez a rendelkezés, de vigasztalja annak tudata, hogy az a többi negyvenkét igazgató, akinek vállalatát oly nagy szorgalommal még mindig látogatja, kellően méltányolja érdemeit: nem dobta ki és nem tiltotta ki önt. Időt és fáradságot nem kímélve tehát továbbra is változatlanul behordhatja ön a különféle árucikkeket, eladás céljából negyvenkét vállalathoz — több havi részletre. Az ön józan eszével aligha lehet megérteni, hogy miért fáj egy vállalati igazgatónak az, ha akadnak olyan vállalkozó szellemű emberek, mint ön is, akik a dolgozókat a munkahelyükön rendszeresen felkeresik s mindjárt magukkal viszik az eladni való portékát. A vevők ott a helyszínen kiválasztják, amire éppen szükségük van, s azonnal meg is kapják, amit kiválasztottak. Az átvételkor egyetlen fillért sem kell fizetniök. Milyen vállalati igazgató az, aki meggátolja, hogy a dolgozók kedvezményesen vásárolhassanak? — kérdi ön.

Igaza van: nincs olyan állami üzlet, sem Röltex, sem Átex, de még állami áruház sem, ahol a dolgozó a megvásárolt nylon csipkekombinét, textilméterárut, harisnyát, nyakkendőt, zsebkendőt, törülközőt és minden mást — olvasólámpától a pulóverig — átvehetné anélkül, hogy fizetnie kellene. Ön pedig ezt a rengeteg áruféleséget — ha éppen nincs a táskában — megrendelésre házhoz szállítja, és csak a következő fizetési napon kéri az árát. Akkor sem az egészet, csak legfeljebb egyharmadát, sőt nagyobb tétel vétele esetén csupán az egyhatodát. S minden további hónapban ugyanannyit, amíg csak el nem fogy a vevő tartozása. Ebből kitűnik, hogy ön verhetetlen versenytársa az állami boltoknak, mert három és hat havi részletre adja el a portékáját, holott a szőrösszívű állami üzletek kizárólag készpénzért, hoci-nesze alapon árusítanak. Ön is így szerzi be az állami boltokban a tovább eladásra szánt árukat.

Nagylelkűségére vall, hogy a vásárló kérésére folyószámlát nyit és szívesen hitelezi — persze folyószámlára — a további vásárlásokat az esetben is, ha korábbi tartozását még nem egyenlítette ki az önnel üzleti kapcsolatban álló dolgozó.

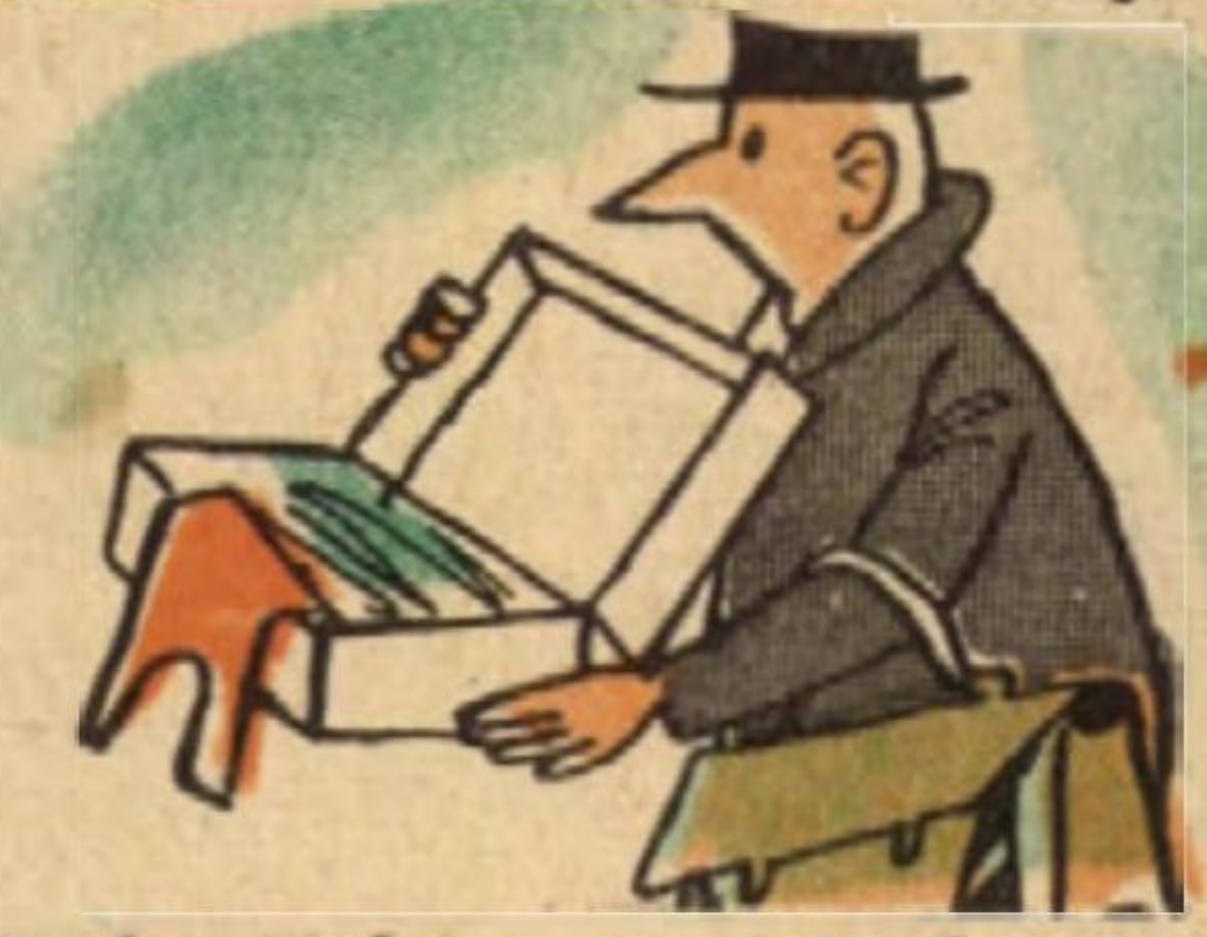

Nem is egy vevője van már, aki két-háromezer forintért vásárolt be önnél, és mindössze havi két-háromszáz forintot törleszt. De hát aki mindig vásárol, — mindig törleszt. Van úgy, hogy előbb elfogy a vásárló, mint a törlesztés. És mindezért — az olvasólámpától a pullóverig — legfeljebb ötven százalékot csap az árakhoz.

Valóságos Róbert bácsi ön, uram! Csak azon csodálkozom, hogy a negyvenkét vállalatnál, ahol ön áldásos tevékenységét még mindig kifejti, ezt nem ismerték fel. Sem az igazgatók, sem a dolgozók.

Pedig talán még állami támogatást is kapna…

Földes György

Jucika orvost hív

Pusztai Pál rajza

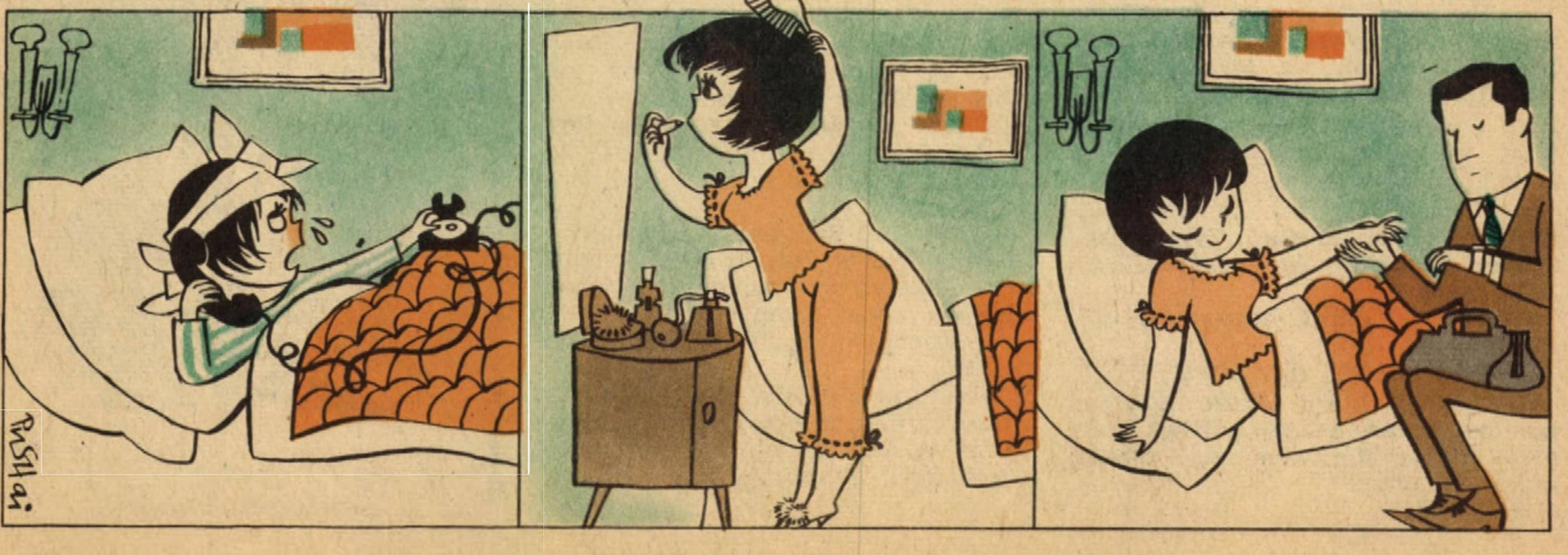

PESTI tudósítónktól

Az elmúlt évtizedek folyamán már több ízben szerettem volna „megállj!”-t kiáltani a tudománynak, most azonban úgy érzem, ez a figyelmeztetés nem késhet többé. A „Műszaki élet” című hetilapban cikket olvastam a következő címmel: „Ehető műanyag.” Meg kell vallanom, a nyál nem futott össze a számban, nem is csettintettem a nyelvemmel, és nem is érdekel, hogy például Túrós Lukács hogyan készítené el az amilóz nevű ehető műanyagot.

Még szerencse, hogy az amilóz előállítása egyelőre eléggé költséges, s noha a keményítő frakcionálása szelektív kioldással, az elektroforézises elválasztással, a szelektív abszorpciós és kromatográfiás eljárásokkal megoldható, ezek a módszerek ipari méretekben nem jöhetnek számításba.

Én a magam részéről a jövőben sem kérek az amilóz-csemegéből. Konzervatív ember vagyok, jó nekem az alga is.

*

Irodalmi történet, egy barátom mesélte:

— Ismerősömnek könyve jelent meg. Megkért, hogy mondjak róla őszinte, baráti bírálatot. Elolvastam a könyvet, rossz volt. Mit csináljak? Ha megdicsérem, lelkiismeretlenséget követek el, tévútra vezetem, megfosztom a továbbfejlődés lehetőségétől. Bármennyire fájdalmas is, meg kell neki mondonam az igazat. Megbeszéltem vele egy találkozót. Találkoztunk. Mindenféle másról beszélgettünk, s a végén már olyan rövid volt az idő, hogy csak dicsérni tudtam a könyvét.

f. l.

„Önvédelem”

Erdei Sándor rajza

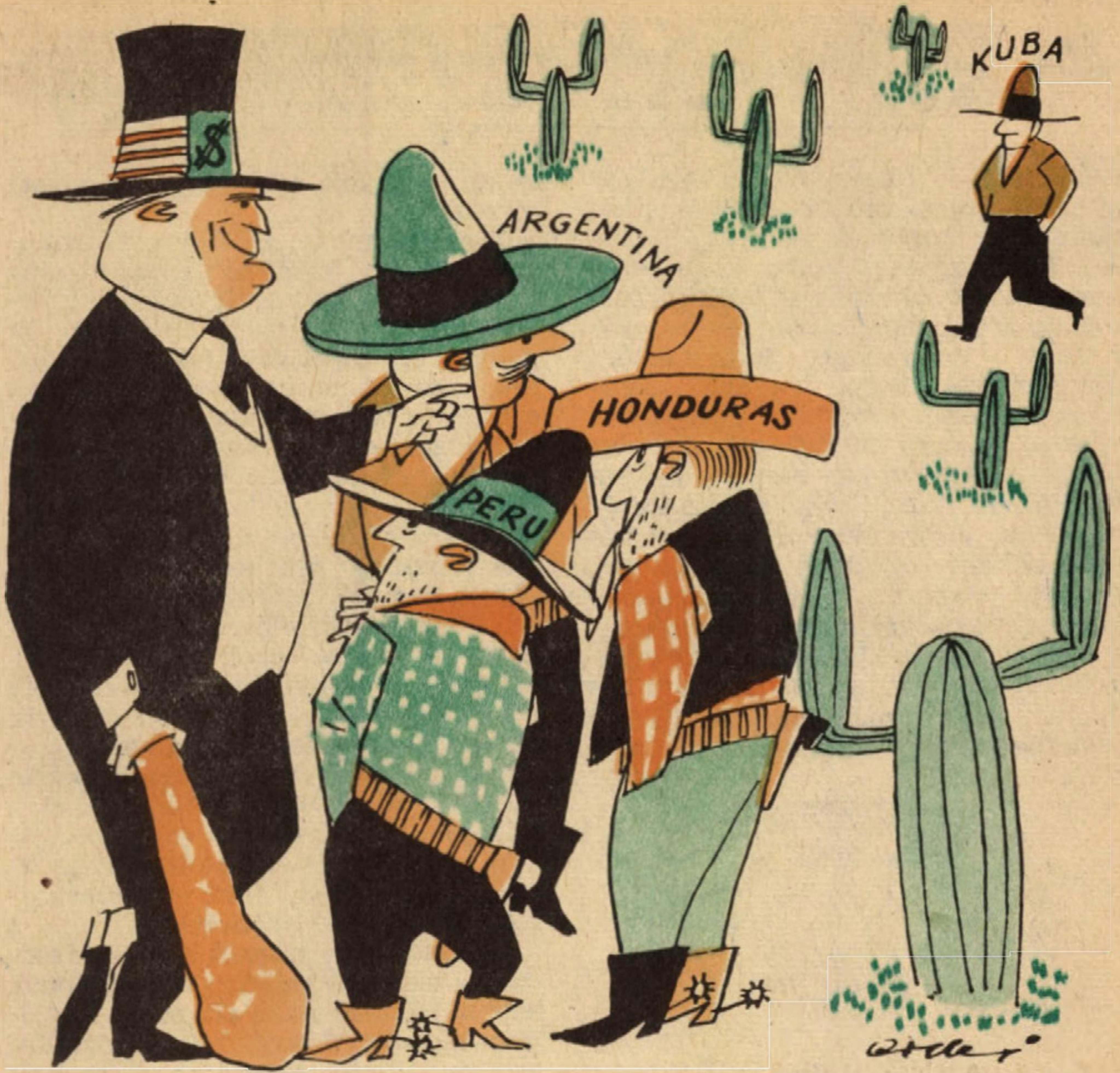

USA: Fiúk, jó lenne leütni azt az alakot. Úgy érzem, meg akar minket támadni . . .

Stockholmban, egy fegyvergyárosnál

Toncz Tibor rajza

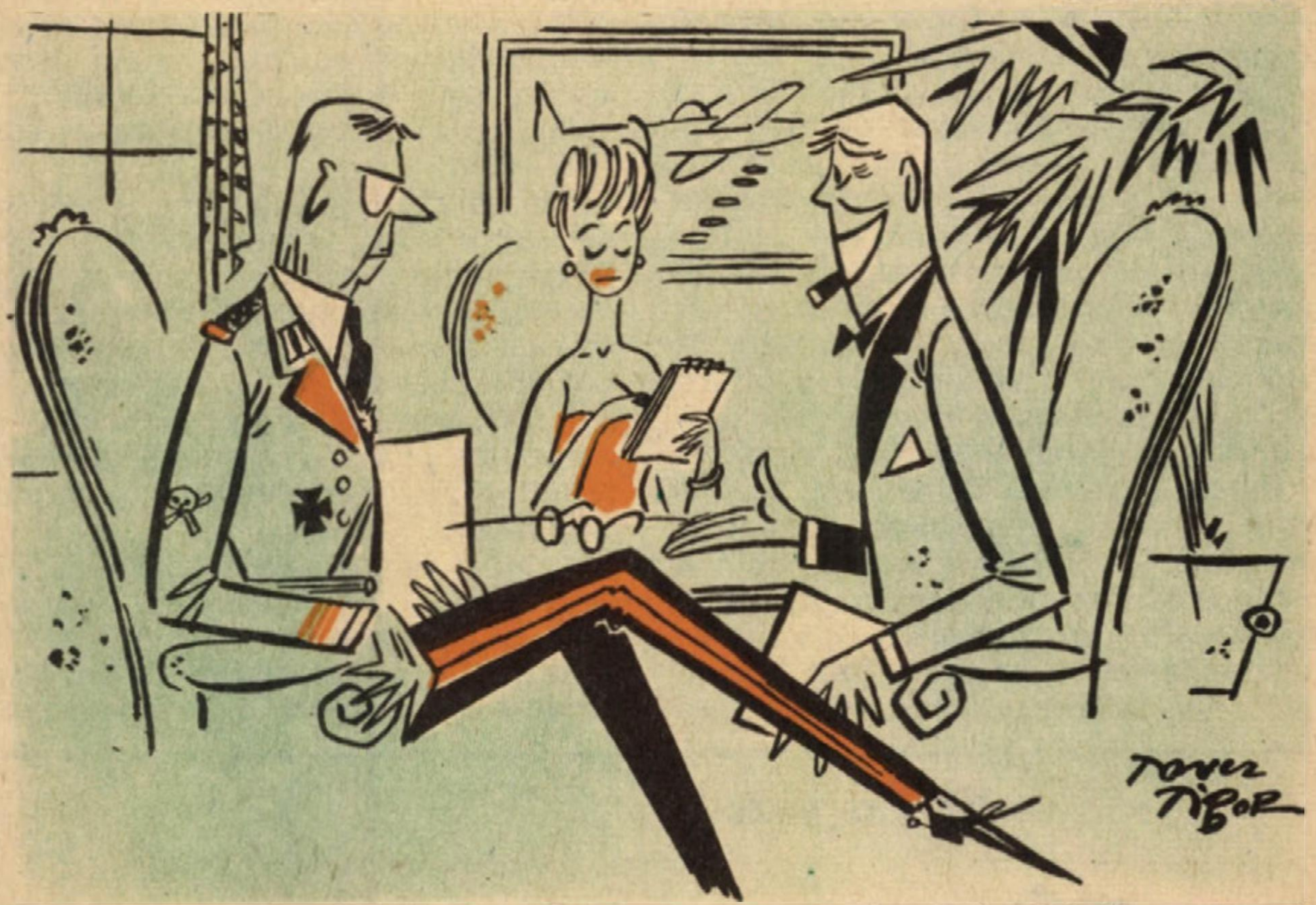

– Herr General, tekintettel az elmúlt két világháború alatt kialakult kellemes kapcsolatunkra, hajlandók vagyunk tíz százalék engedményt adni . . .

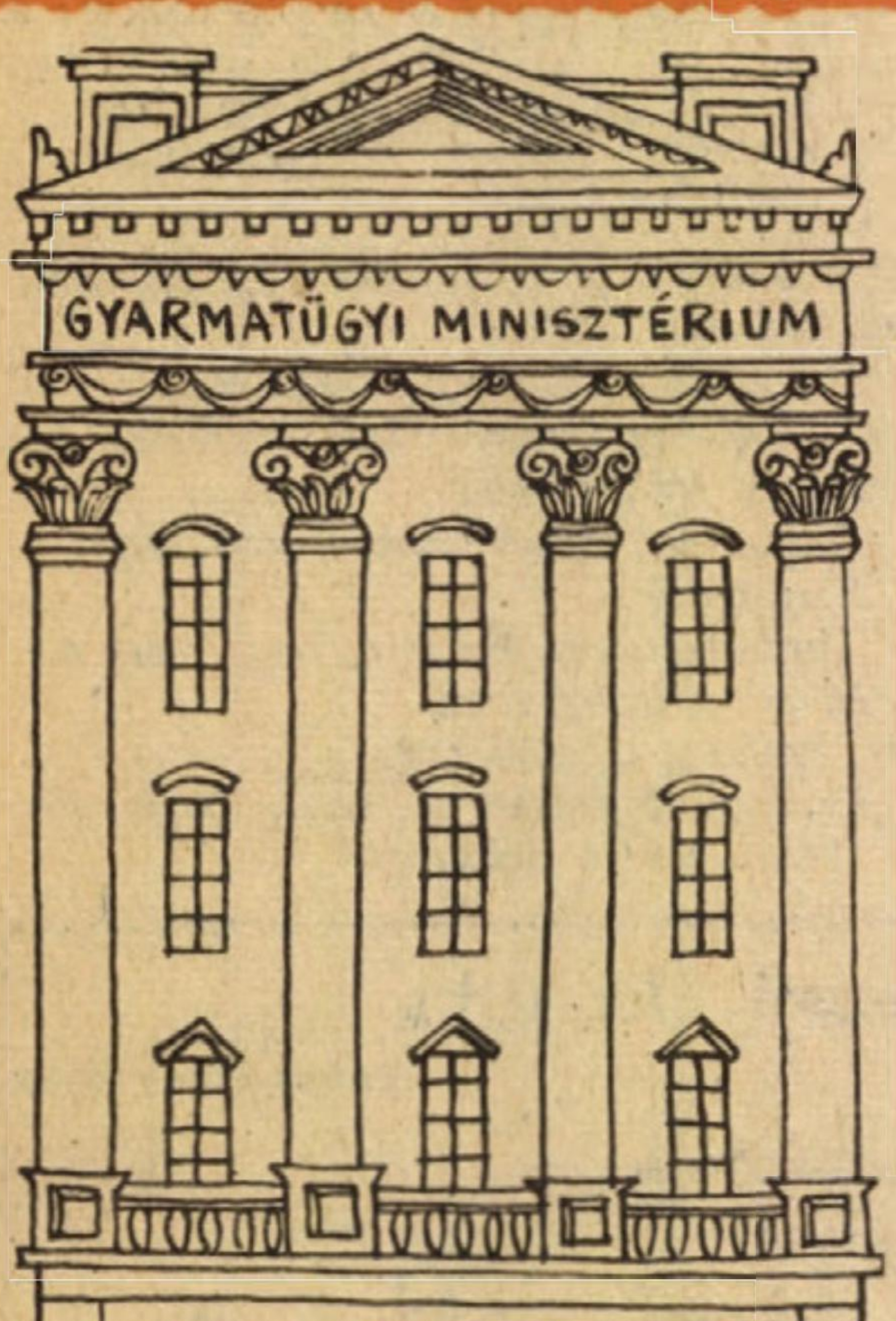

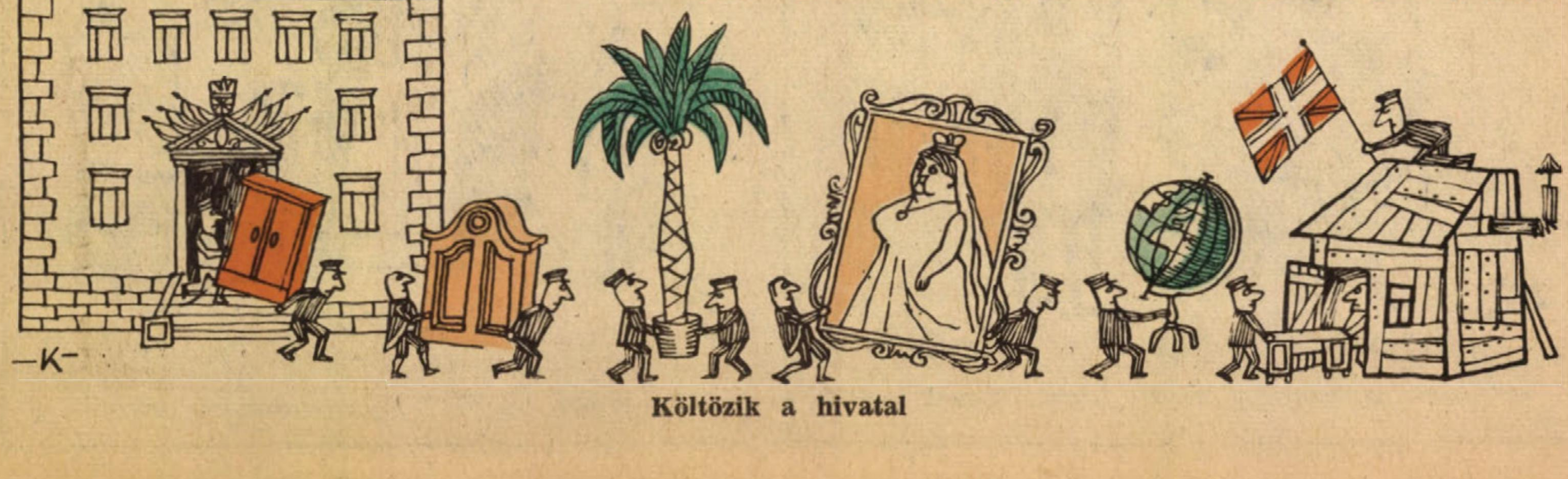

Költözik a hivatal

ÁTVEVŐK

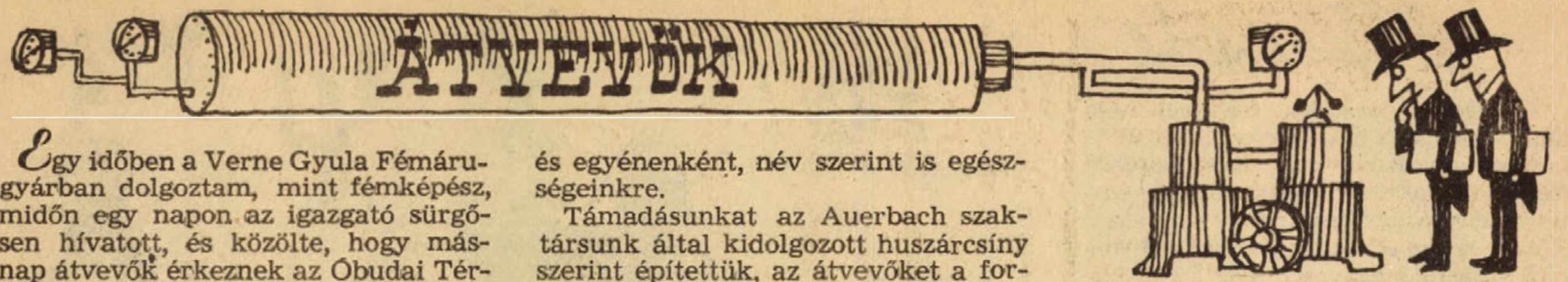

Egy időben a Verne Gyula Fémárugyárban dolgoztam, mint fémképész, midőn egy napon az igazgató sürgősen hívatott, és közölte, hogy másnap átvevők érkeznek az Óbudai Térfogatgyárból, hogy átvegyék a gyárunktól megrendelt fémsebességmérőket. A nálunk legyártott fémsebességmérők, mondta igazgatóm, csak jó közepes minőségűek, ezért az óbudai átvevőket egy bankett keretében le kell itatni, hogy illuminált állapotban, elsőrendű minőségű gyártmányokként vegyék át műszereinket. A gyár részéről a fogadóbizottság megszervezésével engem bízott meg, s tüstént megkezdtem az előkészületeket. Néhány válogatott nagyivót kerestem magam mellé, akikkel bátran elmentem volna a legnehezebb bankettekre is, majd aprólékos figyelemmel megválogattam az átvevés alkalmával szereplő italok fajtáját és rendjét. A nevezetes napra a fogadásra kiszemelt helyiséget erősen fűttettem, hogy a meleg megkönnyítse az alkohol felszívódását.

Tíz óra után néhány perccel érkeztek meg a Térfogatgyár átvevői. Az örömteli üdvözlések és az első stampedlik után megállapítottuk vendégeinkről, hogy valamennyien ugyancsak kitűnő szakemberek. A Térfogatgyár igazgatósága természetesen számított arra, hogy átvevőiket le akarjuk majd itatni, s ezért a legsúlyosabb egyéniségeket válogatták össze ők is, saját átvevő-bizottságukba.

Heves küzdelem kezdődött közöttünk. Az első lépéseket — mint a sakkozók — gyors ütemben tettük meg, gyors egymásutánban ittunk a két vállalat dolgozóinak és vezetőinek egészségére, az egészséges kooperáció egészségére, egymás egészségére és egyénenként, név szerint is egészségeinkre.

Támadásunkat az Auerbach szaktársunk által kidolgozott huszárcsíny szerint építettük, az átvevőket a forróságot ontó kályha felé szorítva, ők pedig a Glück-hadállásban védekeztek, ingujjra vetkőzve és szódavízzel erősítve veszélyes pozíciójukat. Hosszú küzdelem után egy gyalog-előnyre tettünk szert, az óbudaiak egyik kevésbé védett átvevője a kályha közelében elbóbiskolt.

A játszma a késő esti órákban függőben maradt, miközben elemeztük a helyzetet, s az elég előnyösnek látszott. A gyártmányok megtekintéséről és átvételéről természetesen még egyik fél sem tett említést. A rövid pihenő után az óbudaiak meglepetésszerű, ravasz csapatösszeállításban jelentek meg. Cserét határoztak el, s a legjobban elázott átvevőjük helyett egy gyomorbeteg munkatársat jelöltek a bizottságba, kinek a szeszesitalfogyasztás halálos mérget jelentett, s óvakodott tőle, mint a tűztől. Tétovázás nélkül kellett cselekednem, azonnal cserét határoztam én is. Sipeki helyére Mányokit kérettem, aki az elmúlt héten jött ki az alkohol-elvonókúrából, s egyelőre még a bor látásától is undorodik. Mányokit a gyomorbajos óbudaira állítottam azzal az utasítással, hogy egy percre se hagyja őt a műszerek közelébe kerülni, s lehetőleg erőszakoljon rá egy tányér francia-salátát, amely képes esetleg erős gyomorégést előidézni, s ez esetben lefoglalhatja az átvevő gondolatait.

Szívós harc indult meg a két bizottság között. Mindannyian emberfeletti erővel ittunk, a gyomorbajos óbudai hirtelen egy fél liter bort öntött az abroszra Mányoki elé, akit a bor illatától ájulás környékezett. De gyárunk odaadó dolgozója keményen tartotta magát, és alattomban elcsente ellenfele zsebéből annak szódabikarbónás dobozát.

Azután egy kritikus pillanat következett: a legjobbnak, a legbiztosabb bástyánknak tartott munkatársunk hirtelen összeroppant, énekelni kezdett, majd összefüggéstelenül szidalmazni kezdte gyárunk technológiáját. Az átvevők figyelme természetesen ráirányult, ekkor azonban egy csengőt nyomtam meg észrevétlenül. Jelzésemre a szép Becskeiné jelent meg az ajtóban, feketekávéval, mögötte a nem kevésbé szép Kovácsné jött.

A húzás nagyszerűen volt időzítve. A mi bizottságunk már hozzá volt szokva a szép Kovácsnéhoz, az átvevőket azonban teljesen frappírozta a dolog. Nem sok idő múlva, elsőosztályúnak minősített fémsebességmérőinket csomagolni kezdtük a szállításhoz.

Két nap szabadságot kaptam, hogy felkészüljek a következő munkára. Jövő héten ugyanis mi megyünk az óbudaiakhoz, hogy a náluk rendelt gyártmányokat minőségileg ellenőrizzük és átvegyük...

Somogyi Pál

Ludas Matyi megmagyarázza

Miért ragaszkodik az USA leszerelés helyett a fegyverzet ellenőrzéséhez?

Mr. Smith-t főzi a biztosítási ügynök; végre puhulni kezd.

– Jó, tegyük föl, hogy megkötöm a betörés elleni biztosítást. Mit fizetnek, ha betörnek a lakásomba?

– Akkor ön ötezer dollárt kap kápé.

– Biztos ez?

– Természetesen. Feltéve, hogy nem önbetörés esete forog fenn.

Mr. Smith a térdére csap.

– Tudtam! Mindjárt sejtettem, hogy valami svindli van a dologban!

Kiváló vezető

Mészáros András rajza

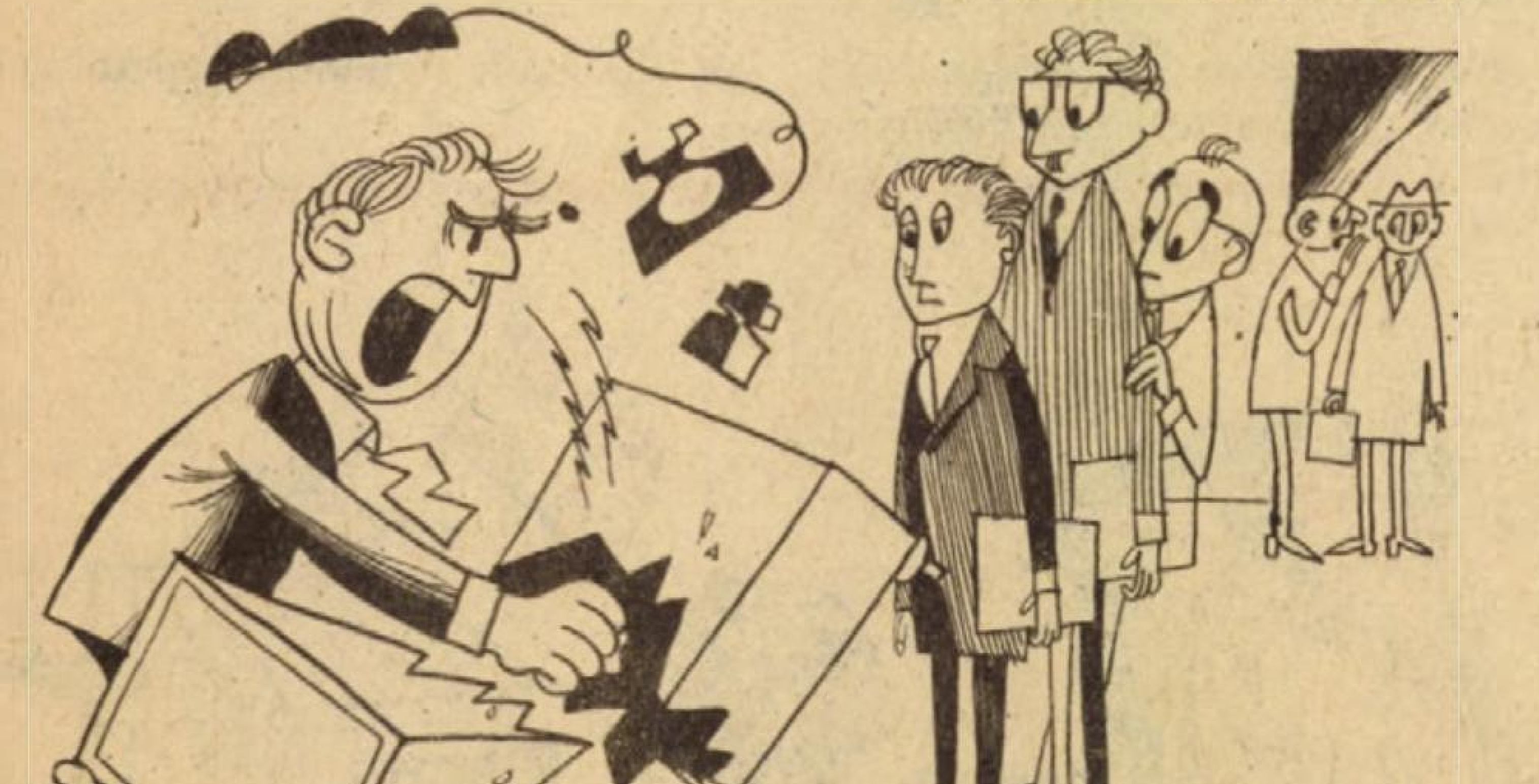

– Öregem, egy hónapban legalább három íróasztalt használ el...

A hosszú élet titka

Toncz Tibor rajza

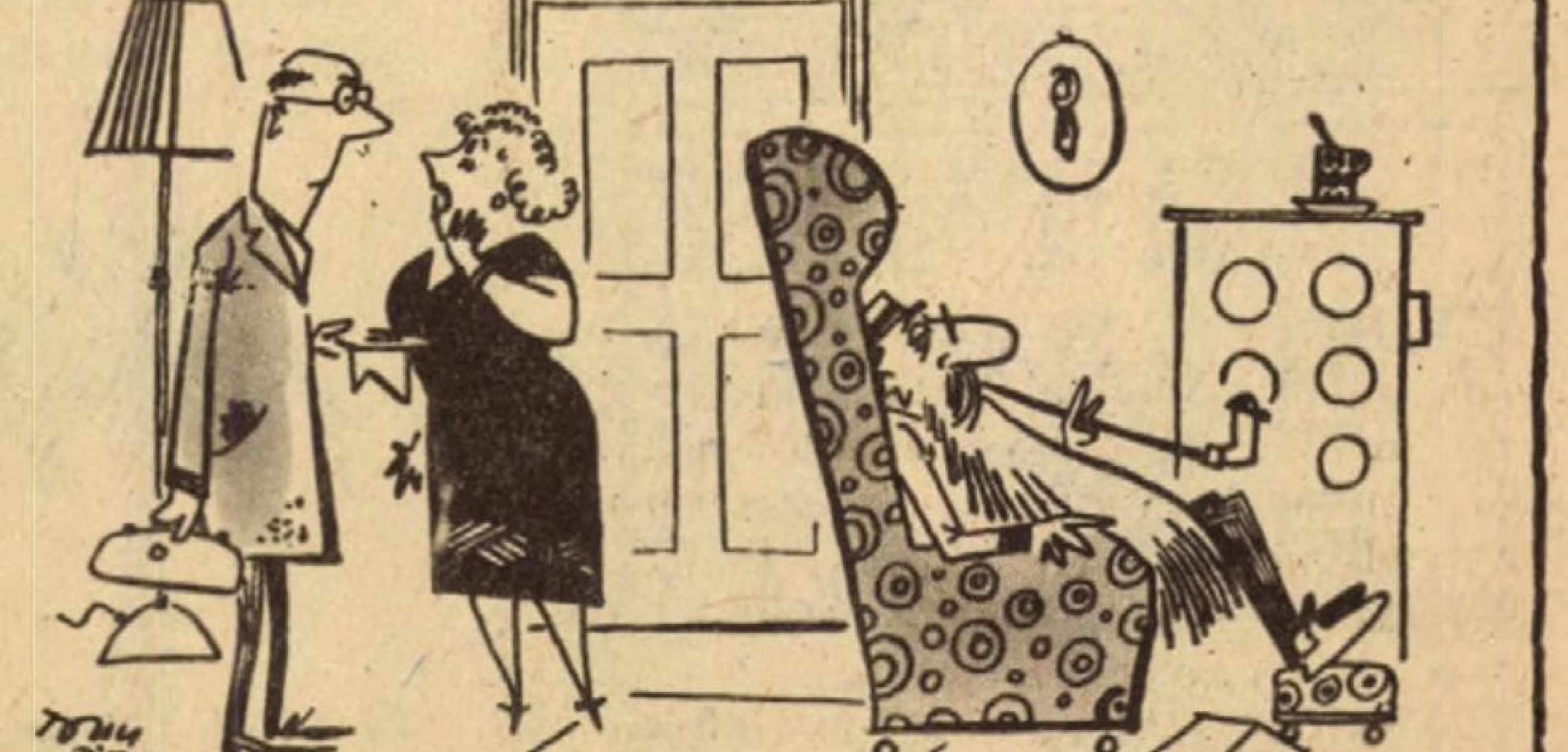

– Azt mondja, hogy a T-dugót szeretné még megérni...

APRÓ DOLGOK

A közelmúltban a kezembe került egy könyv, amelynek fő hőse, egy geológus, víz után kutatva Kínában, tífuszt kap, és miközben a betegséggel viaskodik, elmeséli ápolónőjének élete történetét.

Azt, hogy mi történt vele Budapesten!

Az ötlet annyira megtetszett nekem, hogy elhatároztam: legközelebbi humoreszkem fő hőse egy halbiológus lesz, aki eltéved az Andesekben. Már teljesen legyengült, midőn rátalál egy süketnéma indián, aki befogadja a sátrába. A halbiológus ennek a süketnéma indiánnak meséli el élete eseményekben gazdag történetét:

— Ezerkilencszázötvenkettőben ismertem meg Loncit, aki akkor a Bámexbumfértnál dolgozott . . .

*

X. egy kísérleti vállalatnál dolgozik.

Kíváncsi voltam, hogy mit kísérleteznek. X. elmondotta, hogy azt próbálják ki, meddig lehet büntetlenül visszaéléseket elkövetni.

Állítólag a kísérlet már eddig is szép eredménnyel járt.

*

A huszárok bevonulnak a kisvárosba. Így kezdődik a Katonazene című magyar film.

— Fogadjunk — súgtam a feleségemnek —, hogy most sorra ki fognak nyílni az ablakok, és lelkendező lányokat látunk integetni, és fogadjunk, hogy lesz egy olyan jelenet is, amelyben a mama elrántja a lányát az ablakból . . .

Nyertem.

Én is láttam egy-két régi filmet, nemcsak a rendező.

*

Nemrégiben jelent meg magyarul Millar Burrows professzor könyve a Holttengeri tekercsek felfedezéséről.

Azt azonban kevesen tudják, hogy Burrows professzor könyvét egy budapesti könyvkiadóban fedezték fel. A tudósok rögtön megállapították, hogy a mű angol nyelven íródott, és nagyon-nagyon régen nyomtathatták. A könyvet carbon 14-es eljárásnak vetették alá, és a mérések azt mutatták, hogy körülbelül hat évvel ezelőtt jelenhetett meg.

Burrows „tekercse" időszámításunk szerint 1955-ből, hat évvel később, már nálunk is olvasható.

Köszönet a könyvkiadónál dolgozó archeológusoknak.

(mikes)

vázlatok az NDK-ból

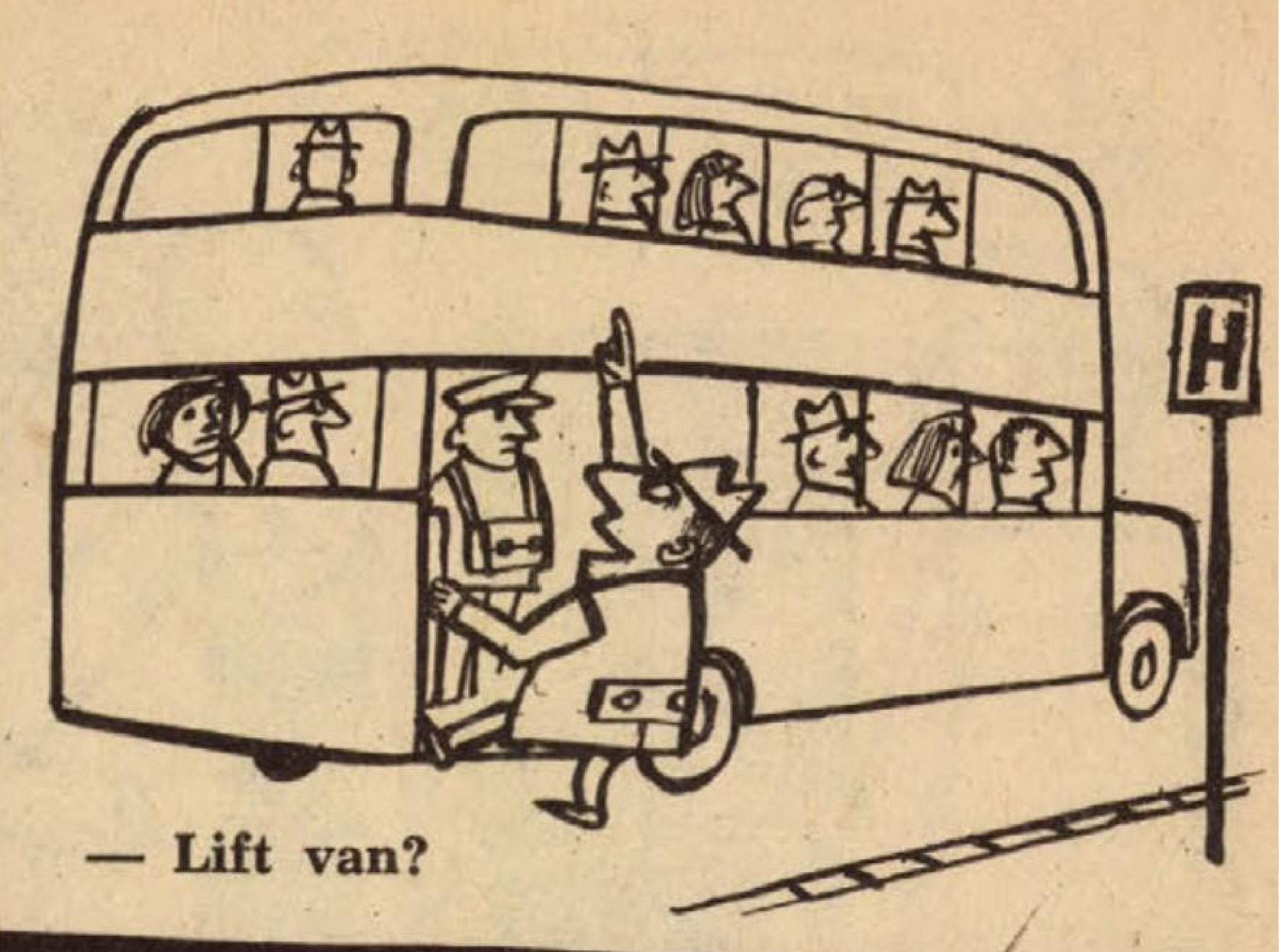

— Lift van?

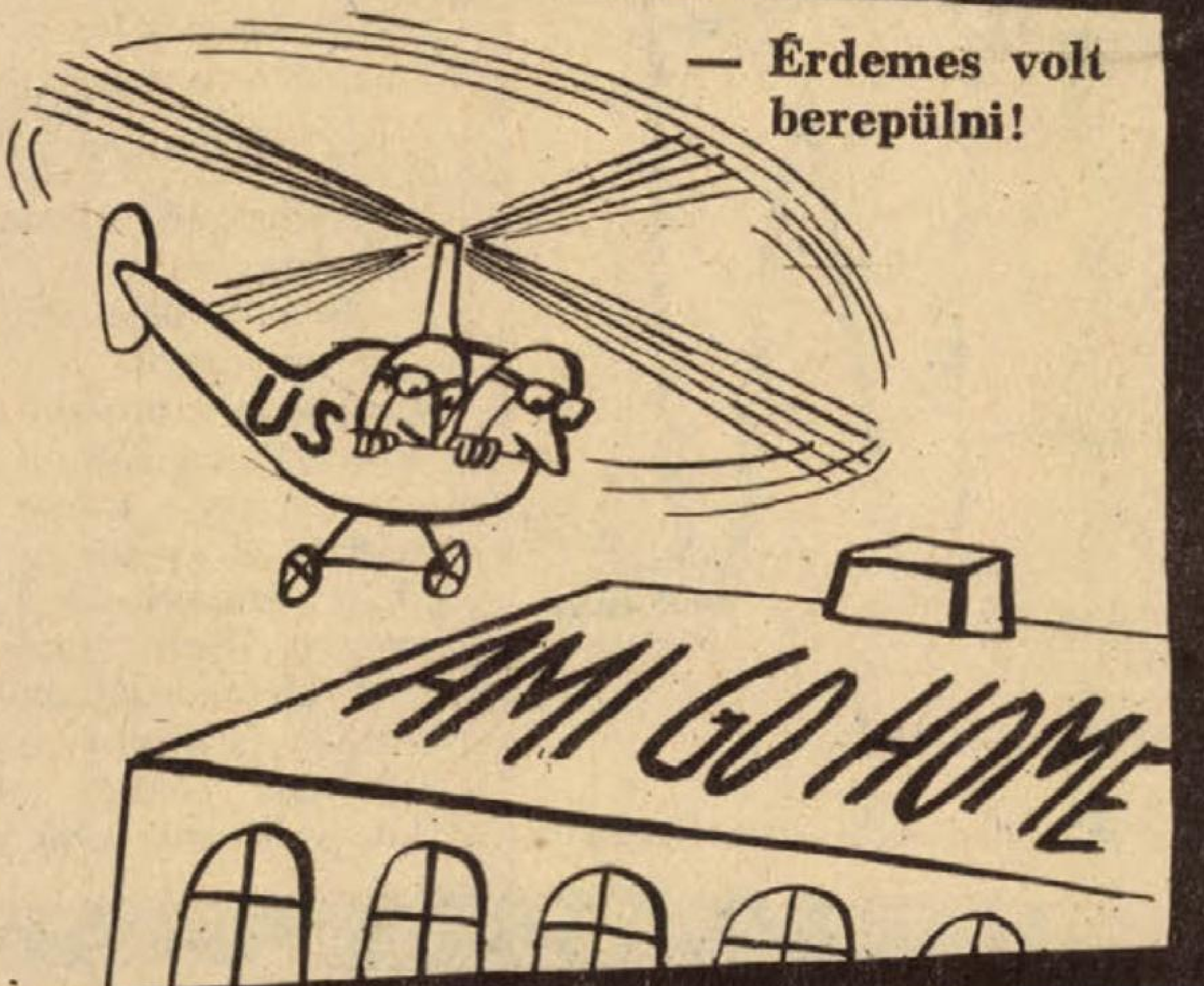

— Érdemes volt berepülni!

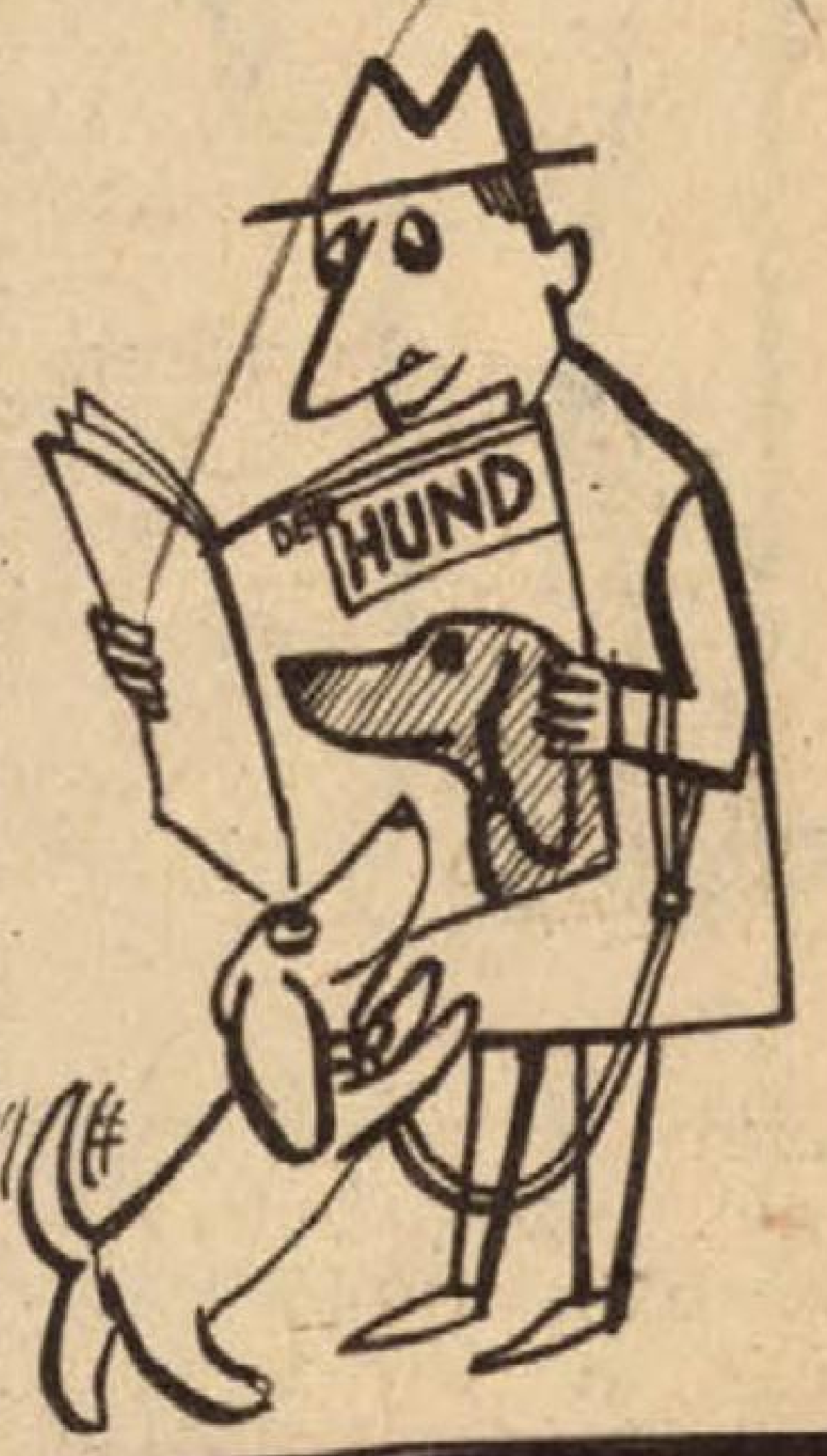

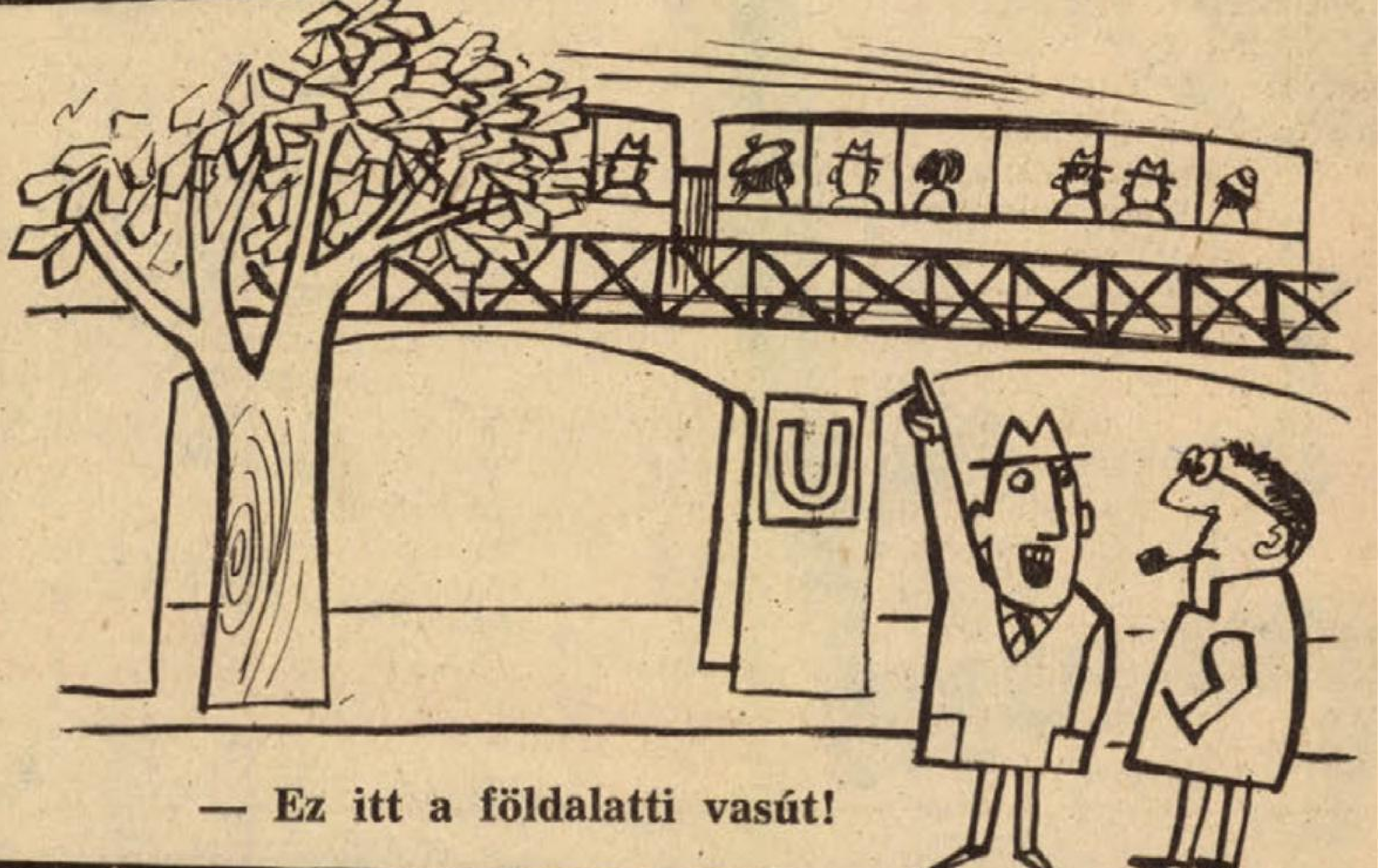

— Ez itt a földalatti vasút!

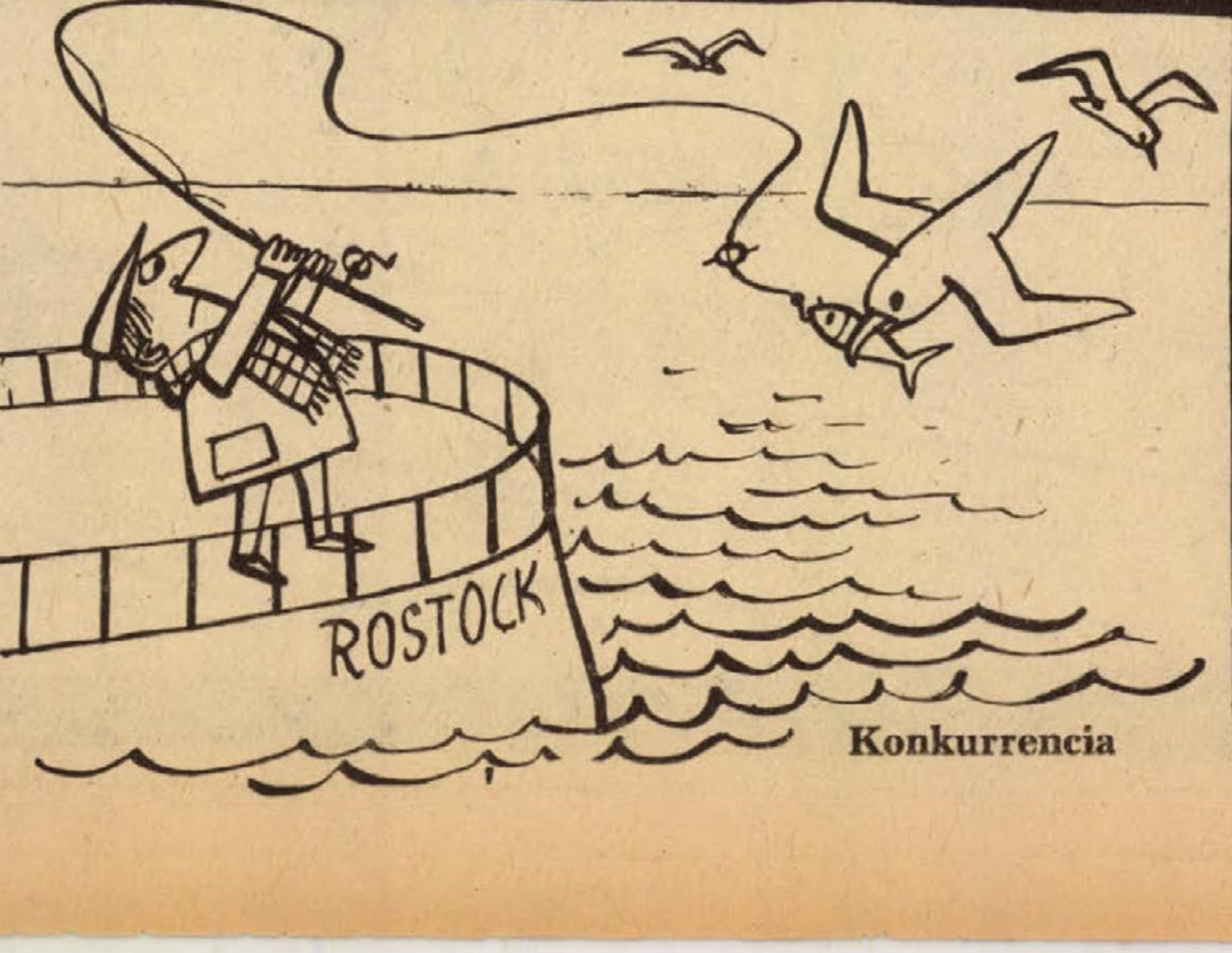

Konkurrencia

Sérelem

Gerő Sándor rajza

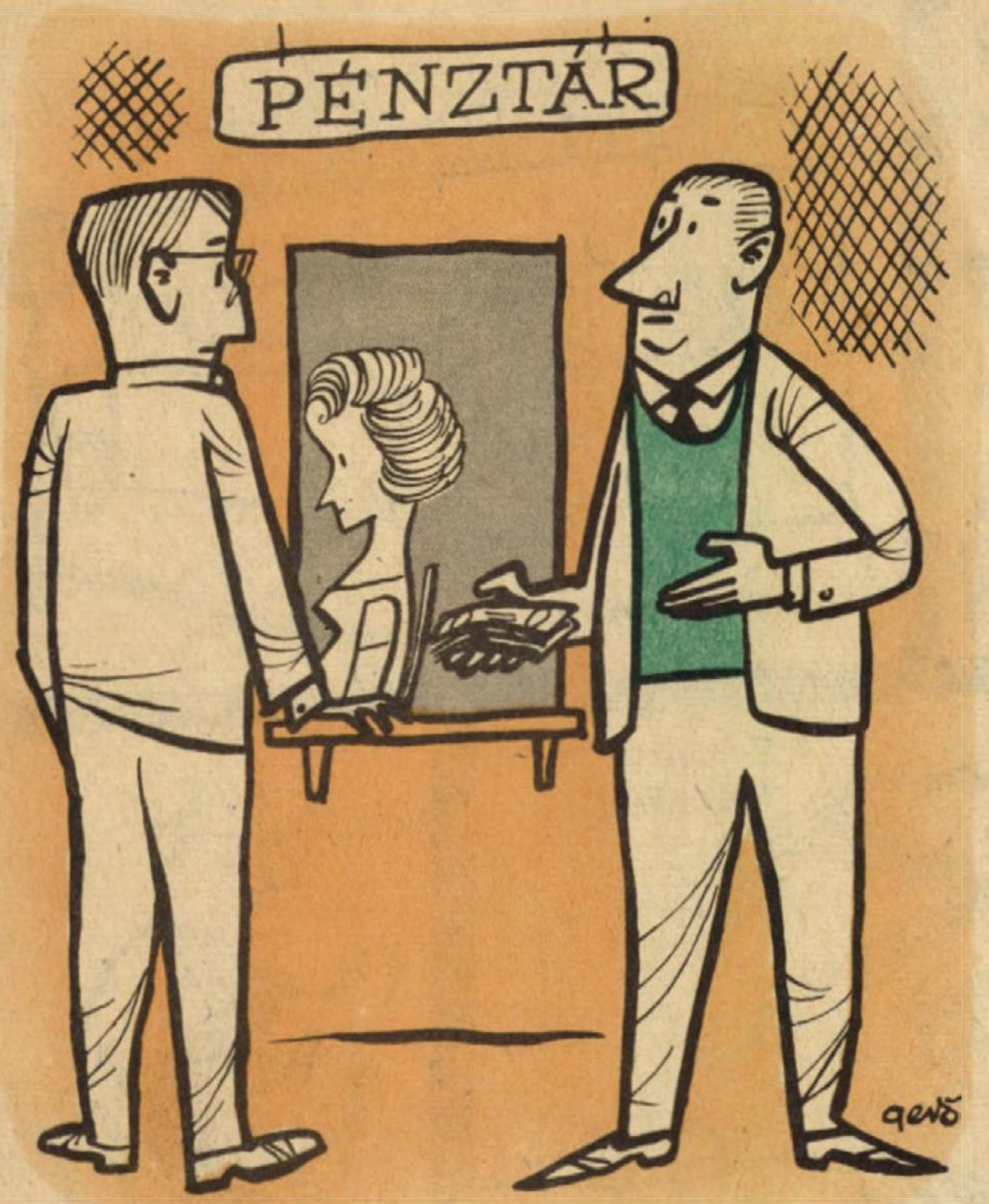

– Borzasztó! Havi háromszáz forint levonás!
– És miért?
– Tavaly sikkasztottam, és részletekben kell visszafizetnem!

Élőhal szeletelve

Míg be nem futott a pesti gyors, helyén volt minden a világban.

A sínek, melyek párhuzamosan futnak, hogy a végtelenben találkozzanak, a verebek a sínek között, ahogy a hulladékot csipegetik, a resti asztalai, a hab a sörön: helyén volt minden.

És akkor befutott a pesti gyors, egyik pullmanja éppen mellettem állt meg, pörgebajuszú köpcös férfiú könyökölt ki a középső ablakon, vidáman fújta a szivarfüstöt, s pontosan a könyöke alatt, azon a részen, ahová a szivar hamuja hullott, táblát láttam a következő felirattal:

*„Terhes anyák
és kisgyermekek.”*

S hirtelen összezavarodott minden.

Nem tudtam, mikor higgyek a szememnek.

Akkor-e, amikor a bodorodó szivarfüstöt látom, meg a bajuszt, vagy akkor, amikor a táblán a terhes anyákat és a kisgyermekeket? És ha egyszerre látom mind a kettőt?

S hirtelen látomásban arcok, táblák, feliratok jelentek meg előttem. Láttam az atlétatermetű ifjakat, akik a „hadirokkant ülőhelye” feliratú táblácska mellett ültek a villamosban, a hentesüzletek akváriumaiban úszkáló pontyokat, melyekről fekete táblán azt hirdette a krétaírás, hogy: „élőhal szeletelve is kapható”, a MÁV „törülköző” feliratú dobozkáit, melyek, mióta eszemet tudom, üresek. S még azt az első táblát is láttam, mely állítólag egy paradicsombéli

TILOS AZ ÁTJÁRÁS

fán függött ezzel a szöveggel: „Ebből ne egyél!”

S azon a fán termettek a legszebb almák.

Aztán elment a vonat, nagy csapat ember kelt át a „Tilos az átjárás” feliratú tábla tövénél. Tapasztalatból tudták, hogy arra visz a legközelebbi és legkényelmesebb út.

Ültem magamba roskadva.

Csoda, hogy még fönnáll az emberiség.

Sipos Gyula

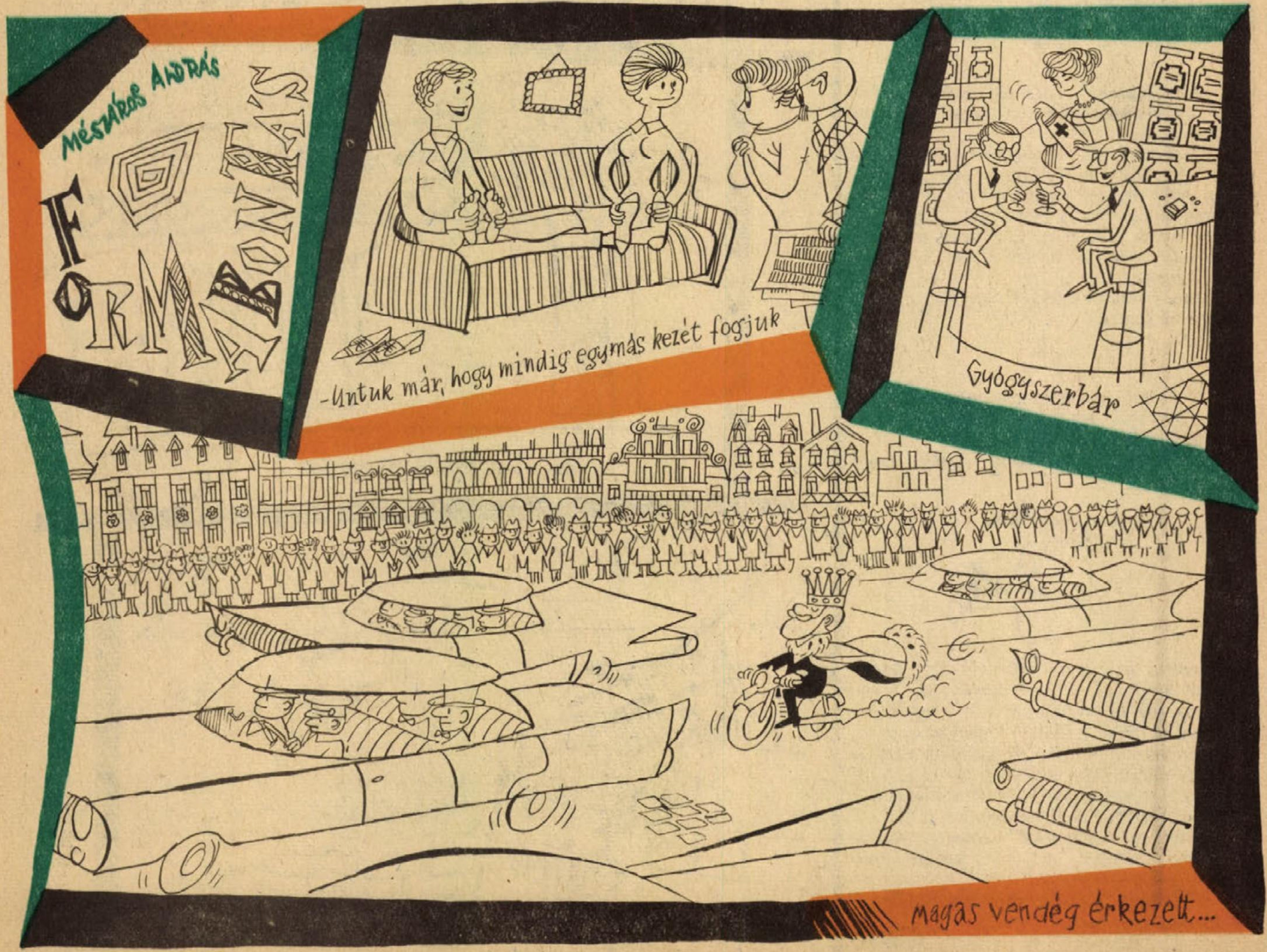

Egy kis lemaradás

Gerő Sándor rajza

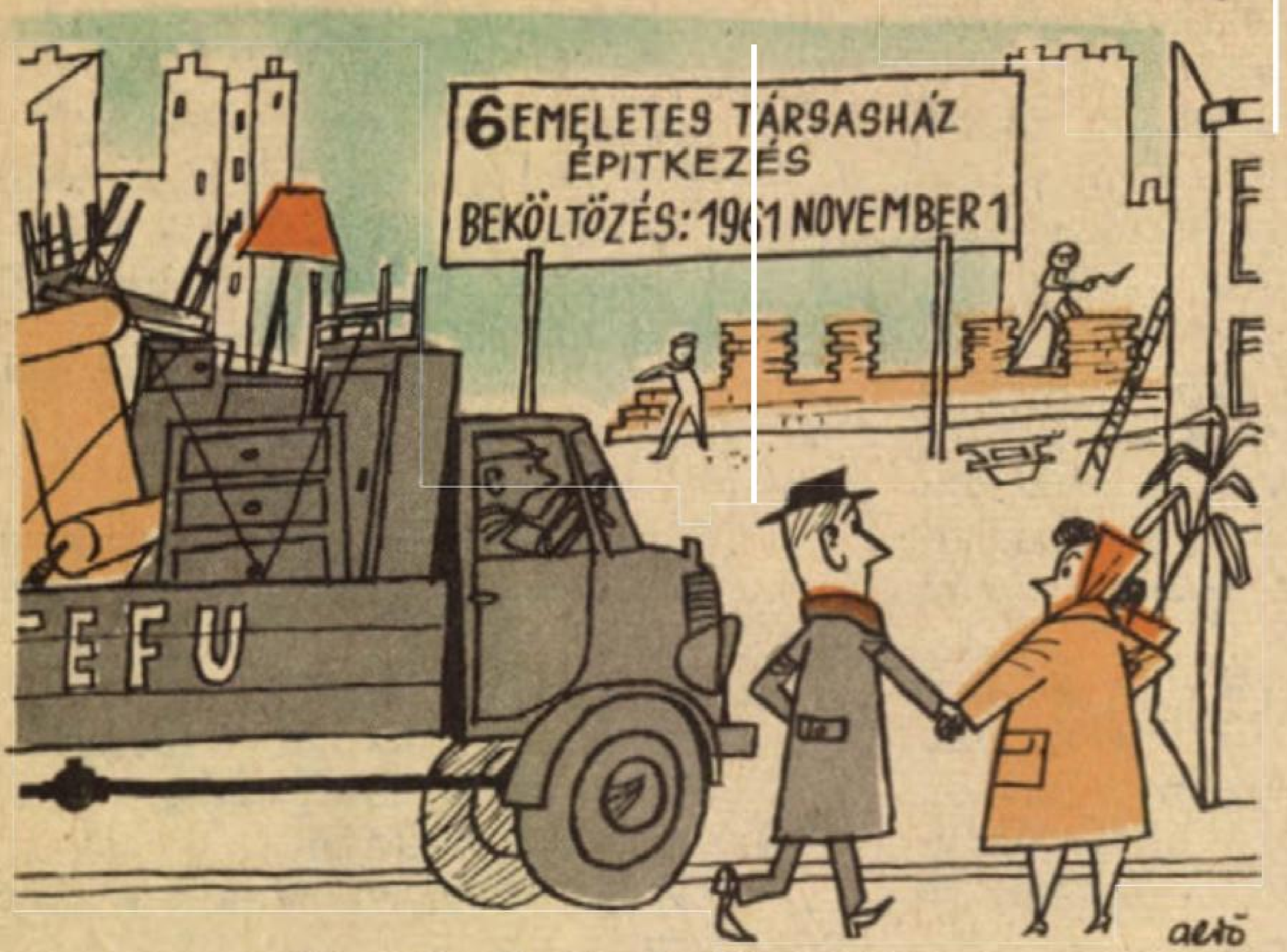

– Úgy látszik, korán jöttünk!

Absztrakt vicc

Hegedűs István rajza

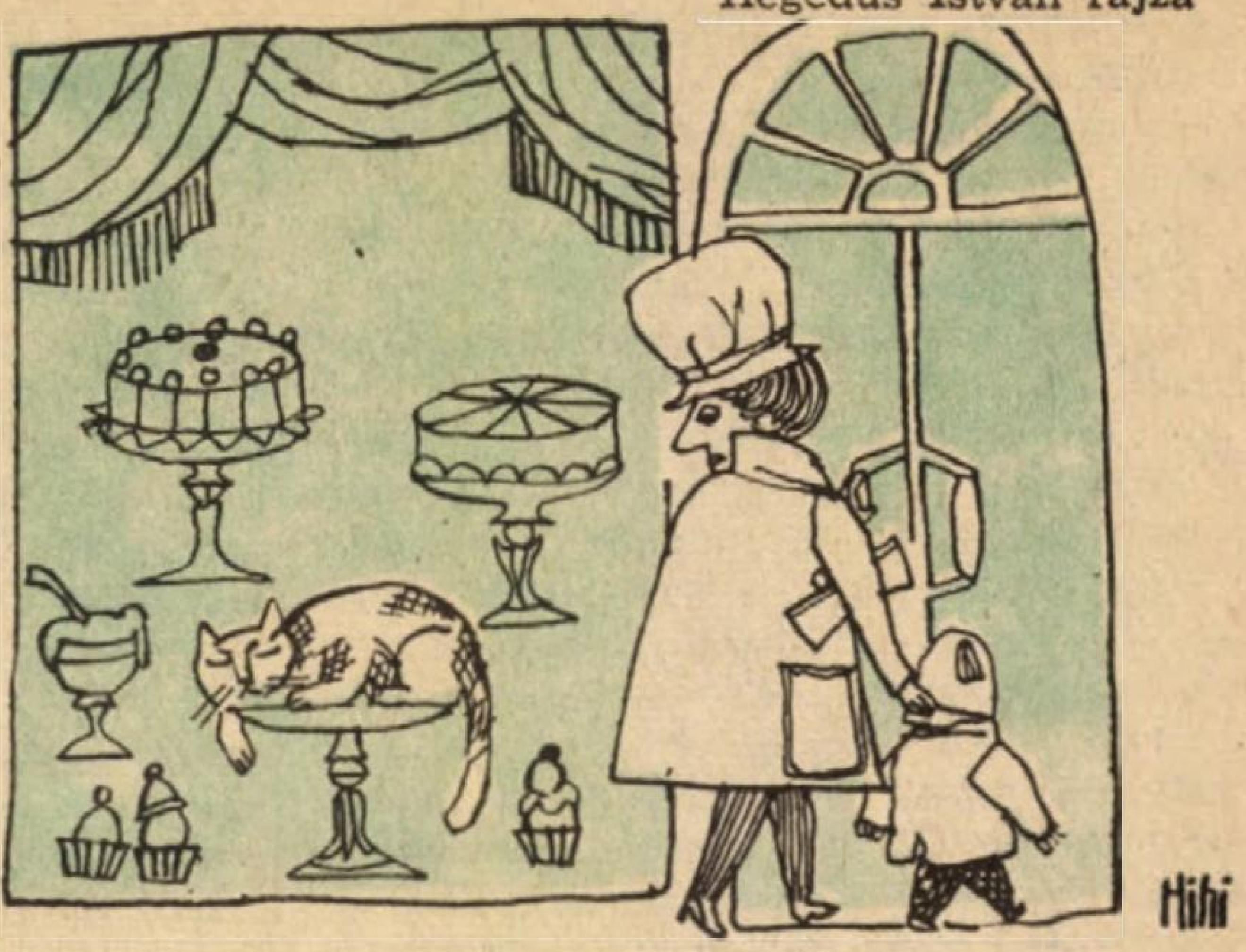

Miért van sütemény egy állatkereskedésben?

Trójai kisfiú

Kaján Tibor rajza

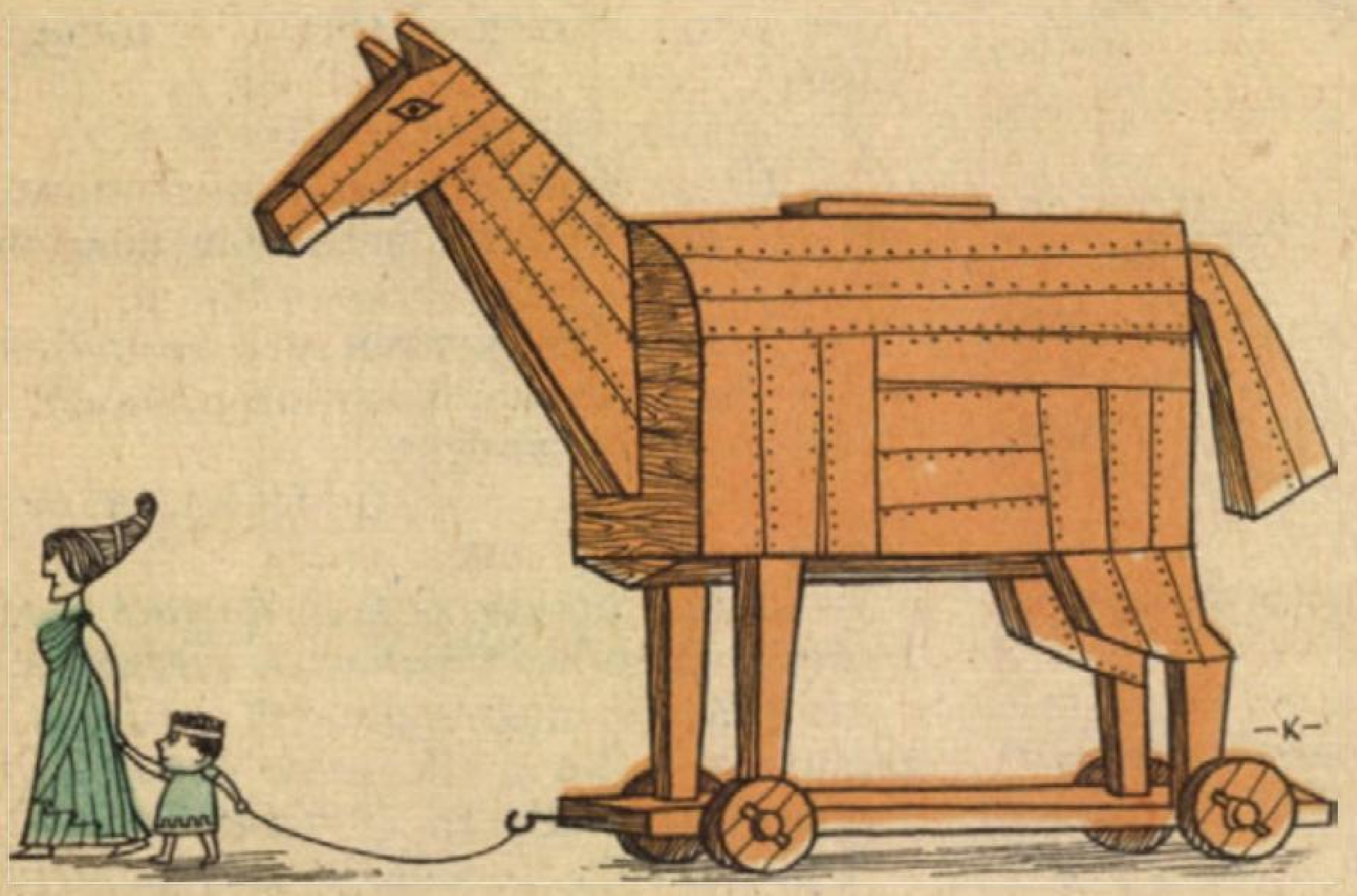

Új szín a rádióban

Szegő Gizi rajza

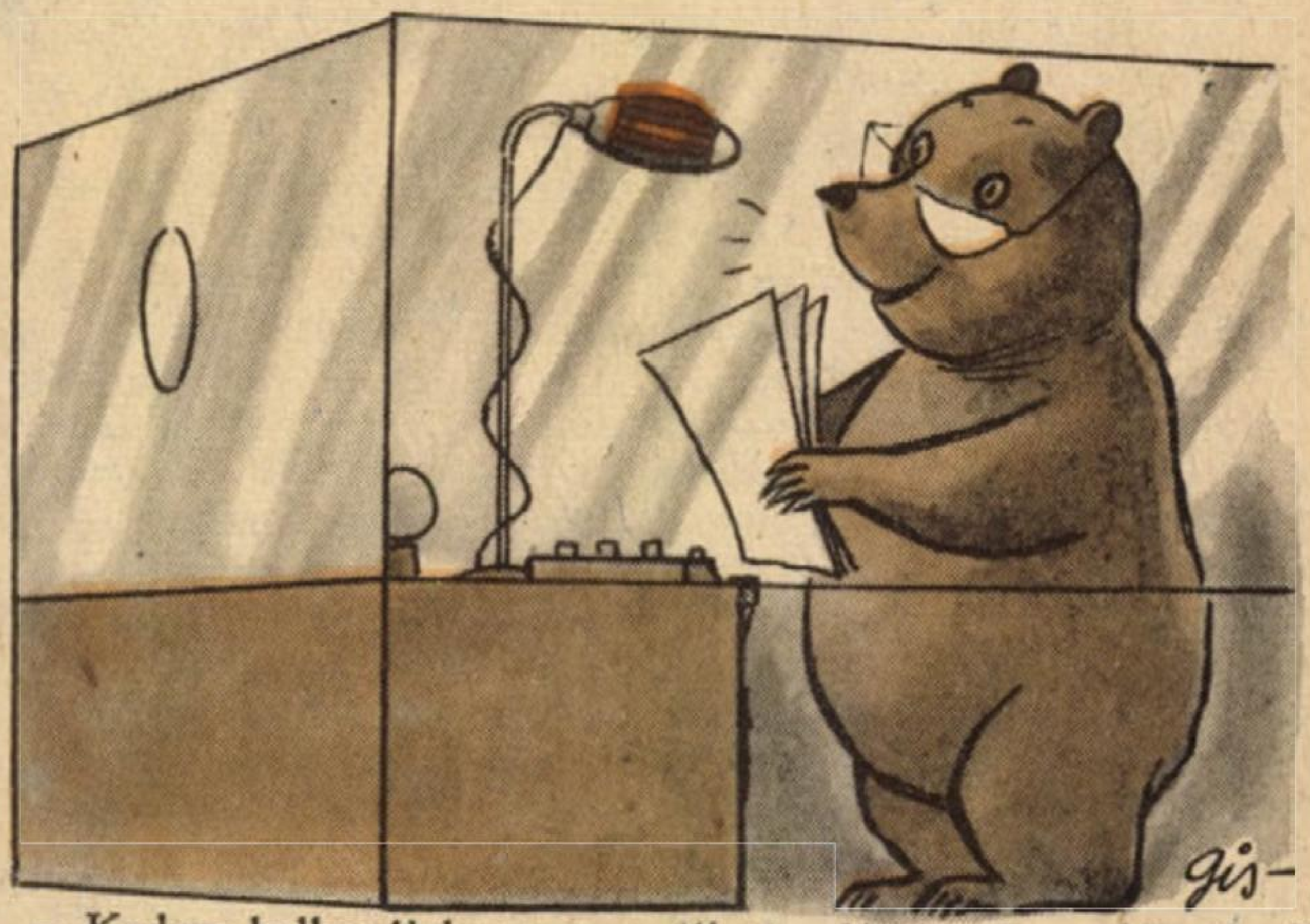

– Kedves hallgatóink, most az állatóvodások műsora következik!

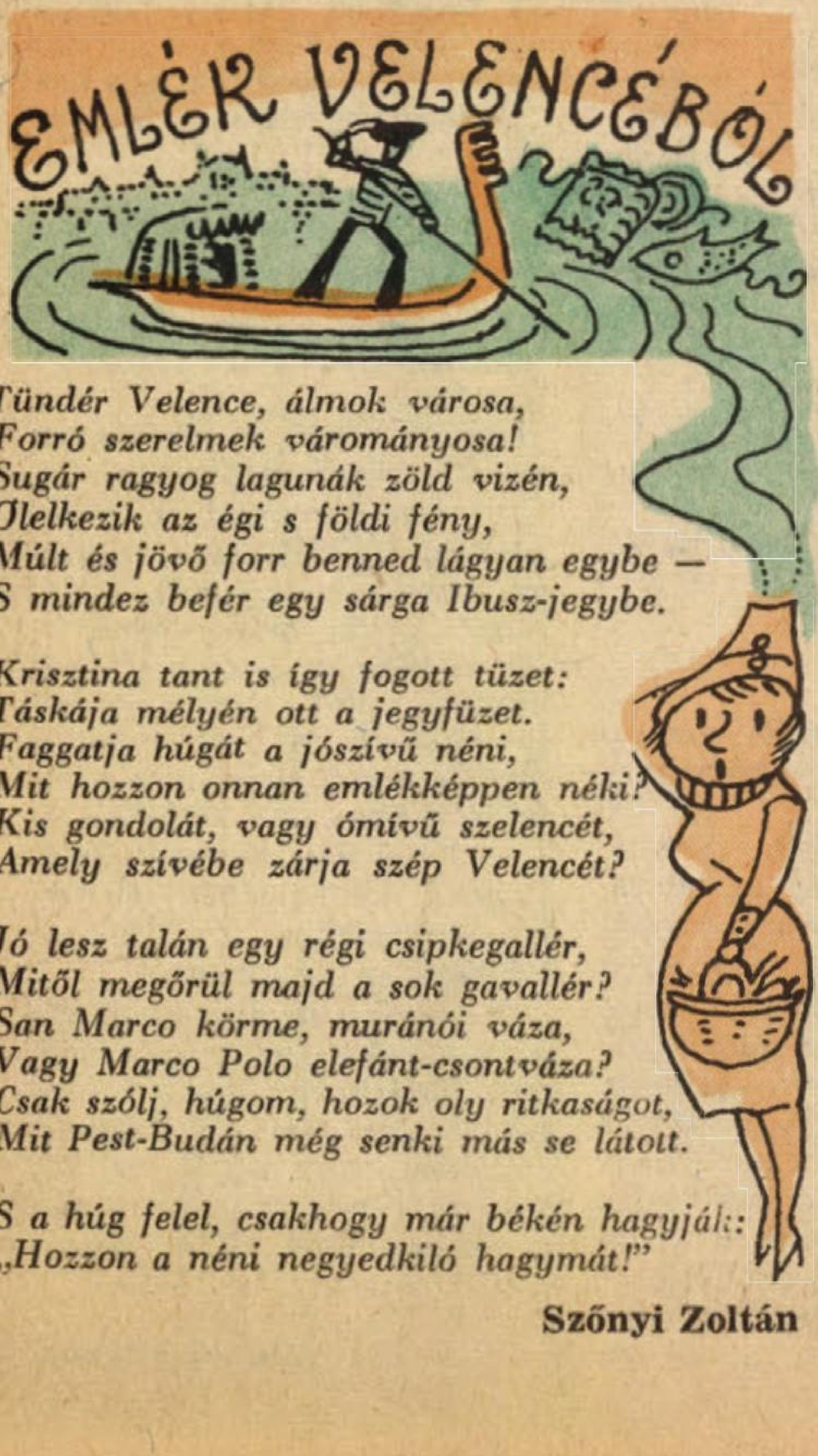

Tündér Velence, álmok városa,
Forró szerelmek várományosa!
Sugár ragyog lagunák zöld vizén,
Ölelkezik az égi s földi fény,
Múlt és jövő forr benned lágyan egybe –
S mindez befér egy sárga Ibusz-jegybe.

Krisztina tant is így fogott tüzet:
Táskája mélyén ott a jegyfüzet.
Faggatja húgát a jószívű néni,
Mit hozzon onnan emlékképpen néki?
Kis gondolát, vagy ómívű szelencét,
Amely szívébe zárja szép Velencét?

Jó lesz talán egy régi csipkegallér,
Mitől megőrül majd a sok gavallér?
San Marco körme, muránói váza,
Vagy Marco Polo elefánt-csontváza?
Csak szólj, húgom, hozok oly ritkaságot,
Mit Pest-Budán még senki más se látott.

S a húg felel, csakhogy már békén hagyják:
„Hozzon a néni negyedkiló hagymát!”

Szőnyi Zoltán

Párizs éjjel

Toncz Tibor rajza

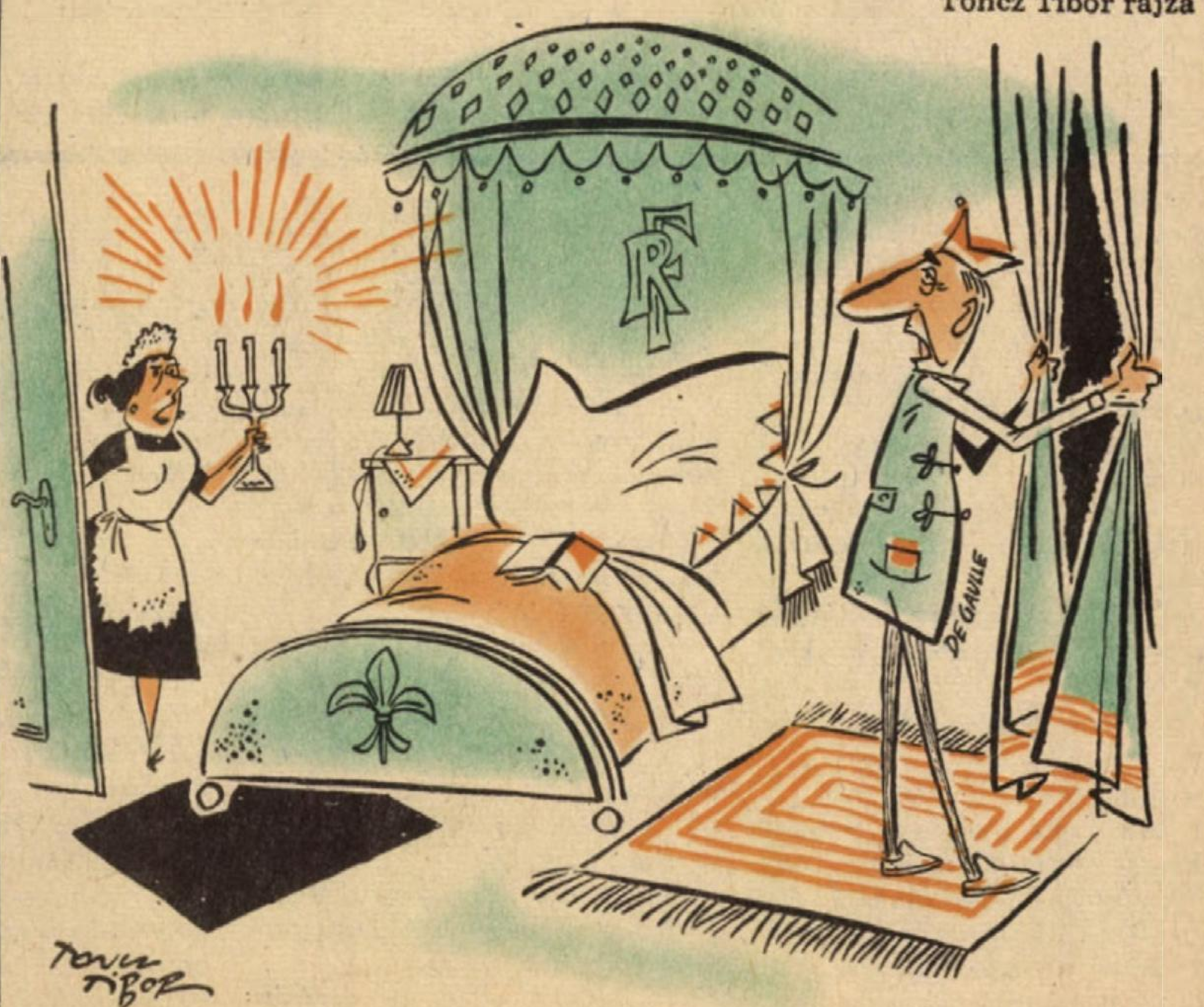

– Kik lövöldöznek? Az ultrák vagy az algériaiak?
– A mi csendőreink, elnök úr!

HOGYAN BÁNJUNK VELE

A vita egyre terjedt.

— Ez most már mégis tűrhetetlen — mondták egyesek.

— Türelemmel kell lenni — mondták mások.

Az üzem hetenként megjelenő lapja, az Üzemi Szösszenet „Meggyőző szóval" című cikkében a következőket írta a dologról:

„. . . Mindenekelőtt tekintetbe kell venni, hogy Csorba József, az 1-es műhely 18 éves dolgozója 18 éves, és ha valaki 18 éves, akkor úgy kell vele bánni, mint egy 18 évessel. Kétségtelen, hogy nem helyeselhetjük, hogy Csorba szórakozásból veri be a műhely ablakait, de itt meggyőző szóval kell meggyőzni Csorbát, mert ha Csorbát meggyőzik, akkor utána nem fogja szórakozásból beverni az ablakokat, mert már meg lesz győzve. Egyúttal azt is meg kell neki magyarázni, hogy pontosan jelenjék meg a munkahelyén, munkaidő alatt dolgozzék, a nőket ne ütögesse különböző helyeken, az öregekkel pedig beszéljen tisztelettel, hiszen az öregapja is öreg neki. Akkor nem lesz semmi baj se!"

A következő héten a lap a cikkel kapcsolatos leveleket közölte.

„Olvastam a cikküket, minden szava igaz. Valóban meg kell győzni először Csorbát, és csak utána kirúgni. Mert ebből a csibészből nem lesz soha rendes ember, mert ez a gazember egy himpellér. Gőz Jenő, ablakmosó."

Néhány hónap múlva a műhelybizottság elhatározta, hogy csütörtökön megmossa Csorba fejét, mivel nem foglalkozik kellően a termelő munkával, amennyit pedig foglalkozik, azt jobb lenne, ha nem tenné. A csütörtöki fejmosást azonban péntekre kellett halasztani, mert Csorba ezen a napon egyszerűen nem jelentkezett az üzemben. De nem jelentkezett pénteken sem, és így szombatra tették az új terminust. Végül is hétfőn sikerült megvalósítani a fejmosást, amit a bizottság vezetője így fejezett be:

— Reméljük, hogy a továbbiakban úgy viselkedsz, hogy meg legyünk veled elégedve. Akkor jó barátok leszünk. Egyetértesz?

— Igen — felelte Csorba mosolyogva. — Egyetértek azzal, hogy maguk mindhárman öreg krampuszok, és hogy valaki mással szórakozzanak, ne velem.

A Hangos Bemondó délben ismertette az esetet, és három meghívott dolgozó nyilatkozott a mikrofon előtt.

— Km, km . . . — köszörülte a torkát egy érdes férfihang. — Ha nekem mondta volna azt, hogy mindhárman öreg krampuszok vagyunk, akkor én sem vágtam volna szájon, hogy az orrán csússzon ki a műhelyéből, mert egy öntudatos dolgozó tudja, hogy megvan mindennek a módja. Meg lehet találni az útját annak is, hogy az ilyen mihaszna, tiszteletlen, lógós, fegyelmezetlen dolgozót simán eltávolítsák az üzemből.

Az egész üzemet összehívták az ügy megbeszélésére. Csorba kijelentette, csak azért lesz jelen, mert éppen húszéves, születésnapja van, és egy kicsit ünnepelteti magát. Az értekezletet az igazgató nyitotta meg, és átadta a szót az első jelentkezőnek.

— Csak röviden akarok beszélni . . . — kezdte Benyák néni.

— Halljuk, halljuk! — biztatta Csorba.

— Én azt akarom csak mondani, mi is voltunk fiatalok, és úgy ítéljünk meg egy fiatalt, hogy értsük meg, gyerekfejjel csinálja azokat a hibákat.

— Bravó, bravó! — kiáltotta Csorba, és tapsolt.

Az igazgató figyelmeztette, hogy tartózkodjék a tetszésnyilvánítástól, és megadta a szót a következő felszólalónak.

— Már ne haragudjon meg, Csorba elvtárs — dadogta az idősebb ember —, de én bírálatot szeretnék gyakorolni.

— Csak mondja, tata, nagyon szórakoztat — egyezett bele Csorba.

— Szóval én nem értek egyet a viselkedésével.

Általános kiabálás támadt, csak percek múlva tudott rendet teremteni az igazgató.

— Az enyém a szó — mondta. — Itt okosan kell dönteni, mert egy emberről van szó. Elmondom, mit határoztam. Előre bocsátom, hogy nem tehetjük tönkre ezt az embert.

A védők tábora tapsban tört ki.

— Meg kell gondolnunk, mit teszünk. De — emelte fel a hangját — nem nézhetjük tétlenül sem a fejleményeket!

Most a másik tábor tapsolt.

— Persze, nem rúghatjuk csak úgy ki az utcára ezt a fiatal embert!

Ismét az első tábor tapsolt.

— Azonban azt sem hagyhatjuk, hogy tovább rontsa a levegőt az 1-es műhelyben.

Taps a másik táborból.

— De biztosítjuk, hogy éppúgy dolgozhasson tovább, mint eddig.

Taps az első táborból.

— Ha azonban továbbra sem becsüli meg magát . . . !

Taps a másik táborból.

— Fizetését érintetlenül hagyjuk . . .

Taps az első táborból.

. . . és áthelyezzük a 2-es műhelybe.

Taps mindkét táborból.

— Ez megbolondult — szólalt meg valaki, és Csorbára mutatott. Csorba a falnak dőlve nevetett.

— Tényleg megbolondult — mondták többen.

Csorba az igazgató felé fordult.

— És — kérdezte döcögve a nevetéstől —, ha ott sem becsülöm meg magam?

— Akkor áthelyezzük a 3-as műhelybe! — mondta keményen az igazgató.

Csorba a hasát fogta.

— És . . . és . . . — fuldoklott a nevetéstől —, ha . . . ott . . . se?!

— Akkor áthelyezzük a 4-esbe! — jelentette ki sziklaszilárdan az igazgató.

Csorbának megroggyantak a lábai, és lecsúszott a fal mellé, úgy nevetett. Az emberek sajnálkozva állták körül.

Úgy látszik, valóban megbolondult, vagy nem tudta mérlegelni helyzetének súlyosságát, mert még a földön is tovább nevetett.

— Ha . . . ott . . . sem . . . — csukladozott elkékült szájjal —, akkor . . . akkor áthelyeznek . . . az . . . ötösbe . . . ha ott sem . . . a hatosba! . . . Aztán a tizenkettesbe . . . a huszonnégyesbe . . . a harminchatosba . . .

Kékvölgyi Vilmos

---

túlóra

Barna szaki odalépett Szekeres Endre művezető füléhez, és megpróbálta túlkiabálni a zúgó, kattogó, sivító gépek lármáját:

— Szekeres elvtárs, szeretnék délután túlórázni . . .

A művezető szigorúan nézett rá:

— Mely fontos népgazdasági érdek készteti erre, Barna szaktárs?

— Kell a pénz, Bandikám . . . Karácsony közeledik . . .

Szekeres megvakarta a haját:

— Megértlek én, komám . . . De hát nem megy . . . Kimerült az évi túlóra-keretünk, még húsvét alkalmából . . .

— Az se baj, ha nem fizethettek túlóra-pótlékot! — érvelt Barna szaki. — Elég lesz, ha a sima órabéremet kapom . . .

A művezető megvakarta a bajuszát.

— No, komám . . . — kérlelte tovább a másik. — Gondold el, mennyi ajándék kell négy gyereknek . . . plusz egy asszonynak . . . És a vállalatnak is haszon, ha kevesebbért túlórázom!

— Tudom, tudom, de ez szabálytalanság, és . . .

— Mikulás is lesz közben!

— Jó . . . jó . . . De ha neked megengedem, holnap tíz másik ember jön ugyanezzel a kéréssel . . .

Barna szaki érezte, hogy győzött, s vidáman felkurjantott:

— Dehogy jön tíz másik ember! . . .

Negyven másik ember jött. Harmadnap négyszáz. S ettől kezdve karácsonyig a Darabárugyárban a gépek lármáját szinte teljesen elnyomta a túlórák ketyegése.

*

Az ellenőrök ritka gyorsasággal fölfedezték a szabálytalanságot.

A gyár vezetősége ekkor levette a vállalati ügyész polcáról a Munka Törvénykönyvet, és megbízta három legképzettebb takarítónőjét, hogy távolítsa el róla a pókhálót. Amikor ez nagynehezen sikerült, gondosan áttanulmányozták az előírásokat, és ezeknek megfelelően úgy döntöttek, hogy az érintett négyszáz dolgozónak ki kell fizetni az elmaradt túlóra-pótlékot, összesen százötvenezer forintot, a vétkes művezetőket pedig meg kell büntetni összesen százötven forintra.

Az ellenőrök a jól végzett munka örömével távoztak.

A Darabárugyárban pedig azonnal hozzáláttak a szükséges tavalyi bizonylatok — darabbér-lapok, órabér-lapok — fölkutatásához. Azaz csak hozzáláttak volna, mert volt egy kis bökkenő. A bérszámfejtési osztály vezetője ugyanis tehetetlenül tárta szét karjait:

— Ez gigászi munka, kérem. Rendes munkaidőben lehetetlen elvégeznünk . . . A túlórakeretünk pedig kimerült . . .

A Darabárugyár vezetői tanácstalanul néztek össze, majd szét. Szerencsére nem csalódtak. A bérszámfejtés dolgozói vállalták, hogy pótlék nélkül, sima órabérért fognak túlórázni, hogy minél előbb fölszámolják a tavalyi hibákat.

Dunai Ferenc

Mindenki tanul

Schwott Lajos rajza

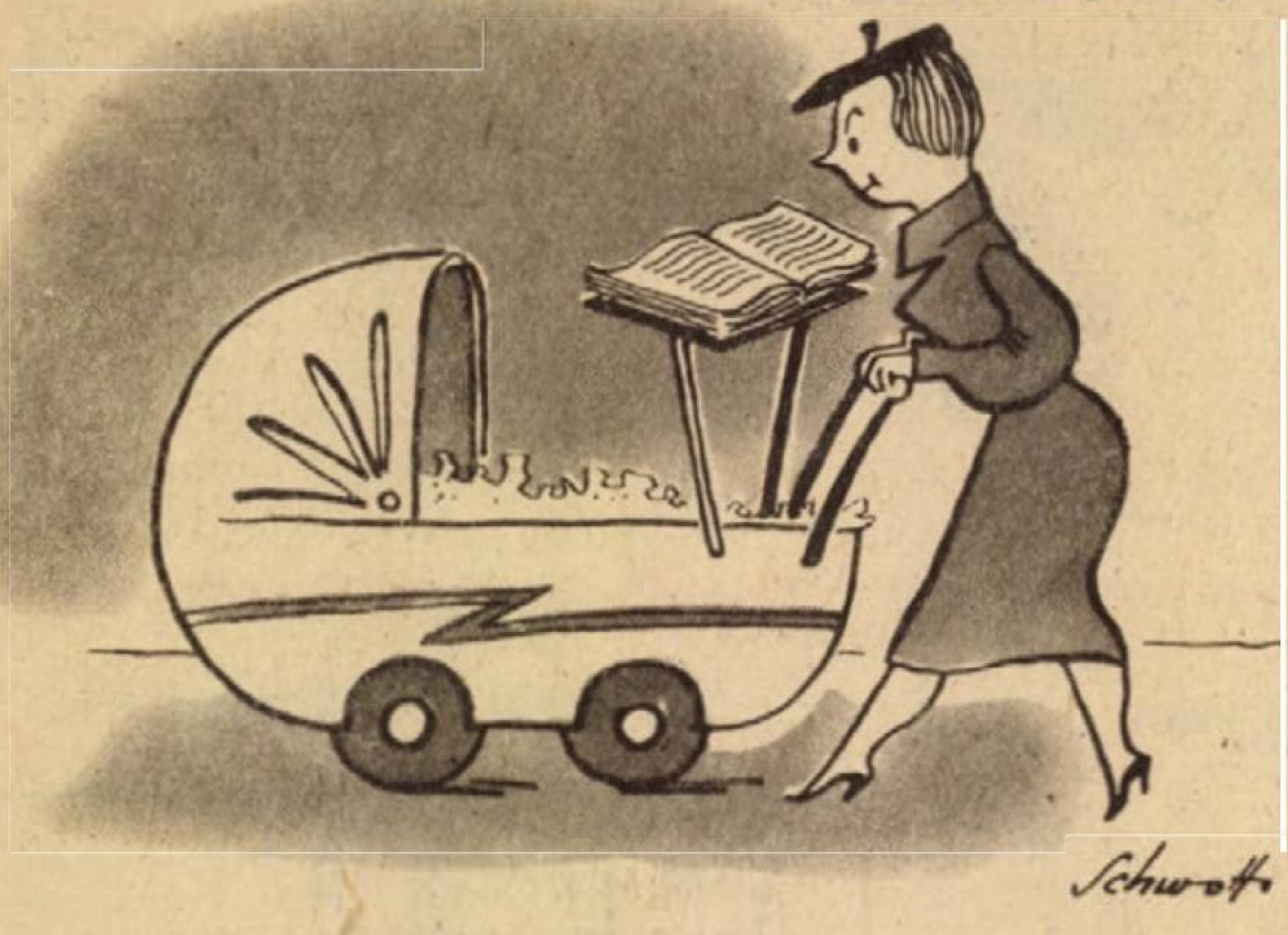

Hinta-palinta

Balázs Piri Balázs rajza

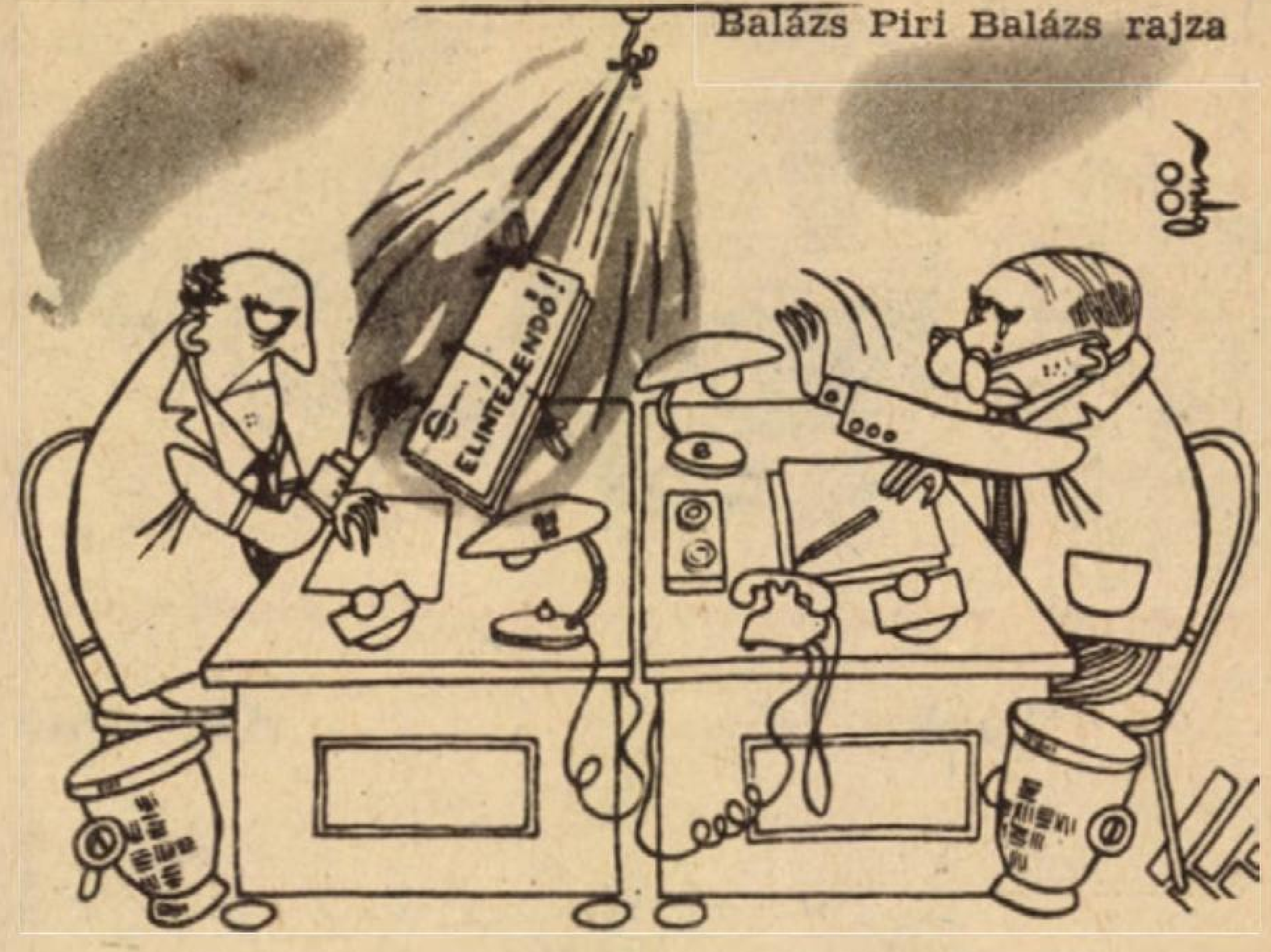
ELINTÉZENDŐ!

Népszerű író

Toncz Tibor rajza

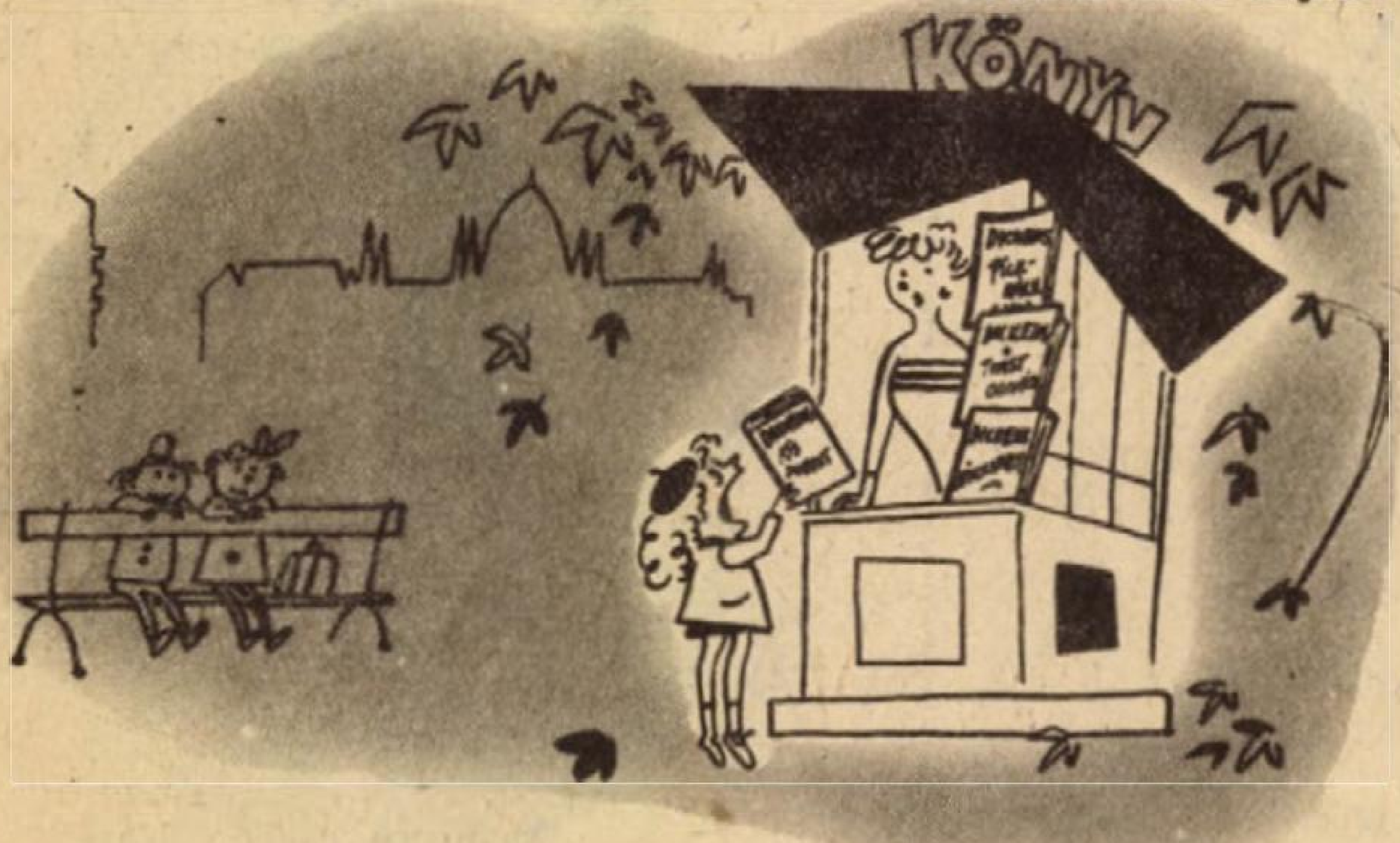

– Tessék mondani, mikor ad autogramot Dickens mester?

Egy jól előkészített értekezlet

Schwott Lajos rajza

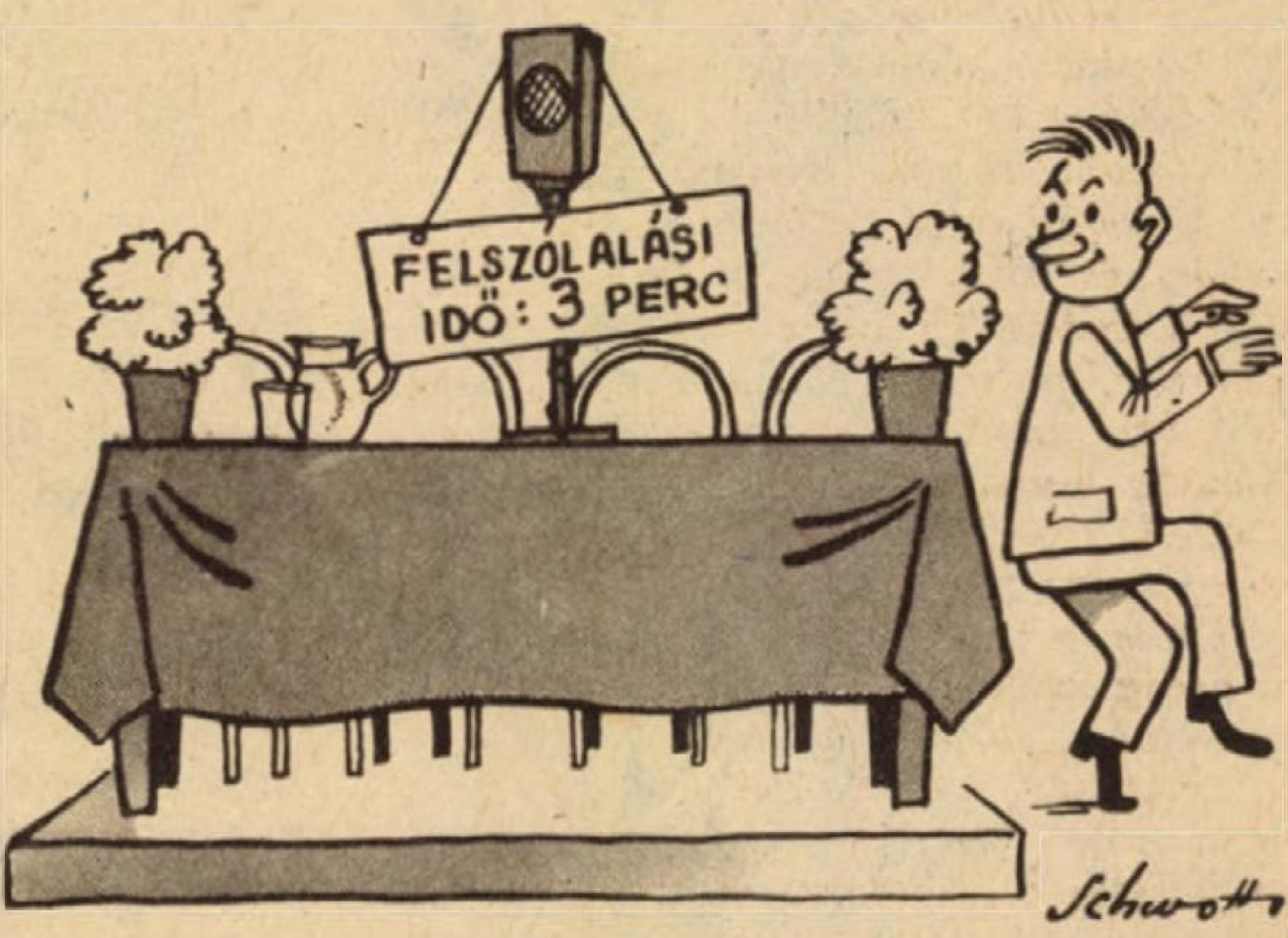

Ludas Matyi színpada

Hűség

(Történik a családi tűzhelynél)

FÉRJ *(újságot olvas, és többször az órájára pillant).*

FELESÉG *(belibben):* Szervusz!

FÉRJ: Hol jártál ennyi ideig?

FELESÉG: Nem látod? Fodrásznál voltam.

FÉRJ *(nem látja):* Hét óra!

FELESÉG: Amíg Óbudáról idedöcögök, maga háromnegyed óra.

FÉRJ: Óbudára jársz fodrászhoz? A Városház utcából? Nahát! Hogy te milyen hűtlen vagy a fodrászaidhoz! Én húsz éve járok egy borbélyüzletbe. Tavaly még ide jártál a Petőfi Sándor utcába, aztán azt mesélted, hogy a Szent István körúti fodrásznál voltál, később valami Alkotás utcai üzletet látogattál, most pedig Óbudára zarándokolsz, hogy rendbehozzák a fürtjeidet!

FELESÉG: És ezt te hűtlenségnek nevezed? Ez a vándorlás bizonyítja a legjobban a hűségemet.

FÉRJ: Nem értem.

FELESÉG *(legyint):* Mit értenek a férfiak! Meséltem neked, hogy a Petőfi Sándor utcában egy Misi nevű zseni csinálta a hajamat. Őt nemsokára áthelyezték a Szent István körútra, természetesen utánamentem. Ott összeveszett a vezetővel, átkérte magát az Alkotás utcába. Most pedig elvette egy kolléganőjét, aki Óbudán dolgozik, persze hogy együtt akarnak lenni. Így kerültem én Óbudára. De nemcsak én mentem utána, hanem a többi nő is. Az újságok persze erről nem írnak, csak munkásvándorlásról beszélnek néha. Pedig kuncsaftvándorlás is van.

FÉRJ: Remélem, a te Misid most már egyelőre Óbudán marad.

FELESÉG: Nem hinném. Magaslati levegőt rendelt neki az orvos, és télen a Mátrában fog dolgozni.

FÉRJ: Talán csak nem akarsz kéthetenként felrándulni a fodrászodhoz a Mátrába?

FELESÉG: Túlságos strapa volna! *(Pici szünet.)* Arra gondoltam, a te vállalatodnak úgyis van egy gyöngyösi részlege. Kérhetnéd oda az áthelyezésedet. Nemes gesztus volna, mert senki sem akar önként vidékre menni, azonkívül én közelebb volnék a fodrászomhoz.

(s. a.)

Szombatosok

Kinek hétfőn lóg a gombja,
Odasandít, és azt mondja:
— Rengeteg a programom,
Majd felvarrlak ... szombaton!

Kinek kedden haja szétáll,
Helye lenne a borbélynál,
Sóhajt: — Dolgom sok nagyon,
Berakatom szombaton.

Akit szerdán randevúra
Invitálnak. Kurta, fura
A válasza, mondhatom:
— „Ne várj rám, csak szombaton!"

Ki könyvet vesz csütörtökön,
Szól: — Nincs ennél különb öröm.
Könyvet venni jó nagyon!
Elolvasom ... szombaton.

Ki pénteken hallja, hogy a
Legújabb film szinte csoda,
Kérdi: Jegyét hol kapom?
Megnézem, meg, szombaton!

S ki valamit be nem fejez,
Búbánatos ám az se lesz,
Vígan mondja — Folytatom
Következő szombaton!

K. Tóth Lenke

A csuklósbusz jövője

Gerő Sándor rajza

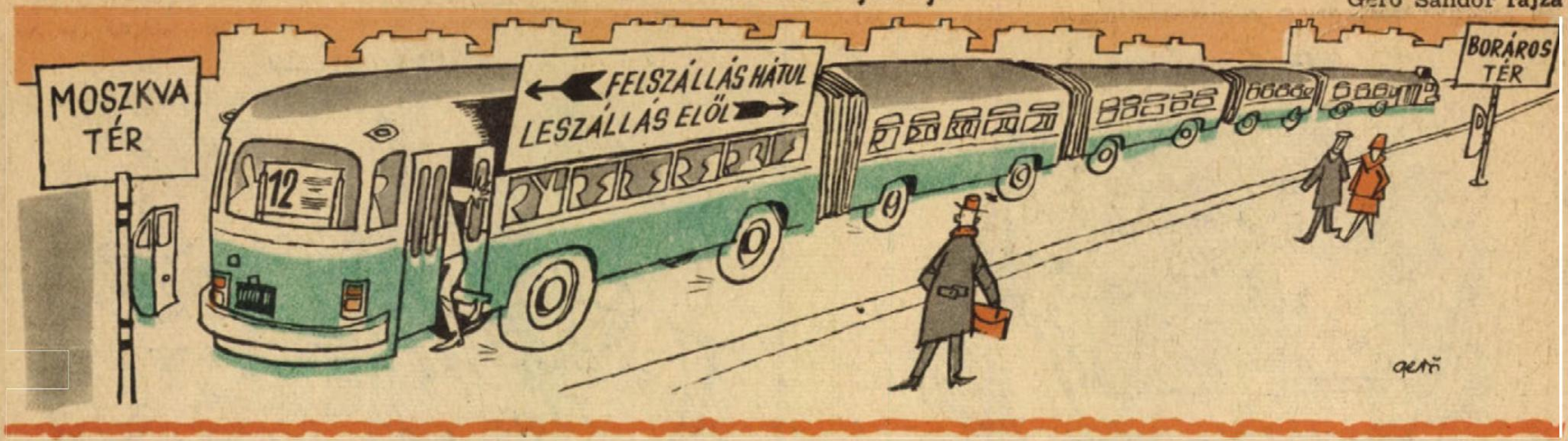
MOSZKVA TÉR
FELSZÁLLÁS HÁTUL
LESZÁLLÁS ELŐL
12
BORÁROS TÉR
gerő

Táblás ház

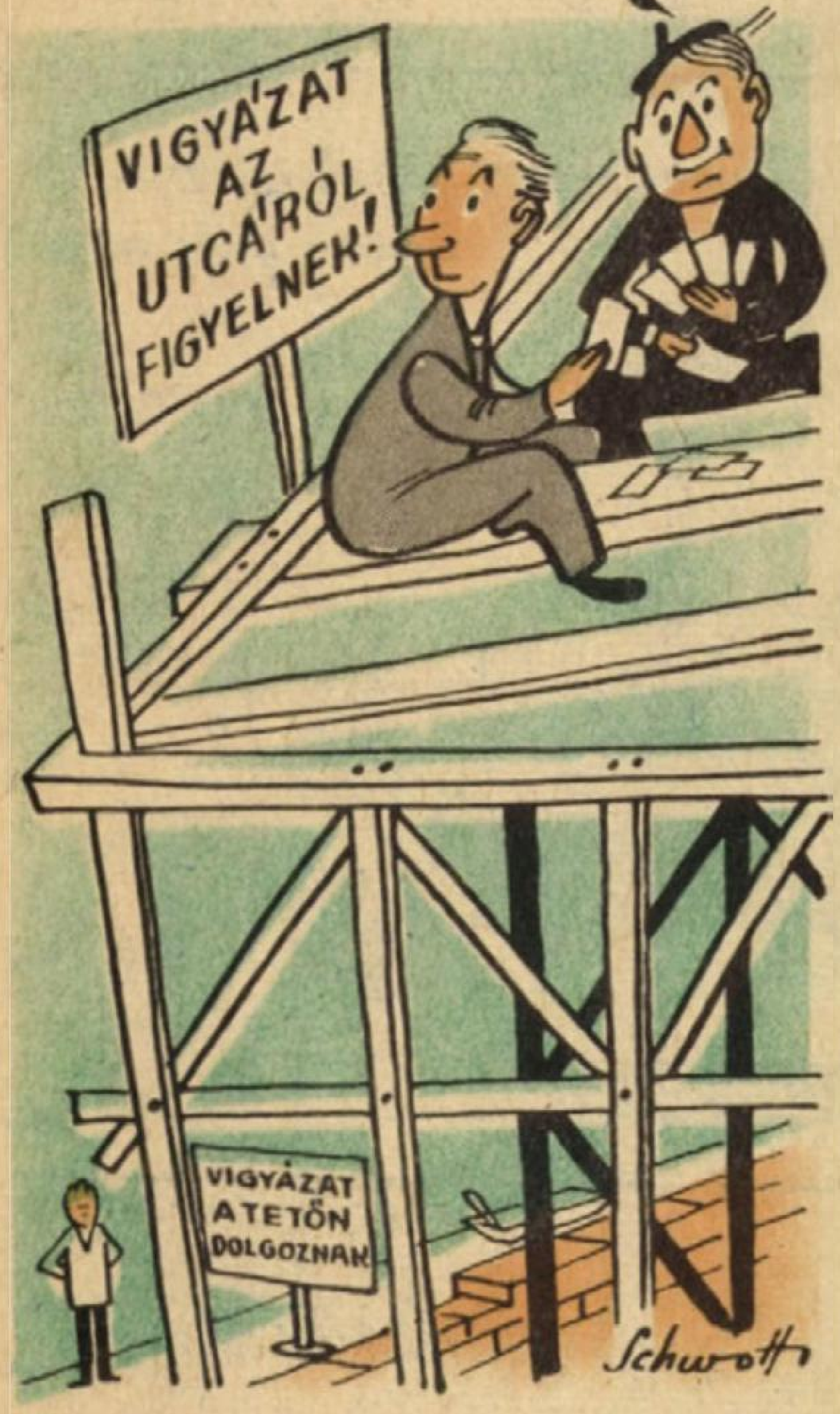
VIGYÁZAT AZ UTCÁRÓL FIGYELNEK!
VIGYÁZAT A TETŐN DOLGOZNAK
Schwott

Könnyűzenei jegyzet

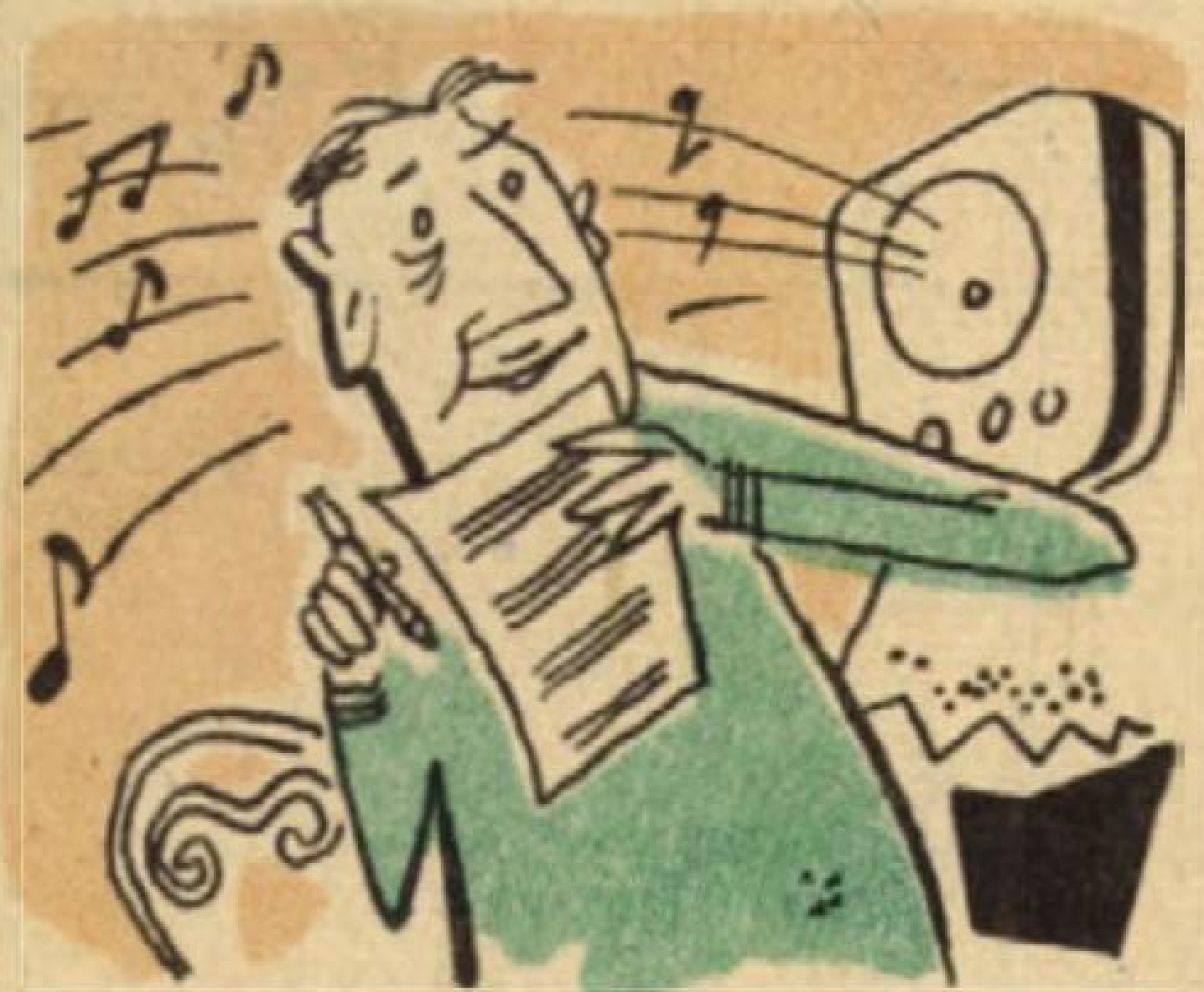

Slágerszerzőről írom mostan
Ezt a kis verset kevés szóval,
Lopeznek hívják spanyolosan,
Mert zenét lop ez rádióval.

Lop innen, onnan, ahol éri,
Mert van rutinja és van mersze,
Koncertekre is eljár gyakran
S lopva távozik onnan persze.

Népszerűek a slágerei,
S jövedelme már szinte vagyon,
Mert a közönség szívébe is
Belopta magát végül nagyon.

(—véghy)

E heti hirdetésünk

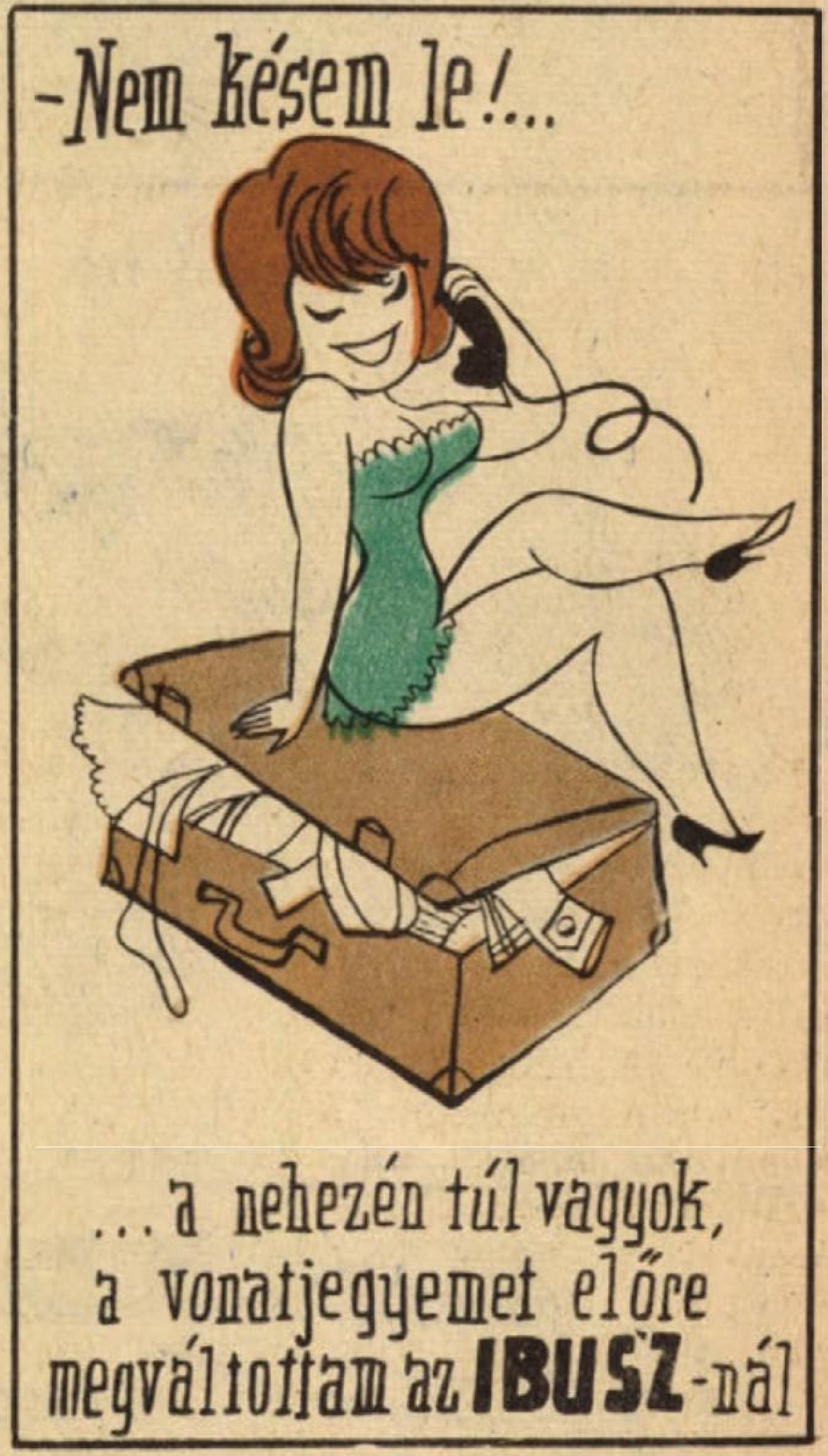

-Nem késem le!...

... a nehezén túl vagyok,
a vonatjegyemet előre
megváltottam az **IBUSZ**-nál

Rágalom

Szűr-Szabó József rajza

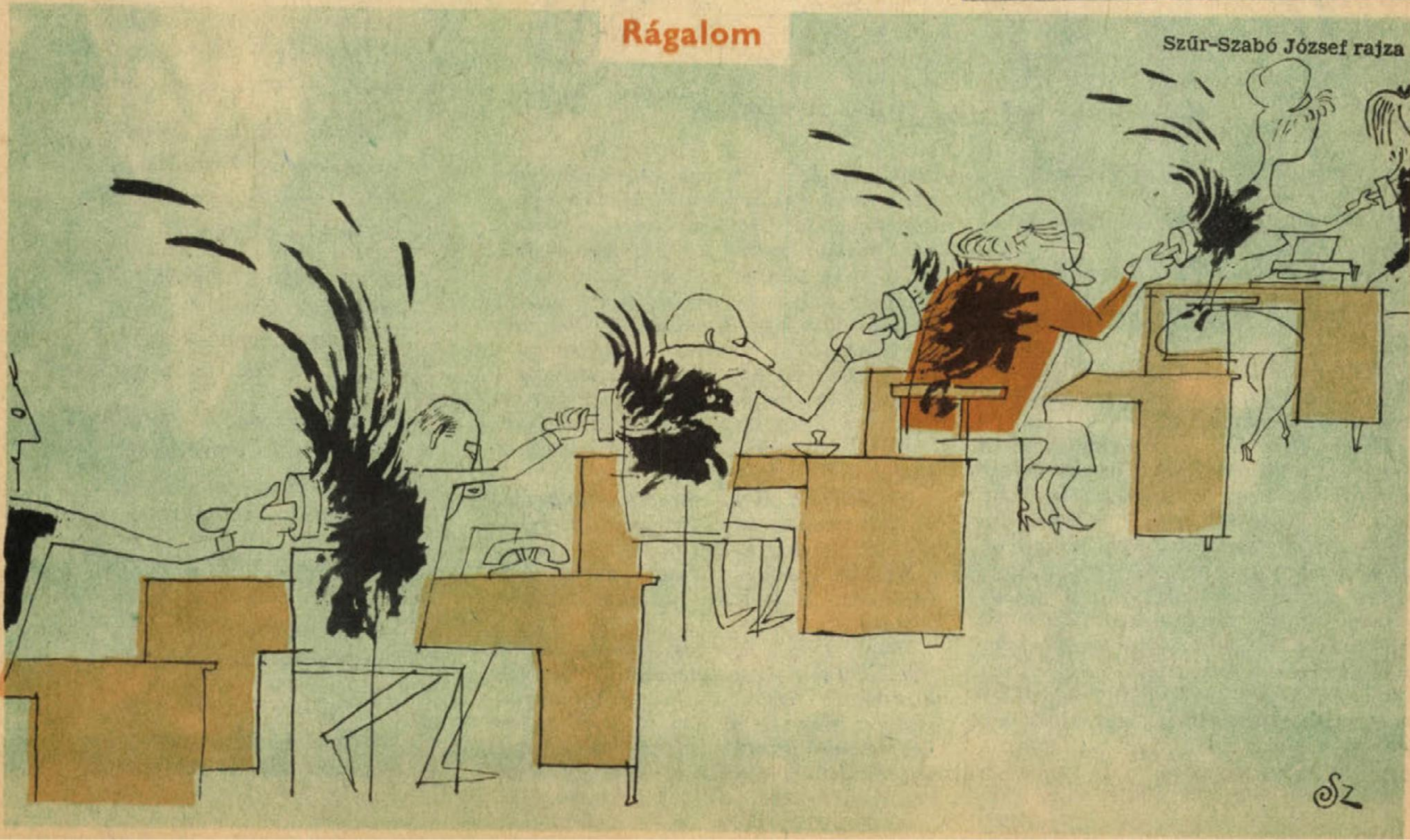

Csombe fegyvereket vásárol Svájcban

Kaján Tibor rajza

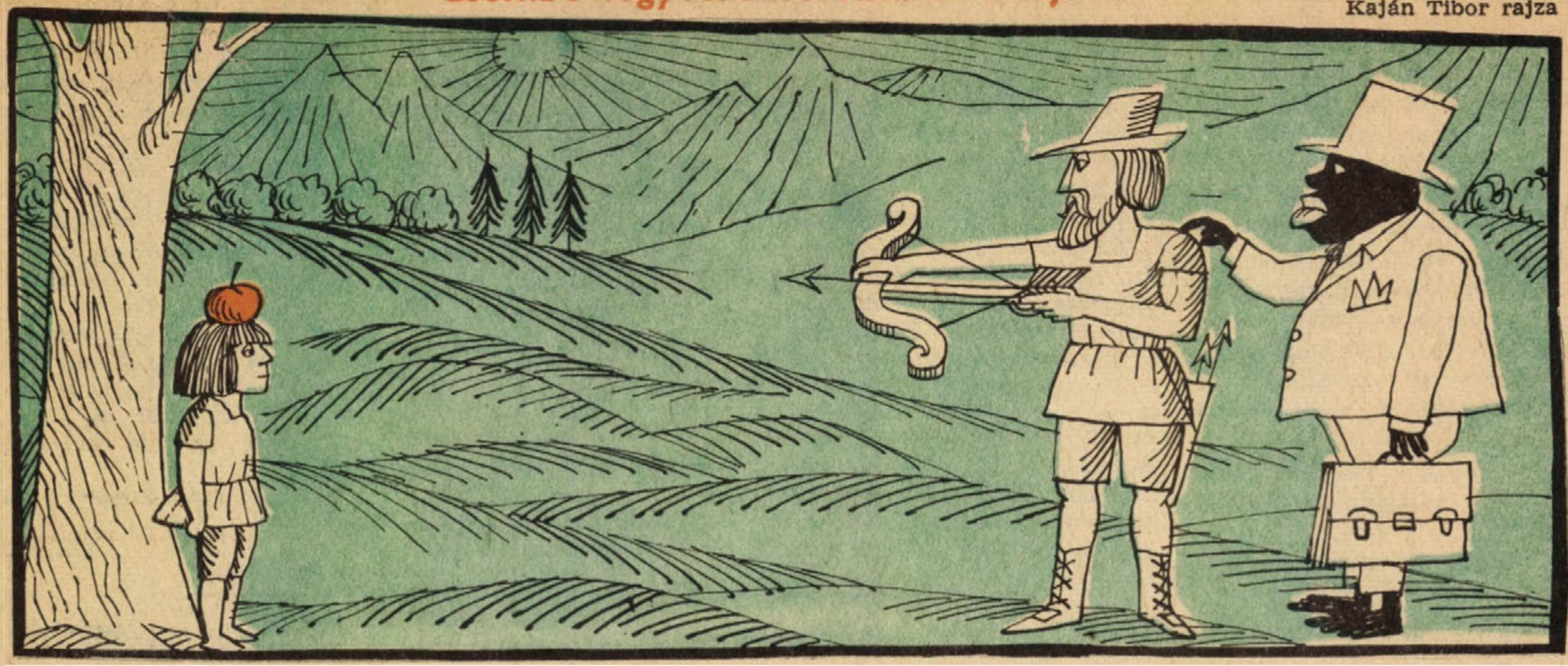

– Ha eladja, ezt is megveszem!

A GYANÚTLAN SZÜLŐK

Kereken hatszázezer forintot sikkasztott V. Borbála, mert — mint mondotta —, szerette a szép ruhákat, a drága holmikat, és általában szeretett szórakozni. A bírósági tárgyalás során felmerült az a szempont, hogy vajon a szülőknek nem tűnt-e fel leánygyermekük fényűző életmódja. E sorok írójának alkalma volt beszélni V. Borbála papájával, V. Bálinttal. A papa karjait széttárva kesergett:

— Hogyan is sejthettük volna? Borbála mindig nagyon szerényen viselkedett. Amikor például egyszer hat új bundával jött haza, s kérdésemre azt válaszolta, hogy mindennap más bundát akar felvenni, azt is kérdeztem tőle, hogy akkor miért nem vett hetet, hiszen a hétnek hét napja van. Borbála szerényen elmosolyodott, és őszintén megmondta, hogy nem volt pénze hetedik bundára, s ő inkább két nap egymás után felveszi ugyanazt a bundát, de a becsület az első. Vagy amikor az autóját vette, megkérdeztem tőle, hogy miből vette az autót, mert én jóságos, de egyben szigorú apa vagyok, aki nem liberális, hanem ellenőrizni akarja gyermeke pénzügyeit. Elmondta a gyerek, hogy az elmúlt hónapban prémiumot kapott, s abból vette az autót. Mindig úgy neveltük, hogy becsülje a pénzt. Ezért, mint mondotta, még meg is tudott valamit takarítani a prémiumból, s ebből az összegből ékszereket vásárolt. Ugyan mit érezhet mást a szülő ilyenkor, mint örömet afölött, hogy gyermeke takarékos, gondol a jövőre is, nem szórja a pénzt, mint a könnyelmű mai fiatalok legtöbbje. Boldogok voltunk, hogy intelmeink termékeny talajba hullottak. Boriska nagyon hálás gyerek volt. Amikor például a nyáron három hónapot töltött a Balaton mellett, minden hónapban küldött nekünk képeslapot. Hogyne lettünk volna büszkék rá, amikor egyetlen ismerősünk sem dicsekedhetett azzal, hogy gyermeke jó munkája jutalmául három hónapi szabadságot és Balaton melléki beutalást kapott. Az is rendkívül megnyugtató volt számunkra, hogy a mi kislányunk mindig gondosan vigyáz az egészségére. Negyvenhat pár cipője van, tehát sohasem kell lyukas talpú cipőben járnia, s kitennie magát a meghűlés, az influenza veszélyének. Se szeri, se száma ruháinak, kalapjainak, sáljainak, fehérneműinek. Más fiatal édességekre költi a pénzét. Ő nem! Hogyan gondolhattunk volna arra, hogy itt valami nincs rendben? Szelíd, lelkiismeretes kislány, aki ha reggel jön haza, mindig végigalussza a délelőttöt, mert a fejlődő szervezetnek szükséges a rendszeres alvás. Azt hiszem, ennyi is elegendő annak bizonyítására, hogy szigorú, de következetes módszert alkalmaztunk gyermekünk nevelésében, és igazán sajtelmünk sem lehetett arról, hogy a leányka csacsiságokat követett el. Az ilyesmi a leggondosabb nevelés ellenére is előfordul.

Megkérdeztem ezután az atyától, hogy volt-e nagy családi botrány, amikor a dolog kitudódott.

— Nem volt! — rázta a fejét az atya —, Boriskának vannak hibái, de nem türelmetlen. Még csak szemrehányást sem tett nekünk.

Feleki László

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

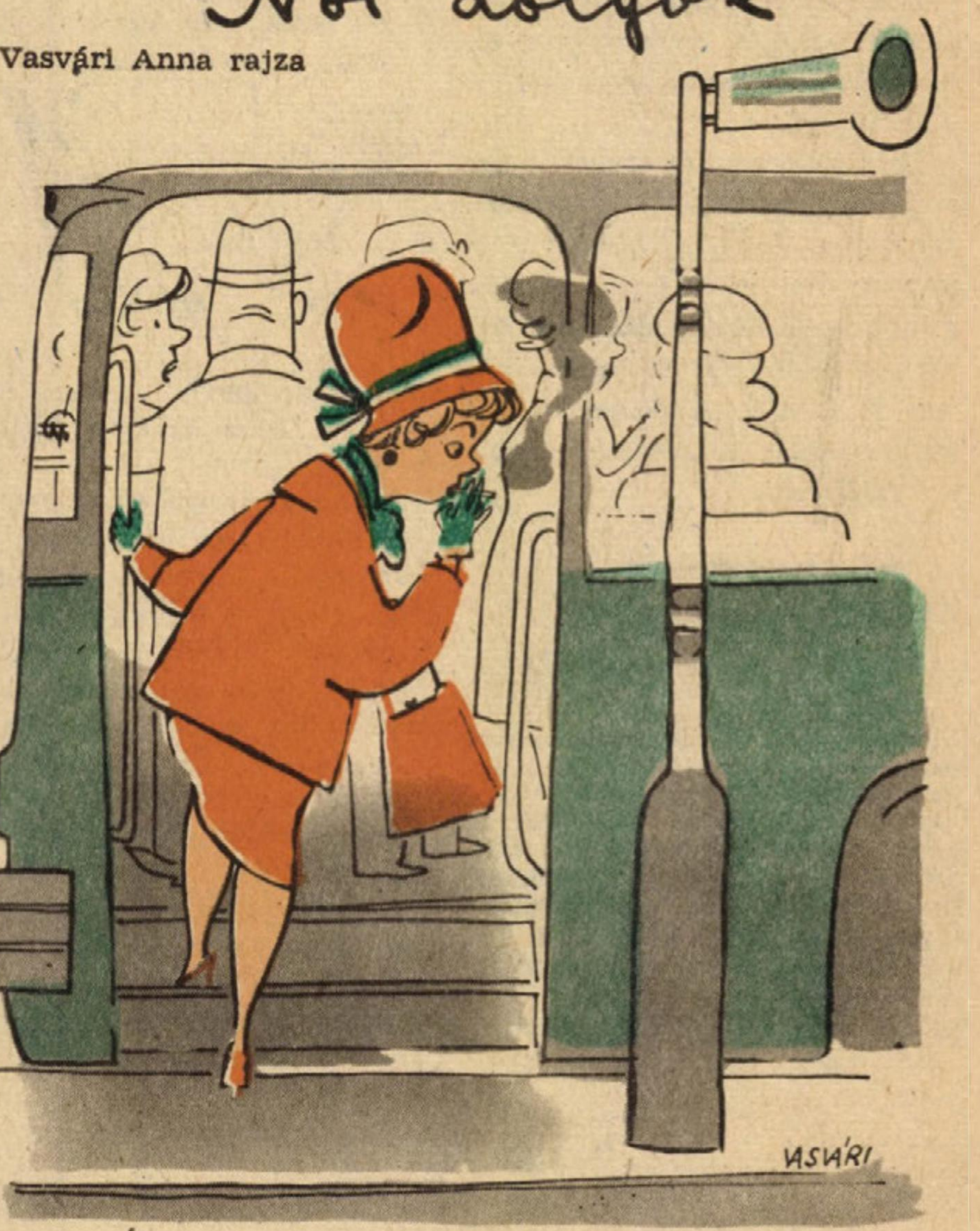

Még egy slukk...

Széna vagy szalma?

A régi, k. u. k. hadsereg patinás viccei közé tartozik a széna-szalma. Az anekdota szerint a regruta egyik lábára szénát, másik lábára szalmát kötöttek, hadd tanulja meg, melyik a jobb lába és melyik a bal.

Ez az ősrégi legenda jutott az eszembe, amikor a napokban a Filmmúzeumban jártam. Elgondolkozva haladtam lefelé a nézőtérhez vezető lépcsőn, majd átadtam bilétámat a jegyszedőnőnek.

– Tessék a túloldalra menni – szólt udvariasan. – A baloldalra.

Magam elé néztem. A terem bal oldalán álltam. Előttem a vászon – a bal kezem, azaz a szalma felé.

– De hiszen ez a baloldal!

– Kérem szépen, nálunk ez a jobboldal.

– Balfelől?

– Igen.

Nagyobb baj nem történt, hiszen a baloldal nem veszett el, ott húzódott meg, szerényen a jobboldalon.

Igazán meg lehet szokni, hogy a Filmmúzeumban a jobboldalon van a baloldal, hiszen a mi jó öreg földalattink sem tért át a jobboldali közlekedésre, mégis azt gondoljuk, ezt az intézményt, már mint a mozi nézőterét, kisebb műszaki fáradsággal lehetne átképezni.

A. S.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Tartósított határidő" címmel megjelent bírálatukra közöljük: Egyik dolgozónk hanyagságából többször előfordult, hogy a csomagolásnál nem megfelelő címkék kerültek kiadásra. A dolgozót felelősségre vontuk, és az egység vezetőjét fokozott ellenőrzésre utasítottuk.

Belvárosi Üzemi Vendéglátó V.
Dóczy Károlyné ig.

Halló, taxi!...

Felkerestem a XIII. kerület legöregebb emberét, és megkérdeztem: emlékszik-e rá, mikor látott utoljára taxit a Thälmann utcai taxiállomáson?

Hiába mentem el az öregúrhoz: még ő sem emlékezett rá.

Ha ezen a környéken valakinek taxira van szüksége, akkor legjobban teszi, ha bevillamosozik a Béke térre. Ha szerencséje van, ott talál kocsit. Ha nincs: ismét felszáll a villamosra, és bemegy a Róbert Károly körútig. Ott szokott lenni taxi. Ha ott sincs . . .

Egyszer kifaggattam egy taxisofőrt, aki őszintén bevallotta, hogy a Thälmann utcában nem üzlet várakozni, azért nem áll benn soha kocsi az állomáson.

Pedig milyen büszkén jelentették az újságok: „Taxiállomást kapott az új munkás-lakónegyed!"

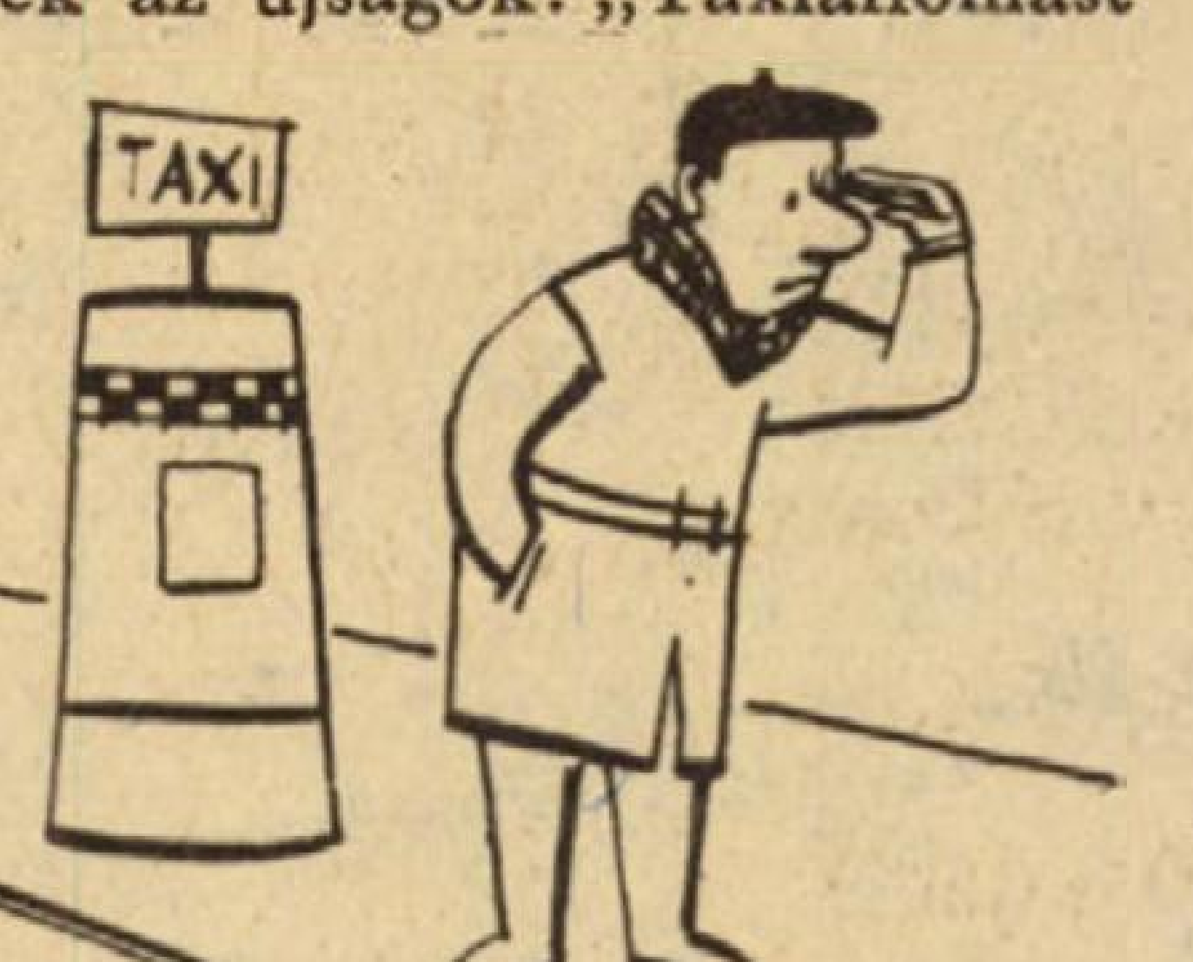

Persze, ha szigorúan vesszük: a hír igaz volt. Csak állomást ígértek, taxit nem. Ilyen alapon azonban akár száz taxiállomást is fel lehetne állítani . . . Minden kapu elé egyet . . .

Éppen ezért arra kérjük az illetékeseket, helyezzenek át a Thälmann utcába egy pályaudvart, két szállodát, és néhány színházat, hadd lássunk mi is néhanap egy-egy géperejű bérkocsit!

Ha ez nehézségbe ütközik, akkor van egy másik megoldás is: alkalomadtán jöjjön ki egy taxi a Thälmann utcába.

Diadalív várja, és fehéruhás lányok.

No meg egy-két toporzékoló utas.

(m. gy.)

Szívküldi

Ismerősöm hetvenedik születésnapjára szívküldivel kívántak kedveskedni gyermekei. Annak rendje-módja szerint befizették a tarifát, s megrendelték a kedvenc nótát az egyszeri darumadárról, amely – mint ismeretes – fenn az égen hazafelé szálldogál.

A nevezetes napon karosszékbe ültették az ünnepeltet, bekapcsolták a rádiót, és vártak. Elhangzott a jókívánság – tizennyolc másikkal egyetemben –, rövid sercegés, és végül felcsendült a dal: . . . őszül a vén betyár, rá sem néz már sohasem a fehérnép.

Az egyetlen nóta a népdalok, magyar nóták, és műdalok népes családjában, melyet ismerősöm zsenge ifjúságától fogva mélységesen utált.

Mivel az eset nem egyedülálló, elgondolkoztatott S minél tovább gondolkoztam, annál jobban megsajnáltam a szívküldi műsor szerkesztőjét. Neki sem könnyű, higgyék el, mindig eltalálni a kívánt lemez helyett azt a másikat, amitől hónapokra megszakad a diplomáciai kapcsolat az ünnepeltek, és a lemez megrendelői között!

Én ezt nem nézhetem tovább! Ezúton ajánlom fel – jutalom reménye nélkül – segítségemet:

Javaslom például, hogy ötvenhetedik születésnapjukat ünneplő hajadonoknak a kért lemez helyett küldjék az éter hullámain a következőt: Én nem akarok minden áron férjhez menni . . . Tizedik házassági évfordulón kedves meglepetés a férjnek az Öregszel Józsi! kezdetű sláger, az unalmas Germont-ária helyett. Mi sem tolmácsolná őszintébben a pályatársak gratulációit az öregedő színésznek, mint ez: Nem vagy te más, csak komédiás.

Fiatalembernek eljegyzése napján mindig nagy öröm a hölgyismerős szívküldis gratulációja. Kétszeres az öröm, ha – a kért Tosca imája helyett ezt hallja: Nem én lettem hűtlen hozzád, te csaltál meg engem –, üzeni Mancika. Búcsúzó nyolcadikosok nevében nem árt figyelmeztetni a kései nősülés gondolatával foglalkozó osztályfőnök urat, hogy Öreg fiú, húsz éves már sosem lehetsz!

Végezetül: a hetvenedik születésnapját ünneplő nyugdíjas lemezlakatosnak, kedvenc nótája helyett, ezután is ajánljuk szíves figyelmébe: ne nagyon ugráljon, mert őszül a vén betyár!

Eszi, nem eszi, nem kap mást.

Nyiri Éva

Alaposan utasellátták

Október 23-án reggel úgy nyolc óra tájt azzal a szándékkal léptük át feleségemmel együtt a hatvani Utasellátó éttermének küszöbét, hogy a hosszú utazás okozta éhségünket valamivel leküzdjük. Feleségem tojásrántottát, én pedig páros debrecenit és tejeskávét rendeltem a főpincérnél.

Rövid idő múlva megérkezett a rántotta, de sok köszönet nem volt benne, mert félig nyers volt. A sózás pedig külön művészi ágat képviselt ebben a rántottában: az egyik részén csomóban volt a só, a másik részén pedig ennek megfelelően a sónak még csak híre-hamva sem volt. Amikor én ezt elég udvariasan szóvátettem, a főpincér elég udvariatlanul válaszolt. Erre aztán én is egy kissé haragosabb lettem, és a panaszkönyvet kértem, amit némi csatározás után meg is kaptam. A panaszkönyvi bejegyzésben kifogásoltam a főpincér modorát és a rántotta minőségét. Bár csak ne tettem volna! A főpincér elszaladt a panaszkönyvvel, és a konyhaajtóból visszaszólt, hogy nem hajlandó elfogadni reggelim ellenértékét. Lesújtva álltunk az állomásépület előtt, nem tudván, mit cselekedjünk, egyszer csak elszaladt mellettünk a főpincér, és cinikusan a képünkbe vágta, hogy feljelent bennünket, mert nem fizettük ki a reggelit. Ezután kénytelen voltam az állomási rendőrőrshöz fordulni, ahol végre kompromisszumos formában megoldódott a probléma: 20,80 forintos fogyasztásunkat kifizettem. A nagy zűrzavarban később jutott eszembe, hogy egy adag teát elfelejtettem bemondani, így ezzel adósa maradtam az Utasellátónak. Úgy látszik, hogy aki a hatvani Utasellátó étteremben megmondja, illetve a panaszkönyvbe beírja az igazat, annak a lehetőség szerint betörik a fejét, sőt meg is fenyegetik.

Szép kis üzletvezetés!

Kerekes István
Salgótarján, Inászóbányatelep

Naiv ellenőr

Szűr-Szabó József rajza

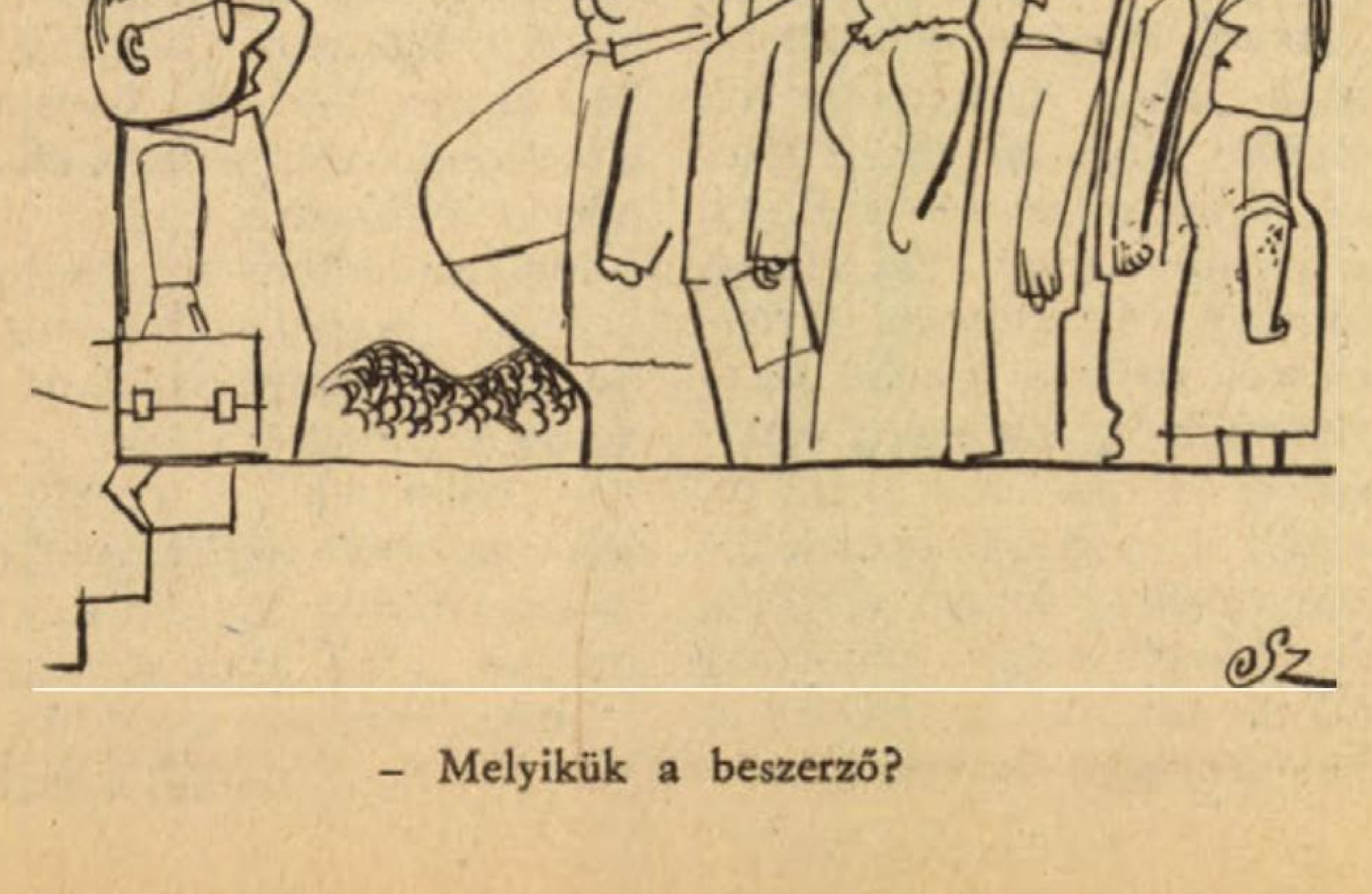

– Melyikük a beszerző?

Portré

Az új, osztályonfelüli csuklós villamoson akadtam össze Sproncz Ferivel. Annak idején együtt jártunk gimnáziumba. Pillanatok alatt felelevenítettük közös emlékeinket.

— Mi van a kis Valkaival? — kérdeztem.

— Jelenleg Közért-vezető a Damjanich utcában... A szeplős Gál virágkertész Csepelen, a keszeg Sóváriból dzsesszzongorista lett, a szőke Etus pedig férjhez ment egy békaemberhez. Egyébként jó, hogy rád akadtam. Fontos dologról szeretnék veled beszélni, miután csak benned bízhatom, és az életemről van szó. De most nem tudom elmesélni, mert mozijegyem van fél hatra. Találkozzunk holnap délután fél négykor a „Kék Bagoly" eszpresszóban. Isteni feketét főznek. Tudod, a kávéfőzőnő és én... — kacsintott bizalmasan.

Másnap délután fél négykor beültem a Kék Bagolyba, de Feri még nem volt ott. Fél öt után tíz perccel a telefonhoz hívtak. Feri beszélt.

— Ne haragudj, de a Tüker leszállította a tüzelőt. Ellenben, ha neked megfelel, találkozzunk holnap este hét órakor a Külső Jászberényi úti „Szomjas Krokodil"-ban.

A következő este pontosan hét órakor beállítottam a csárdába. Feri még nem volt ott. Kértem egy halászlét. Garantáltan hal nélküli szálkából készült a lé, és az íze a napolajra emlékeztetett. Tizenegy órakor a személyzet kitessékelt, mivel záróra volt. Otthon távirat várt Feritől a következő szöveggel:

Remélem, nem vártál sokáig. Váratlanul Paksra kellett utaznom. Törött borsot vittem a sógoroméknak disznóöléshez. Miután életbevágóan fontos ügyben kell találkoznunk, csütörtökön feltétlenül várlak a pasaréti „Santos" eszpresszóban. Délelőtt fél tizenegykor.

Csütörtökön délelőtt a jelzett időben megjelentem Pasaréten, ahol a kenyereslány azzal az üzenettel fogadott, miszerint telefonáltak, hogy a fél tizenegyes időpont nem felel meg, ellenben menjek ki negyed háromra az újpesti „Sirály" matróz-csárdába. Feltétlenül legyek ott, életbevágóan fontos ügyről van szó.

Negyed háromkor megjelentem Újpesten. Alig ültem le egy közepes tisztaságú asztalhoz, megjelent a Boy Vállalat megbízottja, és levelet nyújtott át, melyben Feri azt írta, hogy időközben akadályok merültek fel a negyed hármas találkozót illetően, de aznap este pontban nyolc órakor sétáljak fel és alá a cinkotai pénzügyőrség előtt. Maradék erőmmel HÉV-re kapaszkodtam, és kiutaztam Cinkotára. Éjfélkor a borongós őszi időjárásra való tekintettel hazamentem.

Feri másnap a sógorával üzent, hogy hajat mosott este, és nem kockáztathatta, hogy vizes fejjel érjen ki Cinkotára. Ellenben, ha nekem megfelel, jelenjek meg szombat délután négy órakor a Práter utcai „Habcsók" eszpresszóban.

Elmentem a Habcsók eszpresszóba, és vártam. De nem jött.

Ez bolondnak nézi az embert?

Galambos Szilveszter

Beküldött RAJZOK

A fejlődés útjái

Molnár István rajza

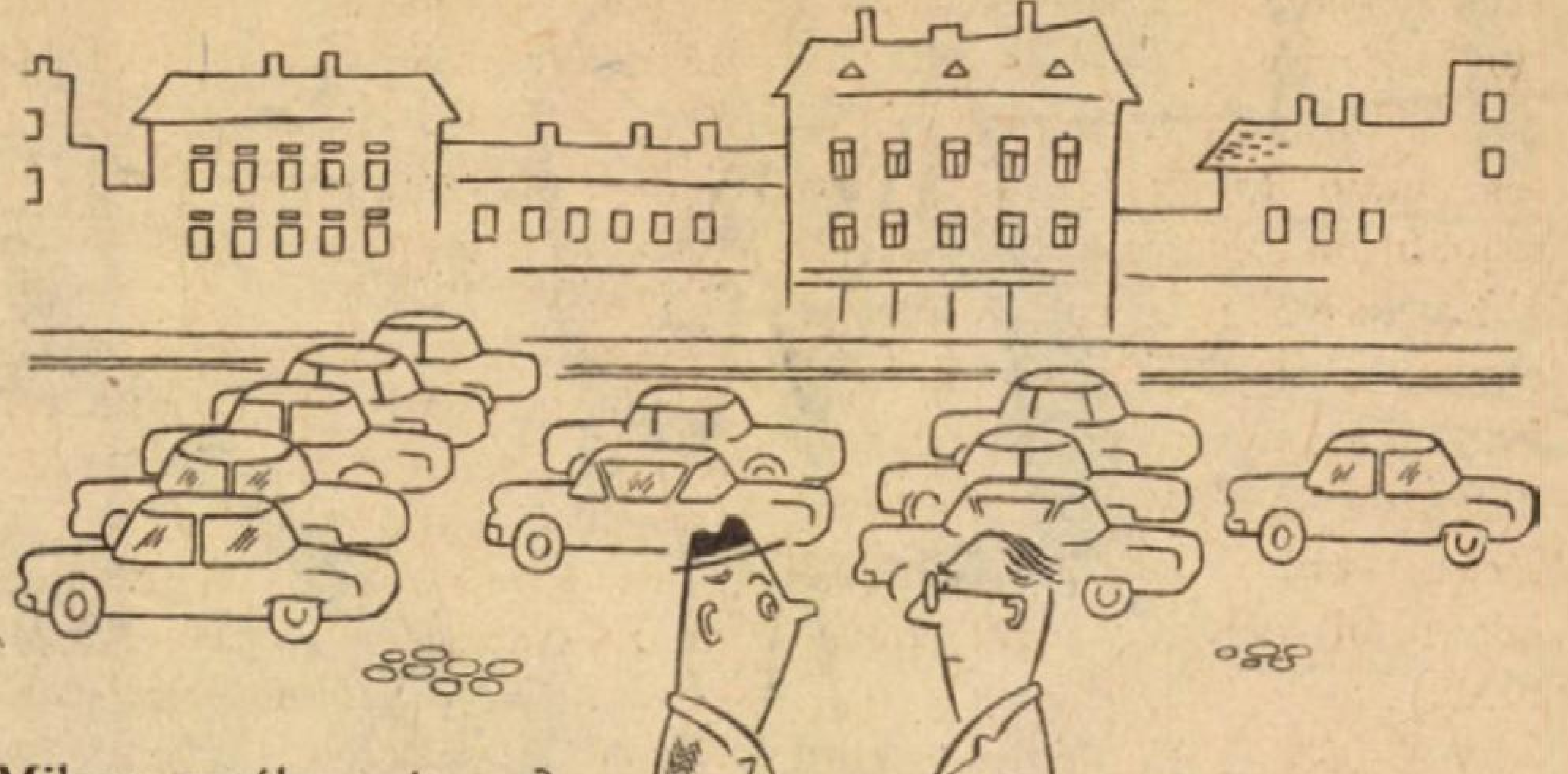

– Milyen autókaraván ez?

– Edzést tart a labdarúgó-válogatott . . .

Gyermekszáj

Tóth József rajza

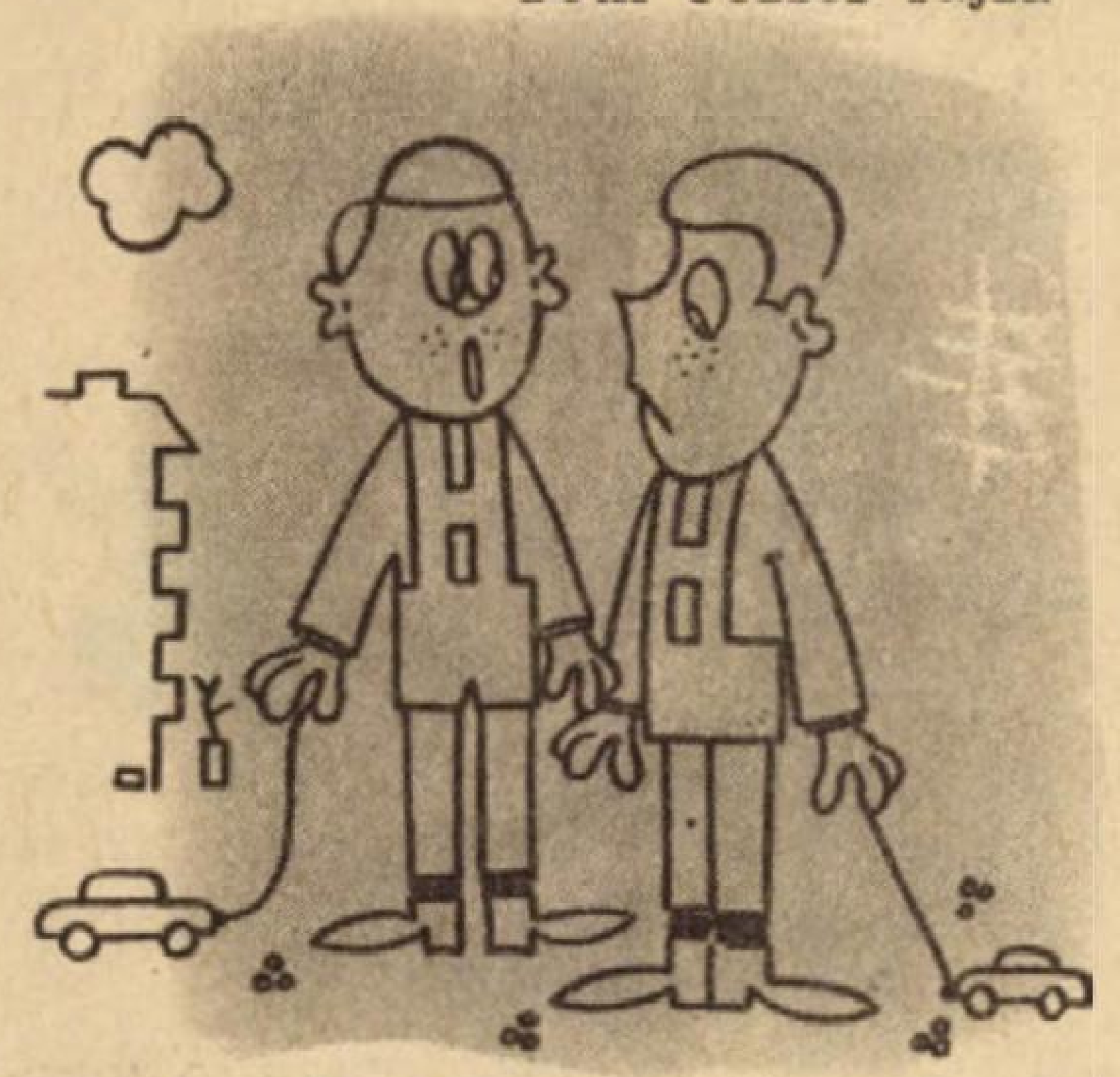

– Kétségbeejtő ez a nagy garázshiány!

Turistaszállóban

Enyvvári Herbert rajza

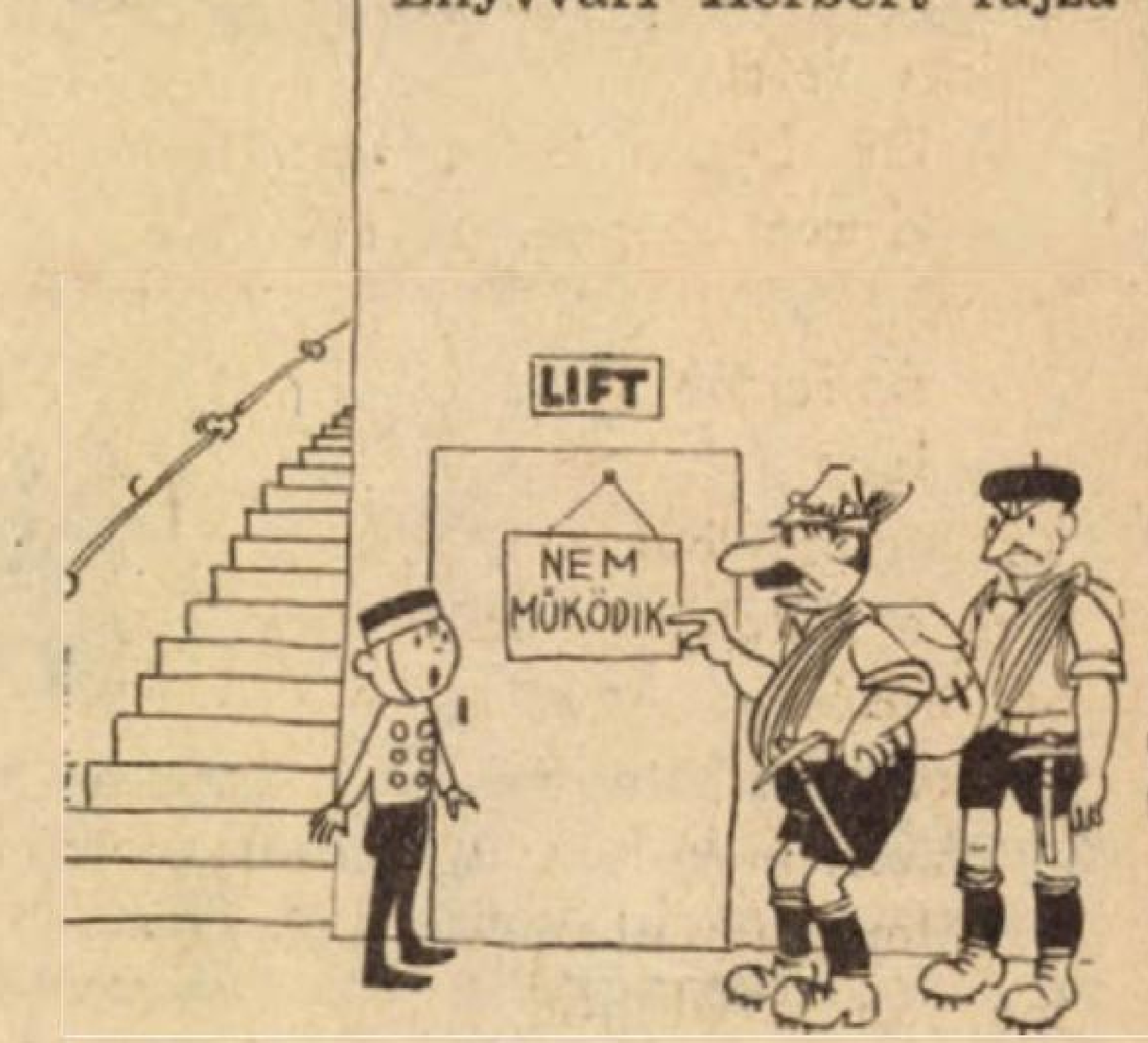

– Hát ez felháborító!

A tupírozás csodája

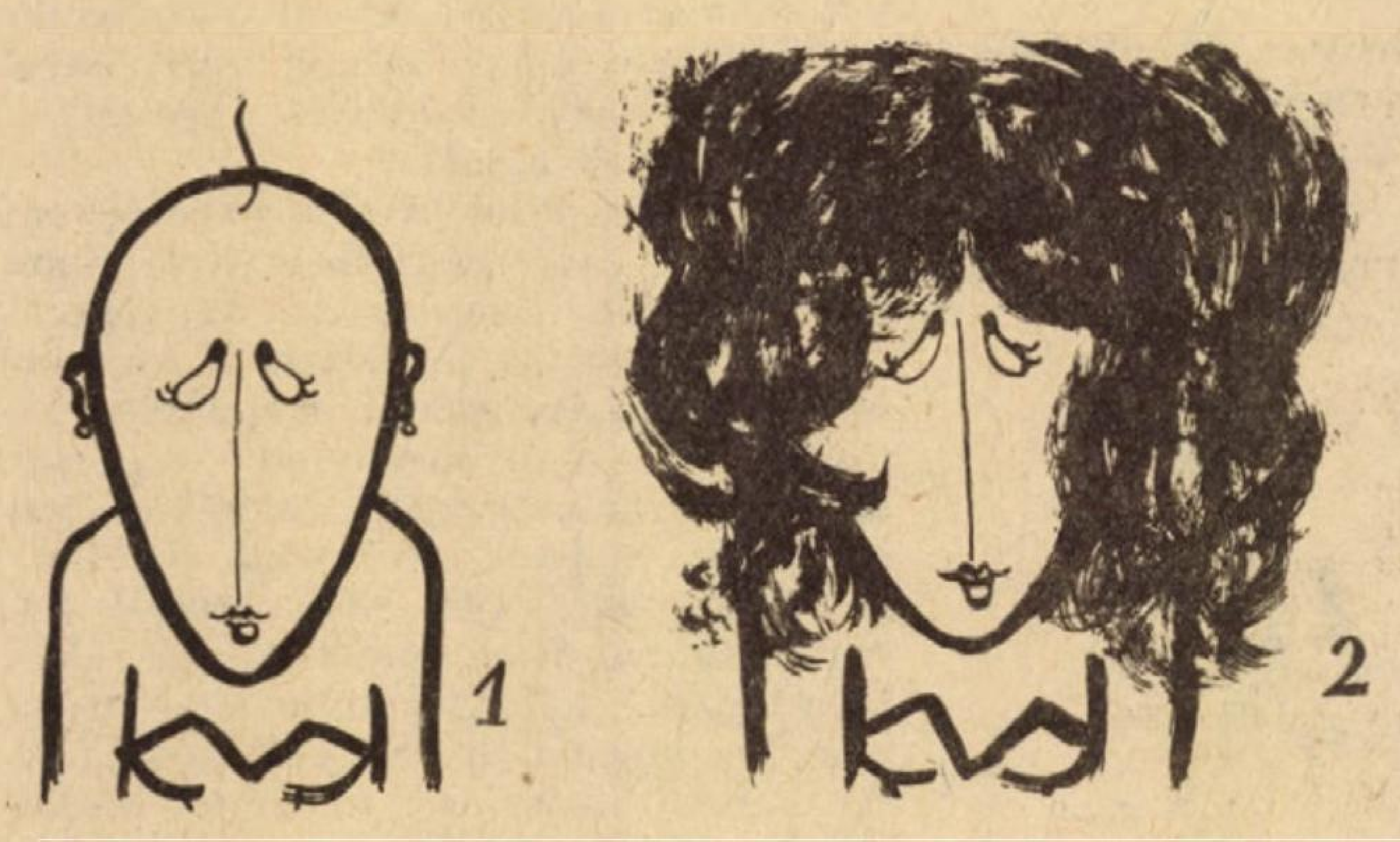

Sz. Szabó Kati rajza

Akit meg lehet győzni . . .

Járai József rajza

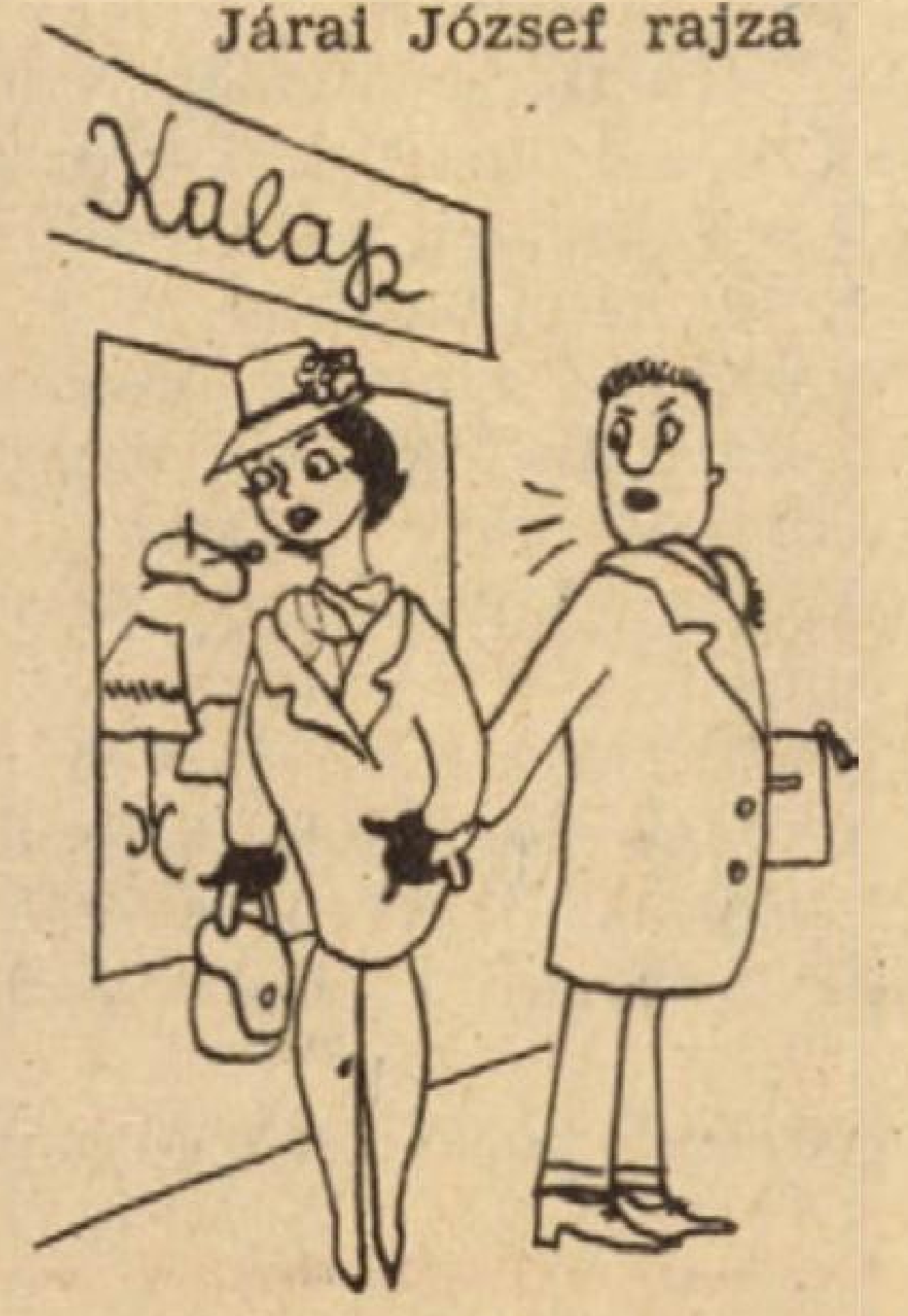

– Miért allsz meg minden kalapüzlet előtt?

– Hát jó, menjünk be!

Ahol megbecsülik a szülőket . . .

Cifferszky Béla rajza

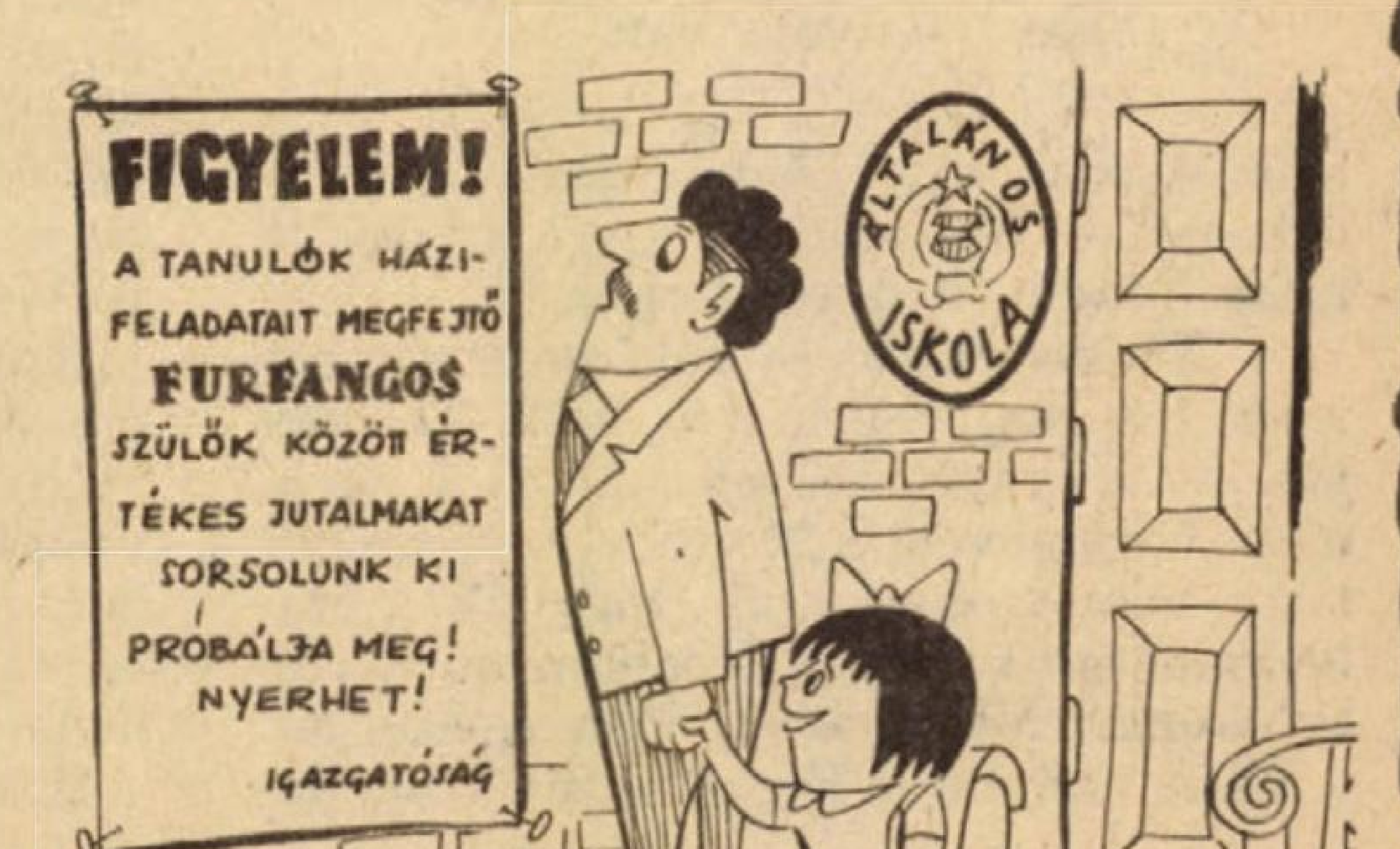
FIGYELEM!
A TANULÓK HÁZI-FELADATAIT MEGFEJTŐ FURFANGOS SZÜLŐK KÖZÖTT ÉRTÉKES JUTALMAKAT SORSOLUNK KI
PRÓBÁLJA MEG! NYERHET!
IGAZGATÓSÁG
ÁLTALÁNOS ISKOLA

A hajrában

Gerő Sándor rajza

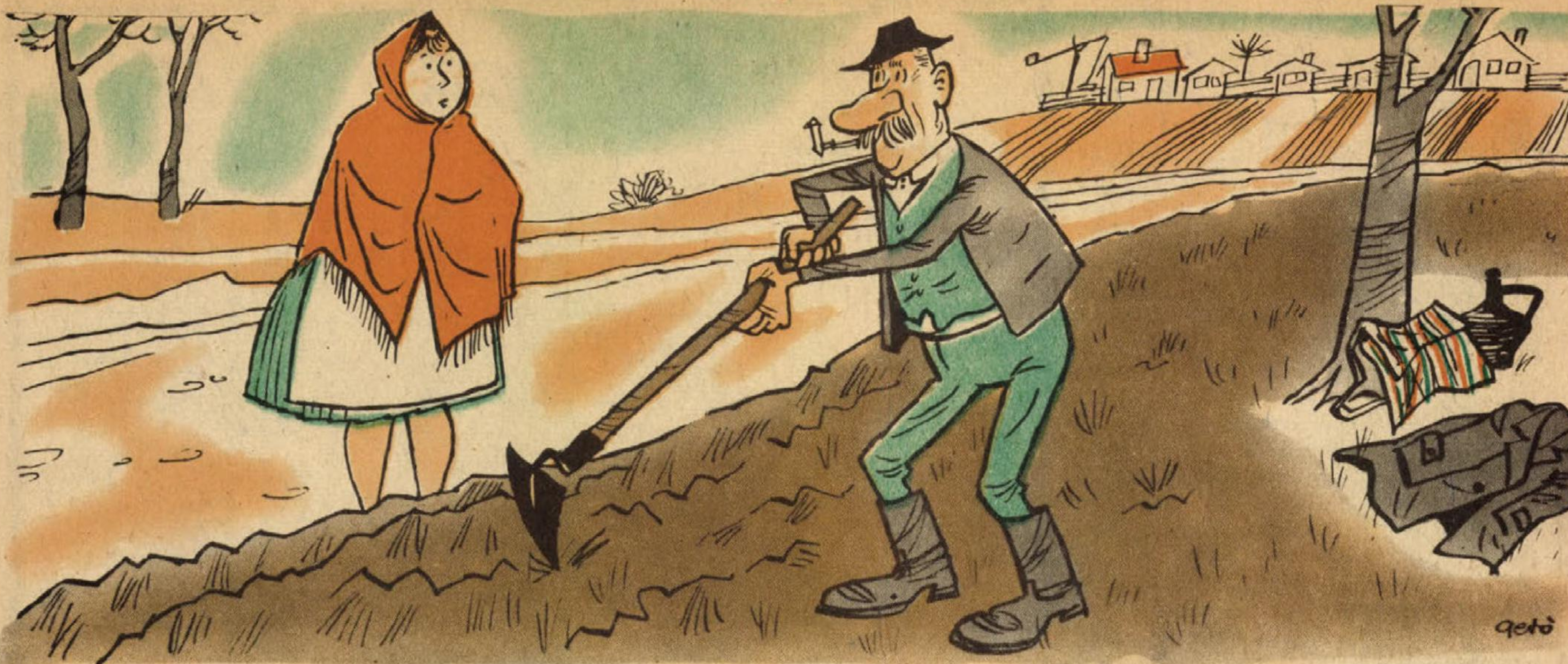

– Miért kapál, Mihály bácsi, hiszen már kiszedték a krumplit!
– Kell a munkaegység, kislányom!

Nádudvari Állatmesék

Ne tessék hitetlenkedni: amit alább elmondok, nem az ujjamból merítettem. Aki nem hiszi, menjen el Nádudvarra, az ország legnagyobb termelőszövetkezetébe. Évi nyolcmillió forintot ugyanis nem könnyű megkeresni jószágtartással, ahhoz sok különleges dolgot kell végigcsinálni.

Boriskával is a nádudvari „Vörös Csillag"-ban találkoztam. Mivel már nem éppen borjú, hanem inkább üsző, afféle tehén-kisasszony, illedelmesen megkérdeztem: — Hol szerezte ezt a gyönyörű tarka bundát, kedves Boriska?

Kitűnő minőségű gyapjút termelnek

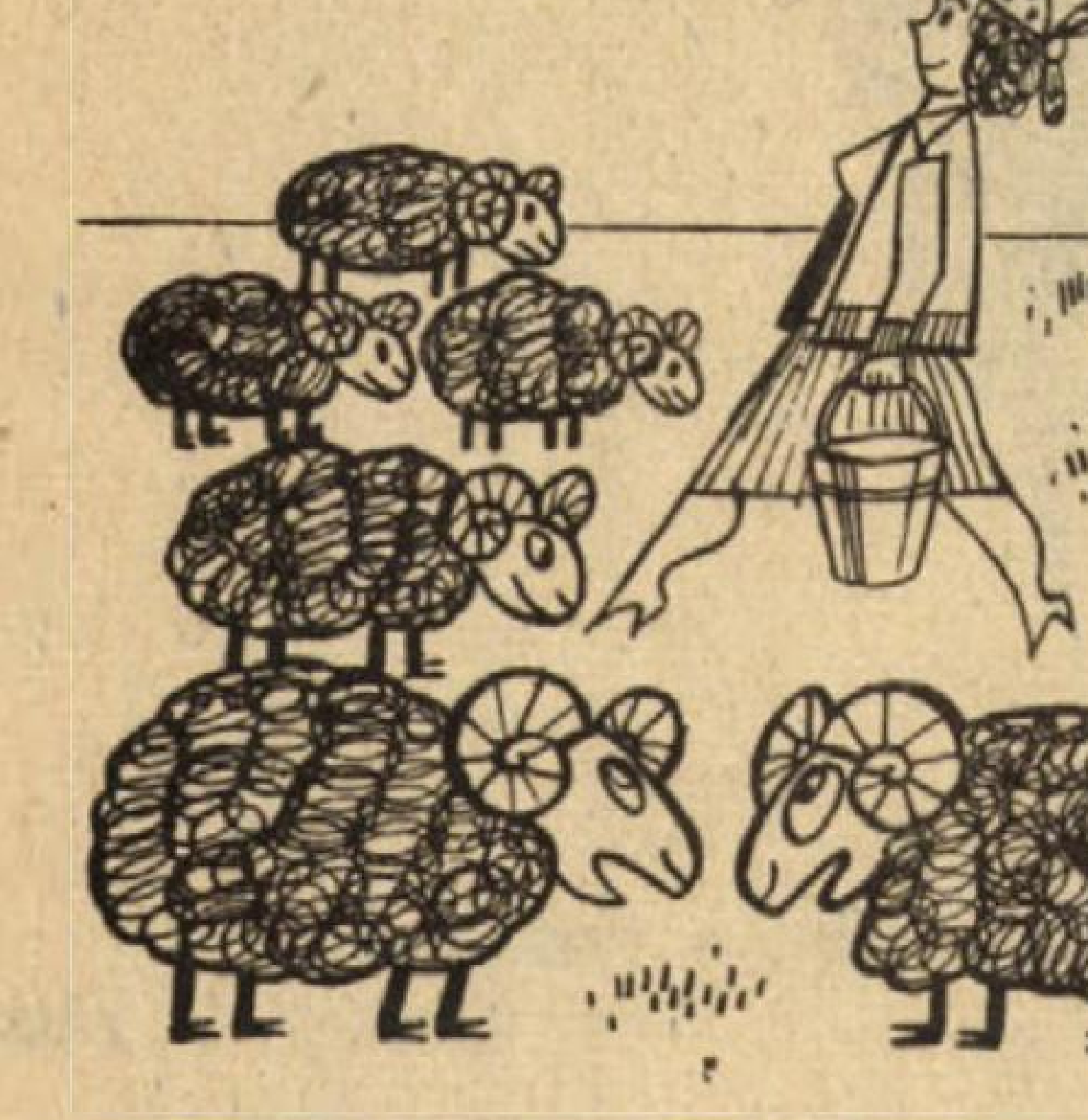

Megsúghatom magának, hogy az a valódi ausztrál-gyapjú kuli Boriskán — rólam való . . .

— Növesztettem — válaszolta egyszerűen Boriska, kellemesen bőgő baritonján. — Ugyanis nálunk, ebben a szép, nagy borjúnevelő intézetben az a szokás, hogy télen-nyáron kinn vagyunk a szabadban és itt sokkal dúsabbra nő a télikabátunk. Mondhatom, igen egészséges.

Kissé eltűnődve hagytam ott a bundában önellátó Boriskát, s azzal a gondolattal kacérkodtam, vajha a férjek is ilyen egyszerűen intézhetnék el feleségük bunda-gondját.

Onnan már csak néhány lépés volt a csecsemő-otthon, ahol tucatnyi csecsemőbocit szoptatott egyszerre a dudlis fazékból Molnár Lajos, a kiváló borjú-szakértő. Molnár Lajos hatszáz bocit nevel fel évente nagy odaadással. Úgyszólván anyjuk helyett apjuk.

A mamákat köszöntve megbecsülésem jeléül szép őszi virágcsokrot nyújtottam át Cifrának és Lámpásnak, a két rekordtejelőnek, amit ők jóízűen el is fogyasztottak. Aztán egy impozáns épülethez értünk, ahol — mint megtudtam — a nádudvari marha-társadalom színe-java tart hízókúrát. A patika-tisztaságú „étteremben" Csetneki Pista bácsi szolgál fel. Nincs könnyű dolga, hiszen egy-egy ebéd húsz-harminc kiló. A konyhában kotnyeleskedve megtudtam, hogy a menü friss répakorona melasszal és finom páckeverék à la Csetneki. Ezt megsúgtam Bimbónak, aki igen rokonszenves ökör volt, mire az erősen hízásnak indult ínyenc bizalmasan közölte velem, hogy az egész hízókúrás társaságnak zsebében van már a kollektív útlevél Svájcba.

Ezután a baromfi-dzsungelbe rándultam át, ahol a sok tízezernyi szárnyas körül a 2289-es rajtszámú rekordtojó váltotta ki őszinte bámulatomat. A tojásellátás e névtelen bajnoka megközelítette az abszolút tyúk fogalmát, melynek feltétele tyúknyelven így hangzik:

Kot-kot-kot-kot, kotkodács, minden napra egy tojás.

Ott találkoztam azzal az öt vén szamárral is, melyek rövidesen a tyúkok étlapját gazdagítják, mert a fehérjében bő szamárhús nagyobb tojásprodukcióra inspirál.

Az ötezer disznó közül csak Mancikát említem, mint a bőséges gyermekáldás szinte páratlan rekorderét. Mancika nemrégen huszonegy egészséges kismalacnak adott életet. Hogy a rémült apa mit szólt ehhez a váratlan bébi-özönhöz, arról nem szól a krónika, de Szabó Istvánnak, a „Vörös Csillag" Kossuth-díjas elnökének véleménye szerint a huszonegy mindenképpen nyerőszám.

Jól felszerelt szülőszobában segítik világra a bocikat

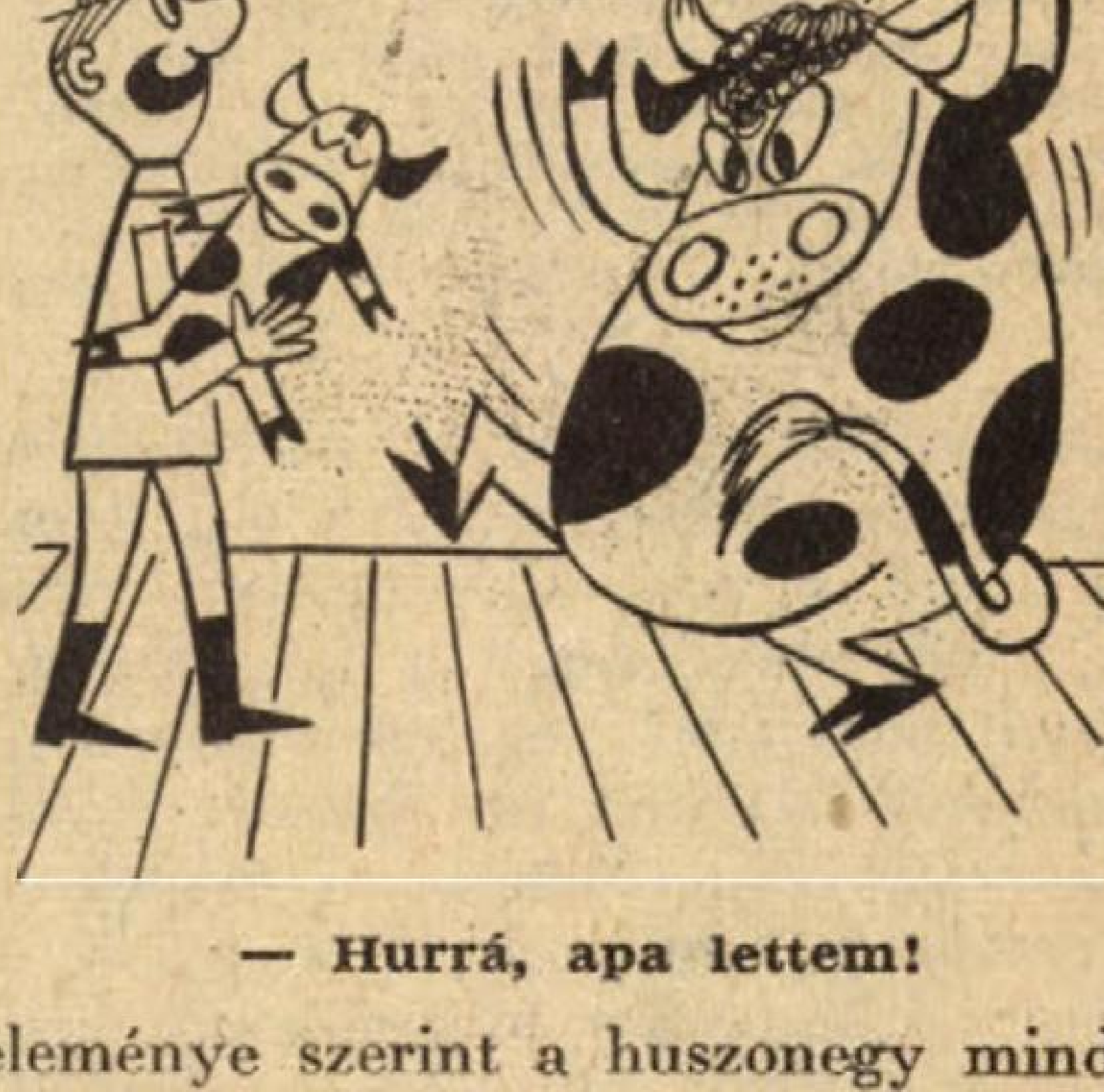
CSENDET KÉRÜNK!

— Hurrá, apa lettem!

Utolsónak Ábelt, a keserves sorsú kost mutatta be Pásztor Sándor főállattenyésztő. A „Vörös Csillag" termelőszövetkezet ötezer birkáját ugyanis mesterségesen termékenyítik meg, és a szerencsétlen Ábel feladata, hogy a megfelelő anyákat kiválassza — és semmi több. Persze, a balga Ábel mindig azt hiszi, hogy saját magának választja ki szíve hölgyét. Hiába, így öli meg a romantikát a technika. Legyen vigaszod, szegény Ábel, hogy áldozatvállalásod a korszerű magyar juhtenyésztést lendíti előbbre.

Fülöp György

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.5693. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.